

Tomáš Dušek

Čaroděj
5. díl

Brána na Zemi

Motto:

Válka je soubor chyb.

Vyhraje ta strana, která jich naseká méně.

(Loki: 201110281114)

1.

Matěj znovu hodil síť do vody a mimoděk se zahleděl na břeh. Pobřeží bylo plné. Stálo tam několik kočárů, hromady koní, vojsko, stavěly se první stany.

Vytáhl síť a začal veslovat ke břehu.

Zabíral pomalu. Klidně nořil vesla do vody, vychutnával si zvuk vody a jemné vrzání člunu.

Když dorazil, vytáhl člun co nejdál na písek a vydal se na břeh.

Procházel mezi dvorními dámami, které si zvedaly k obličejí vějíře a jemně vířily vzduch před nosem, aby unikly pachu ryby kolem Matěje.

Procházel mezi vojáky a důstojníky, kteří se tvářili, že je pro ně vzduch.

Procházel mezi dvořany, aniž si všímal jejich opovržlivých pohledů.

Nikdo mu nezastoupil cestu, nikdo mu nebránil. Nikdo se ani neodvážil se mu postavit do cesty.

Došel ke kočáru zdobenému zlatem a erby.

Král Ahonic už stál před ním. Hermelínový plášť hozený v písku a zlatem prošíváný kabátec hned vedle.

Oblečený jenom v hedvábné košili a punčochách. Střevíce odkopnuté pod kočárem a připravené vysoké boty.

Stráž Matěje podezřívavě sledovala, ruce na jílcích mečů.

„To je v pořádku.“ Uklidnil je Nik. Přešel k Matějovi a pořádně ho objal.

„Páchneš rybami.“ Pokrčil nos.

„Páchneš voňavkou.“ Kontroval Matěj.

Nik se zasmál a rychle si natáhl krátké kožené kraťasy. Potom boty.

„Můžu si s tebou zarybařit?“ Zeptal se Matěje. Ten s úsměvem kývnul.

Procházeli špalírem klanících se postav. Vojáci na pobřeží rychle odsunuli člun do vody a ze svých rukou vytvořili stoličku. Nik je obešel a schválně šel tak, aby se co nejvíc namočil.

„Ten člun je maximálně pro dva.“ Oslovil postavy ve člunu.

„Ale výsosti. Někdo musí pádlovat?“ Vyjekla překvapeně jedna z nich.

„To s Matějem zvládneme.“ Nik se zamračil.

Postavy pomalu opouštěly člun, šeptaje něco mezi zuby. Nik naskočil a uklouzl po nějaké šupině. Rychle si sedl a chytil se vesla.

„Kde jsi vzal tohle veslo?“ Zeptal se Matěje, který se zatím usadil před něj.

„Nevím. Myslím, že jsem ho někde našel. Proč?“

„Jen tak.“ Nik sledoval otisky zubů uprostřed vesla. Pak pokrčil rameny, uchopil druhé a zamířil na moře. Spolu s nimi vyrazilo několik dalších lodí, které se držely v uctivé vzdálenosti.

„Hodně ti to leze na nervy?“ Ukázal Matěj prstem na jejich doprovod.

„Příšerně. Půl dne strávím tím, že musím odbývat tahle motovidla. Není před nimi úniku.“ Zamračil se Nik na doprovod.

„Pořád si myslím, že je to lepší, než se cpát syrovými krysami a odpornou polívkou.“ Plivl Matěj směrem k lodím.

„Mělo to něco do sebe. Rval jsem se o život. Ale tady se peru o svobodu.“ Matěj se otočil od lodí a sledoval Nika. „Co tě sem přivádí?“ Zeptal se nakonec. „Rozhodně ne ryby.“

„Ne.“ Nik lehce zavrtěl hlavou. „Byl jsem za královnou Marií. Dál to cestou vezmu přes hlavní město Horního knížectví a podívám se na syna. Pak se s ním a s Magdalenou vydám do bývalé pevnosti Mrazivých.“

„Do bývalé pevnosti Mrazivých?“ Opakoval Matěj.

„Ano. Je výročí válek o Sadiru. Bude oslava.“

„Války jsem nezažil.“ Zamračil se Matěj. „Otročil jsem na Etaminu.“

„Hm. Obojí stálo za hovno.“ Nik odložil veslo a ponořil ruku do vody. „Po oslavě chci zkusit otevřít bránu na Zemi.“

„Na původní Zemi?“

„Ano. Na Terru.“

„Terru?“

„Terra Primera. První země. Tak mi to řekl Muž bez tváře.“

„Terra Primera.“ Matěj se zamyslel. „Chceš použít syna na otevření brány?“

Nik se zahleděl k místům, kde v kdesi v dálce byl Magdin hrad.

„Ano. Chci vědět, jestli je můj syn absolutní člověk.“

„A co budeš dělat? Na původní Zemi?“

„Nic. Jenom zkusím otevřít bránu. Nebudu vstupovat na Zem.“

„Proč?“

„Proč co?“

„Proč nechceš vstoupit na původní Zem?“

Nik vzal síť a hodil ji do vody. „Proč?“ Opakoval po Matějovi. „Bojím se původních lidí. Muž bez tváře mi řekl, že zdegenerovali. Mám strach s nimi navazovat kontakt, aby nám neublížili.“

Matěj mlčel a přemýšlel.

„Někteří z nich mají absolutní moc nad hmotou.“ Pokračoval Nik. „Prý by dokonce mohli změnit i nás. Představ si obyčejného sedláka, který by najednou mohl vládnout celé zemi. Naprosto neomezeně. Jak by to asi vypadalo?“

„Myslíš, že tedy nemá cenu původní lidi kontaktovat?“

„Má. Už jenom proto, že ve vesmíru jsou desítky tisíc planet připravených k osídlení. Velké stroje, které kdysi původní lidé vytvořili, je připravily pro život. A jen původní člověk tam dokáže vytvořit místo k žití. Jenom on dokáže z prahmoty vyrobit lesy, pole, louky, zvířata...“ Odmlčel se.

Chvilí seděli a pozorovali vlny.

„Nerozumím ti.“ Nevydržel to nakonec Matěj. „Chceš se spojit s lidmi, ale zároveň nechceš. Chceš otevřít bránu, ale nechceš vstoupit.“

„Chci jenom vědět, jestli dokážeme bránu na Terru otevřít. Pokud ano, spojíme se s ostatními a zkusíme najít nejlepší řešení.“

„Ale pokud je tvůj syn Armin původní člověk, může osídlit světy on.“

„Jeden člověk je málo. Nedokáže to, a ani by to nestihl. I kdyby další dítě bylo zase původní člověk.“

„No jo. Slyšel jsem, že paní je znovu těhotná.“

Nik pokýval hlavou a zkušečně potáhl za síť.

„Ano. Ale na tebe zatím nemám.“

Matěj se usmál.

„Čtyři kluci a páté na cestě.“ Pokračoval Nik. „Je vidět, že se činíš.“

„Tak, co máš doma večer dělat.“ Matěj začal vytahovat síť. „Ještě že jsou ty houby. Přestože zase podražily. Ti zatracení Nair-al-Saifané si diktují nehorázné ceny. Někdo by jim měl říct, že je to neúnosné.“ Podíval se vycítavě na Nika.

Nik si přejížděl jazykem po rtech a přemýšlel.

„Víš, Matěji.“ Začal zvolna. „Po válce hrozil hladomor. Proto jsme na všechny planety posílali velké množství hub. Ale to nebylo dobré. Spousta lidí si zvykla, že jídlo mají skoro zadarmo. Sedláci nezaseli. Proč také, když jídla bylo dostatek. Proč posílat dobytek na pastvu, když šlichta

z hub ho nasytí mnohem lépe a rychleji. Proto jsme se dohodli, že houby budou drahé. I proto, abys každé ráno vyjel na moře a nachytl trochu ryb, místo toho, aby ses válel někde za pecí. Proto, aby se sedlákovi vyplatilo farmařit, svoje přebytky prodat a za to koupit něco jiného. Nemyslím si, že deset měďáků za pytel hub je hodně. Uživí to celou tvoji rodinu na několik dní.“

„Deset měďáků je hodně.“

„Já vím. Ale houby by měly být jenom doplněk a ne hlavní jídlo.“

„Ale je to hodně.“

Nik opatrně začal vytahovat síť. „Můžu tě upozornit, že pokud přijde válka, nebo neúroda, cena hub se sníží. Ale raději bych, kdyby se nám tyhle věci vyhnuly. Prožíváme konečně chvíle rozkvětu a prosperity.“

„Válka. Myslím, že jsme jich už měli dost. Já raději budu doma v klidu a míru. Což ale neplatí pro tebe.“ Matěj nakoukl Nikovi přes rameno. „Slyšel jsem o tvých dobrodružstvích na jiných světech. Vždyť tě mohli zabít.“

„To je ta moje zvědavost.“ Nik zklamaně prohlédl prázdnou síť. Pak se zamyslel.

„Matěji.“ Pokračoval po chvíli. „Vím, že ode mě peníze nevezmeš. Ale kus od vás, jak je ten strom, co má větve do kříže, tak tam jsem zakopal pytel zlaťáků. Jsou tvoje. Můžeš je tam nechat, ale kdybys někdy potřeboval, jsou ti k dispozici.“

Matěj mlčel. Nik vzal síť a hodil ji znovu do vody.

„Pro tohle jsi přijel?“ Zeptal se nakonec Nika.

„Ano. Nechtěl bych, abys někdy dopadl jako tvůj táta. Abys prodával svoje děti do otroctví.“

Matěj sledoval, jak se síť pomalu noří do hlubiny.

„Děkuju.“ Řekl po chvíli.

Chvíli ještě povídali o životě, potom se vrátili. Nik se nechal převléknout do zlatem vyšíváných šatů, nechal se obklopit hromadou poskoků, nastoupil do kočáru a odjel. Zůstala jen podupaná pláž a prázdná síť. Matěj ji sroloval do podpaží a pomalu se vydal k domovu. Dneska nic moc neuložil, tak žena zítra nic na trh neponese. Ale hlad nemají a trochu sušených hub na horší časy má.

Pomalu se blížil večer. Z okolí se začali stahovat vesničané, které přilákal královský průvod. Matěj bude muset znovu, už po tisíci vyprávět, jak zachránil život králi Ahonicovi, když umíral hladu na planetě smrti. Zase si to povídání o kousek přikrášlí. Král bude zase o kousek blíží k smrti, legionářů utopených v bažině o pár více, boje mezi kmeny a klany budou zuřivější, žravka žravější a tak dál.

Pověsil síť a usmál se.

Nik jel i s doprovodem rychle. Cestou párkrát nocovali, naposledy v hospodě U tří loupežníků. Bohužel, figury tří loupežníků už tam nestály. Kdysi je posekali opilí vojáci, tak je syn hospodského poté, co původní hospodský zemřel ve válce proti Mrazivým, hodil do kůlny.

Další den dorazili do hlavního města Magdina knížectví. Byli očekáváni na knížecím hradě a přijati s veškerou okázalostí, která jim náležela.

Hrad byl přestavěn, některé věže byly zbourány, jinde přibýly vzosné budovy. Nikovi se to nelíbilo, raději by nechal hrad v původní obranné podobě, ale byl mír, a nedokázal si představit, že by si na Magdalenu někdo troufl zaútočit.

Magda ho přivítala jako vždy objetím, ve kterém stále cítil trochu nejistoty a odtažitosti. Bylo mezi nimi mnoho mrtvých, kteří jim bránili úplně se oddat jeden druhému. Hrůzy a neštěstí, která spolu prožili, je stejnou měrou sblížovaly i rozdělovaly.

„Kde je Armin?“ Zeptal se Nik, když objímání skončilo.

„Spí. Čekal na tebe dlouho do rána a nakonec usnul.“ Vedla ho chodbou do dětského pokoje.

Obě chůvy, které seděly u postýlky, způsobně vstaly a hluboko se uklonily. Nik se sklonil nad dětskou postel.

„Hodně vyrostl.“ Konstatoval.

„Jako normální dítě. Jenom tobě to tak připadá, protože ho vidíš tak málo.“

„Státnické povinnosti.“ Zamumlal.

„Spíš tvoje nepokojná povaha. Lítáš z planety na planetu. Objevuješ jeden svět za druhým. A tvůj syn roste bez otce.“ Výčitka v jejím hlase byla patrná.

„Teď budeme pár dní spolu.“

„Jen proto, že ho potřebuješ na experiment?“

Nadechl se k odpovědi, když ho upoutal pohyb v kleci u okna.

„Co to je?“ Zeptal se.

„Malý dráček. Vyrobil ho pro tebe. Jak jsi mu slíbil, že mu ukážeš draka Pepíka. A svezeš ho na diamantovém draku.“

Přešel ke kleci. Byla vyrobená z pevných ocelových tyček.

„To vyrobil on?“ Zeptal se v údivu.

„Trochu s mojí pomocí.“ Zapýřila se. „Neví ještě, jak drak vypadá.“

Sledoval malého, rudého dráčka a dráček sledoval jeho.

„Klidně ho vezmi do ruky.“ Magda otevřela klec a nastavila prst. „Je přítulný.“ Pohládila ho po hlavičce.

Nastavil prst k hlavičce draka. Dráček se nahnul a opatrně si přičichl. Pak se do prstu zakousl.

Nik zasyčel a trhl rukou.

„Promiň. Nezná tě a ještě nesnídal.“ Zasmála se Magda. „Něco ti ukážu.“ Zatlačila dráčkovi hlavu dolů a schovala ho do dlaní. Když je otevřela, měla v nich jen malou kuličku.

„Kouzlo?“ Nik si třel prst.

„Tak trochu. Když ho dáš do dlaně, tak se takhle změní. A když do něj foukneš.“ Foukla a dráček se na dlani rozvinul a skočil jí zase na prst.

„Armin tedy umí ovládat hmotu?“ Nik sledoval dráčka a dráček jeho.

„Minimálně. Zjišťovala jsem si u Muže bez tváře, proč to nejde, když jak tvrdí, by měl Armin být stoprocentní člověk.“

„A?“

„Prý hmota děti moc neposlouchá. Dětské mozkové vlny jsou jinačí a na ty hmota nereaguje. Až po pubertě.“

„Proč?“

„Prý planety, kde úřadovalo dítě, byly jen samá čokoláda, zmrzlina, princezny a víly. Nemělo to nic společného s osídlováním vesmíru.“

„Rozumím. Ale je pravda, že kdybych byl absolutní člověk já, tak na mé planetě by na stromech rostly klobásy, pečení holubi by létali sami do pusy a pivo by teklo...“

„Tati?“ Ozvalo se z postýlky

Otočili se od klece. Nik přešel k postýlce a sledoval postavičku.

Armin mu nebyl moc podobný. Byl hodně do Magdaleny. Ale ani Nik nevydal tak jako kdysi. Strádání, otroctví, mučení i hlad na něm zanechaly hodně změn, jak na těle, tak i na duši.

Chvilí se vzájemně prohlíželi.

„Jsi táta?“ Zeptal se Armin trochu s nejistotou a zklamáním.

„No, v to doufám. Aspoň mi to maminka tvrdí.“ Usmál se Nik.

„To je táta?“ Zeptal se Armin Magdaleny.

„Ano, to je tvůj táta.“ Potvrdila Magdalena.

„Svezeš mě na drakovi?“ Otočil se na Nika.

„Mám na vybranou?“

„Svezeš mě na drakovi?“ Opakoval Armin.

„Svezu.“

„Na diamantovém?“

„Jestli pro mě přiletí, tak na diamantovém.“

„Teď?“

„Teď ne. Nejdřív nás čeká dlouhá cesta. Teprve potom navštívíme krále

Drakula a u něho se budeme moct svést na drakovi.“

„A pojedeme už dneska?“

„Dneska ne. Vyrazíme asi až?...“ Podíval se Nik na Magdu.

„Pozítří.“ Doplnila Magdalena.

„Hmmm.“ Arminova ústa se protáhla do podkúvky. „Až pozítří.“ Pronesl nešťastně.

Musíme se připravit. Cesta do pevnosti Mrazivých trvá hodně dlouho.“

„Kolik?“

„Tak třicet dní.“

„Když pojedeme zítra, tak to ale bude dřív.“

Nik se pousmál. „Tak zkusíme vyrazit už zítra.“

2.

Hrad na Barbarské pláni kypěl životem.

Původní dřevěná tvrz byla později Sadirovcí přestavěná na kamenný hrad. Říkalo se mu Hrad Světů, nebo také Hrad Poslů. Hrad Světů proto, že vozit na něj kamení a ostatní stavivo bylo jednodušší z jiných planet, než se kodrcat s nákladem z dalekých krajů po stezce otroků. A Hrad Poslů to byl proto, že se na něm scházeli Poslové ohně. Původní skupina několika Poslů ohně se rozrostla o vyslance z ostatních planet. Scházeli se nepravidelně, kuly se zde pikle, dojednávaly meziplanetární obchody. Jen při velké hranici se dostavovali skoro všichni Poslové ohně.

Velká hranice se konala vždy zjara, většinou ve výroční dny, ve kterých byly dvakrát za sebou ve stejný den poraženy a zničeny legie Mrazivých, které útočily na Sadiru.

Hrad byl pevný a obrovský.

Z hradu i dnes vedl tunel vysekaný v ledu do bývalé pevnosti Mrazivých, kde nyní bylo z větší části skladiště.

Na nádvoří hradu stála velká socha Golema, postavy, která při první válce o Sadiru rozdrtila útok Legií. Byla ukovaná z nalezených a sehnaných brnění a zbraní, zkrátka ze všeho, co tehdy po Golemovi na Barbarské pláni zůstalo.

A nyní se zde se konala další jarní hranice.

Na nádvoří, kousek od sochy Golema, stála velká hromada dřeva. Z té hromady vojáci a služební stavěli velkou vatru, která měla být večer zapálena. Na menších ohništích se pekla kuřata a opékal se skot. V hrncích bublala polévka. Každý, kdo přišel, se mohl najíst a napít dosyta. Hudba

vyhrávala, šašci a žongléři pobíhali a bavili okolí svými kousky. U dlouhých stolů seděly namačkány stovky hostů. Nebyly tu žádné tribuny, žádné výsadní posedy.

Žebrák i šlechtic seděli vedle sebe na důkaz toho, že nejen v první bitvě na Barbarské pláni, ale hlavně v druhé bitvě ve Východních knížectvích spolu bok po boku bojovali o přežití Sadiiry a i společně umírali.

Občas se brána otevřela a dovnitř vjel kočár, nebo celé procesí kočárů podle toho, kdo zrovna přijel. Dokonce i tunel k hvězdné bráně byl pokryt pevnými trámy, protože i z jiných světů si někteří dopřávali to potěšení jet těch pár minut kočárem.

Jako jeden z prvních se dostavil se svými lidmi Mordechaj z Nair al Saifu. Vždy chtěl být o něco napřed a zjistit, popřípadě domluvit, co se dá, dříve, než dorazí ostatní. Pak se začali trousit další. Harald z Minelavy se svým pobočníkem lordem Snovswenem alias Žabákem. Král Drakul, vládce dračí planety Etamin a spoluregent východního království na Sadiře. Kopčem, druhý náčelník planety Sabik. (Vládce planety Sabik byl Smutný kůň ale ten se na porady nemohl dostavovat z toho důvodu, protože to byl strom.)

Další a další se dostavovali, nemá cenu je všechny vyjmenovávat. Jenom z těch hlavnějších to byl šáh Harum al Rašíd, velkokníže Grigorij Něvský, planeta Chort, Loki a Pandora, protektoři bývalé Chánovy říše, Marie, Vztekly Pes a jako poslední kněžna Magdalena, správkyň Západní ligy a spoluregentka východního království a Ahonic, nejvyšší velitel Sadiiry a samozvaný vládce planety Benetnaš s jejích synem Arminem.

V průběhu několika let, co skončila válka s Mrazivými, se událo hodně věcí. Objevilo se mnoho světů a prožilo se hodně dobrodružství. Vyslanci těchto světů se dožadovali také účasti na rozhodování.

Nakonec vznikla velká rada, která se scházela ve velkém sále hradu, dohadovala se a hašteřila, a malá rada, ve které se scházeli Poslové ohně, a zde se opravdu dojednávalo, co bylo potřeba. Bylo jich jedenáct, ale koncové číslo bylo ustanoveno na třináct. Každý si mohl sebou vzít jednoho důvěrníka, hlavně s ohledem na Žabáka, který nebyl vládcem planety, ale u poslů ohně měl velkou vážnost.

Seděli proti sobě a podezřívavě se sledovali. Delší období míru narušilo jejich spojenectví a srdečnost a jednota už dávno vzala za své. První přerušil ticho Ahonic. Povstal a mírně se uklonil.

„Jsem rád, že jsme se zde opět sešli.“ Začal rozvláčně. „Jako každý rok,

na oslavu vítězství.“ Odmlčel se.

Všichni pokývali hlavami.

„Je to už několik let, kdy skončila válka o přežití nejen naší země, ale i většiny světů, které byly buď zcela zničeny anebo bylo jen otázkou několika let, než zničeny budou. Tyhle roky byly naplněny více méně mírem, hlavně díky velké a malé radě, která dokázala rovnat konflikty a třenicemi mezi světy, které hrozily přerůst ve větší válku. Poslední rok byl už vlastně v naprostém míru, i když zase nás postihly velké ztráty.“ Odmlčel se a sklonil hlavu. „Vzpomeňme na nešťastnou smrt krále Kleofáše, který zahynul na lovu, když jeho kůň klopýtl a král Kleofáš si při pádu z koně srazil vaz. A pár dní od pohřbu krále Kleofáše zemřel další z našich přátel, ten, který si hrozně přál neumřít v posteli, král z Neumětel.“

„Kdyby si nebral do postele tři ženský najednou, nemuselo to s ním praštit o polštář.“ Skočila mu do řeči Pandora.

„A kolik si jich bereš do postele ty?“ Vylítl Vztekly Pes.

„Jednu. Jako každá slušná ženská.“ Povyplázla na něj Pandora jazyk a lehce přelétla pohledem Magdalenu a Marii.

„Klid.“ Zvedl Nik rychle ruku, aby zažehnal konflikt a zároveň pohledem zkontroloval rudnoucí tvář kněžny Magdaleny a pobavený úsměv na tváři královny Marie.

„Místo o postel by ses měla starat o vrácení toho, co ti nepatří.“ Nedal se odbýt Vztekly Pes.

„Do toho tobě nic není.“ Odsekla mu okamžitě.

„To je pravda, Pandoro.“ Nik se připojil ke Vzteklymu Psovi, aby odvrátil pozornost od Magdaleny. „Dohodli jsme se, že dvě provincie z Chánovy říše vrátíš Šáhovi Harumovi al Rašidovi.“ Nik se lehce uklonil Šáhovi.

„A dodnes jsi to neudělala. Chci vědět důvod!“

„Ty provincie Šáh vyměnil ještě za života Chána, a tudíž mu nepatří.“

„Ty provincie mu patří.“

„Bereš z mého, abys získal pro sebe.“

„Není to pro mě.“

„Tak pro svoje přátele.“ Prskala jako kočka.

„Oba víme, že to tak není. Děláš to jen naschvál. Nemáš o ty provincie zájem, Chánův lid tam nežije a nikdy nežil. Je to jen truc.“

„Tak ať si je vezme.“

„Tak zruš prokletí, které jsi na ty provincie uvalila.“

Mlčela a soptila. Nakonec to nevydržela.

„Mě připravuješ o kousek území, ale sám si hrabeš celou planetu.“

„Co to povídáš?“ Znejistěl Nik.

„Jen se nedělej. Stavíš si hrad na Nusakanu kousek od brány. Štveš šlechtice jednoho proti druhému. A když se vymlátí ve válkách, dosadíš tam své, kteří jsou k tobě loajální. Potom se necháš oficiálně korunovat na vládce Nusakanu. Jsi horší než Mraziví.“

„Na Nusakanu je občanská válka.“

„Kterou jsi rozpoutal. Moc dobře víš, že kdyby sis sebral Nusakan hned, byl bys uchvatitel. Takhle tam vejdeš jako zachránce. Umučil jsi Tygrase, takže původní vládce neexistuje.“

„Neumučil. Utekl mi.“

„To tvrdíš ty.“

„Tygras utekl?“ Ožil Drakul.

„Ano. Asi před půl rokem. Měl jsem ho v kleci, vystrčeného před oknem a občas jsem po něm házel jídlo. Mříže klece zrezly, podařilo se mu je vylomit a jedné noci mi zmizel. Nechal jsem ho hledat po celé Benetnaši, ale myslím si, že buď spadl v noci do nějaké propasti, nebo se spustil dolů a tam ho zabili upíři.“

„Viděl jsi tělo?“

„Ne. O to se na Benetnaši postará skoro okamžitě žravka. Ale má tak specifickou vizáž, že ten, kdo by ho viděl, by okamžitě podal zprávu.“ Zasmál se Nik.

„Ten spálený obličej?“

„Nejenom. Jednou dělal, že neslyší, tak jsem mu uřízl prostě ucho. A taky nos jsem mu trochu srovnal. A zuby vymlátil. Prostě. Je to nepřehlédnutelná postava.“

„Ale tělo jsi neviděl.“ Nedal se odbýt Drakul

„Nech toho.“ Mávl Nik rukou. „Tygras je minulost. Země. To je to, co teď potřebuji s vámi probrat.“

„Země?“

„Terra Primera. Původní země.“

„Ty na ni chceš vstoupit?“

Zarazil se a mlčel.

„Nevím.“ Připustil nakonec. „Muž bez tváře mi naznačuje, že bych měl otevřít cestu.“

Mlčeli a přemýšleli. Nakonec si Loki opatrně odkašlal.

„Nu?“ Nik zvědavě pohlédl na Lokiho.

Loki mlčel a vypadal utrápeně. Když napětí dosáhlo vrcholu, spustil.

„Musíme otevřít bránu na Zemi. Musíme se spojit s původními lidmi, ať už jsou jakýkoliv. A musíme se znovu připravit na válku.“

„Na válku?“ Vydechli všichni svorně.

„Prosím?“ Nerozuměl Nik. „Na válku s lidmi?“

„To doufám ne. To by nám tak ještě scházelo. Na válku na záchranu lidí.“

„Na záchranu lidí?“ Opakovala překvapeně Magdalena a Pandora.

„Na záchranu nejenom lidí, ale asi všeho života.“

„Kurva, nemluv v hádankách a vysyp to.“ Rozčílil se Vztekly Pes.

Loki vzdychl, sáhl po sklenici s vínem a chvílku ho prohlížel.

„Pořádně si to zkontroluj, pokud by tě někdo otrávil, tak bychom přišli o největší tajemství, co v sobě nosíš.“ Neodpustil si Drakul poznámku.

Loki se po něm vyčítavě podíval, vyzkoušel víno bezoárovým kamínkem, opatrně se napil a pak spustil.

„Jak všichni víte, byl mi svěřen úkol propátrat všechny světy, které nám Muž bez tváře označil.“

„A všichni víme, že je to nemožný úkol, protože světů k osídlení je víc, než lidí na spojených planetách.“ Doplnil ho Nik.

Loki jemně pokývnul hlavou.

„To ano.“ Pokračoval. „To je problém. A ten není tak ožehavý.“ Zase se odmlčel.

„No. Tak nastiň nám ten ožehavý problém?“ Naléhala Magdalena.

„Ty problémy jsou dva. Jeden velký a jeden obrovský.“

„Začni tím velkým.“

„Tak ten velký je, že moji lidé při objevování nových světů narazili na další světy osídlené potomky lidí a jejich výtvoři.“

„To už tu bylo. Dokonce i proběhlo pár konfliktů s novými planetami.“ Podotkl Nik.

„To ano. Ale tady jde o to, že lidé jsou zase jako otroci.“

„Osvobodit!“ Rozhodil Nik ruce.

„To jen tak nepůjde.“ Vzdychl Loki. „Při objevování nových světů jsme narazili na skupinu světů, zatím víme o devíti, kde potomci lidí slouží a jsou vlastně vychováváni jako potrava.“

„Co?“ Vylítl Drakul.

„Nazvali jsme tu oblast oblastí Atarazeda, podle první planety, na kterou jsme vstoupili. Bylo to zvláštní, protože místní vládcové jsou velmi odlišní a koukali na nás dost překvapeně. Protože jsou zdejší lidé chováni na jídlo, bylo to pro ně asi podobné, jako kdyby u nás vylezli z časoprostorové brány vepř s krávou a začali s námi mluvit normálním jazykem.“

„Rozumím.“ Nik si vzal sklenici s vínem a automaticky se do ní podíval, stejně jako Loki.

„Jak jsem již podotkl.“ Pokračoval Loki. „Překvapení bylo na obou stranách obrovské. Rychle jsme se vypařili a já se na tu oblast přeptal Muže bez

tváře.“

„Ty?“ Nik se tvářil pochybovačně.

„Ne, já ne. Ale stačí, když ocelovou bránu nějaký čaroděj otevře a pak může vstoupit kdokoliv. Sice může mluvit s Mužem bez tváře jen chvíli, ale to stačí. Posílám tam jednoho po druhém s konkrétními dotazy a oni se vrací s konkrétními odpověďmi.“

„Proč nikdo nesmí setrvat u Muže bez tváře déle?“ Zeptal se Drakul.

„To nevíme. Nechal jsem tam jednoho odsouzence déle za slib nižšího trestu a vrátil se s obrovskými popáleninami. Za pár hodin v bolestech zemřel.“ Odpověděl mu Nik.

„Nějaké neviditelné horké světlo.“ Zamumlal Loki.

„Vraťme se k tématu.“ Připomněl jim nervózně Vztekly Pes.

„Ano. Takže...“ Loki se nadechl. „V oblasti Atarazeda žijí původní obyvatelé, kteří chovají lidi na jídlo. Dělí se na tři rasy a je jich tolik, že by se nám je ani ve spojení asi nepodařilo porazit. Zatím více méně bojují mezi sebou, ale je velká pravděpodobnost, že kdybychom začali válku proti jedné skupině, ostatní rasy by se spojily proti nám.“

„Tři rasy?“ Zeptala se Marie.

„Ano. Nejsilnější a asi nejvíce nám blízka jsou Zubaidé. Jsou hodně podobní našim velkým šelmám, něco mezi křížencem lva a tygra. Jsou velcí jako my a používají nástroje, čímž myslím zbraně, oblečení, technické pomůcky. Žijí v domech, které pro ně staví lidé. Lidé u nich žijí v okolí vesnicích a pravidelně jim musí posílat vybrané jedince jako potravu. Druhá rasa se jmenují Mobrochoidé. Připodobnil bych je k velkým opicím. Je to paradox že Mobrochoidé jsou býložravci. Bohužel pro lidstvo se živí šťávou za stromu Charis a ten strom je masožravý. Tak Mobrochoidé hází lidi do korun stromů, kde je strom pozře. Poté Mobrochoidé ostrými drápy naříznou kůru stromu Charis a lížou nebo sbírají výživnou šťávu tohoto stromu, kterou si strom ukládá do svého kořenového systému. Té šťávě říkají Chicako.

Třetí rasa v oblasti Atarazeda se jmenuje Syring. Tu nevím, k čemu bych připodobnil. Soudkové tělo, pokryté krunýřem. Tři krátké nohy, podobné nohám od piana. Malá, želví hlava s dlouhým sosákem. Síť chapadel a chapadélek, každé opatřené trnem s paralyzujícím jedem. Syringové se zahrabávají do země, chapadla rozprostřou okolo sebe jako síť a pokud se objeví v okolí něco živého, stačí jen škrábnutí a oběť ochrne. Poté ji Syring napíchne svým sosákem a vysává z ní krev. Syringové jsou coby otrokáři lidí asi nejhorší. Přestože by se mohli krví lidí sytit, aniž by lidem nějak výrazně ublížili, obvykle by totiž mohli dva vzrostlí lidé svojí krví nasytit

jednoho Syringa na tři až čtyři dny, aniž by jim to uškodilo, ty potvory zabíjejí lidi pro zábavu. Proto je u nich stále nedostatek lidí a jsou to hlavně oni, kdo vyvolávají války o lidskou populaci s ostatními rasami.“ Loki se odmlčel.

„Takže co rádíš? Vyvolat válku mezi rasami a osvobodit lidi?“ Podrbal se na bradě Drakul.

„To asi bude problém. Je to zatím devět planet s těmito bytostmi. Na některé planetě je některá rasa zastoupena dominantněji, jinde je poměr vyvážený. Je jich mnohem více než nás a mám takový pocit, že už z nich opadlo prvotní překvapení ze setkání s námi a vidí v našich planetách krásný zdroj obživy.“

„Máme čekat napadení?“ Vztekly Pes se podrbal pod turbanem.

„Nevím. Neznají hesla na naše světy ale ta pravděpodobnost tu je.“

„To není dobrá zpráva.“ Zasmušil se Nik. „A to jsi říkal, že je to ta méně hrozivá věc. Co je ta hrozivější?“

„Muž bez tváře nám lže.“

Chvilku bylo ticho.

„Nemůže nám lhát.“ Ohradil se Nik.

„Neříká nám úplnou pravdu. Říká, že byl poškozen lodí stejného typu ale pozdější výroby. Protože mají v programu útočit na vše, co není ze Země. To je pravda. To nelže.“

„Tak kde je problém?“

„Problém je v tom, že loď Muže bez tváře patří k základním typům a na ty se, jak přece on sám řekl, útočit nesmí.“

„Nerozumím.“

„Loď, která napadla Muže bez tváře, se pravděpodobně vzbouřila proti lidem.“

„Co?“ Nik užasl.

„Je to tak. Část strojů, které staví brány na okrajích vesmíru pro lidi a osévají je prahmotou, se rozhodla, že lidstvo je jen nedokonalý přechodový článek mezi neživou přírodou a strojem. Jelikož evoluce nedokáže vyprodukovat stroj, tak stvořila člověka a ten postavil stroje. Některé lodě přijaly tuto doktrínu a postavily se proti lidem. Proto na okrajích vesmíru zuří války mezi roboty. Lodě loajální k lidem tam bojují proti vzbouřeným strojům. Část lodí se rozhodla, že mír mezi stroji by mohl nastat, pokud zmizí prapůvodní příčina jejich války, tj. člověk a vydala se na Zemi zničit lidstvo. Výhoda pro lidstvo je, že roboti nemůžou cestovat branou, která se otevře jen člověku. Takže holt musí letět vesmírem po svých.“

„Stroje chtějí vyhubit lidstvo?“

„Ano. Nepřátelské stroje se blíží k Zemi a i k jiným planetám obývaným živými bytostmi. Ptali jsme se Muže bez tváře, jak jsou daleko, ale odpověď nedokážeme rozluštit, je to nějaká teorie relativity.“

„Takže?“

„Takže máme čekat válku s roboty v rozmezí několika týdnů až několika tisíce let.“

„Válka mezi lidmi a stroji?“ Zeptala se Pandora.

„A válka mezi Syringy a Zubaidy a Mobrochoidy.“ Dodal Loki. „Proto se musíme spojit s původními lidmi. Oni ani nevědí, co se k nim blíží.“

„Jsou prý hrozně primitivní.“

„Jsou to ty nejlínější tvorové, kteří neopustili Zemi, když se osídlovaly nové světy. Ale zachovali si původní krev. Je sice hodně zdegenerovaná, ale stále se tam najdou jedinci, kteří můžou absolutně ovládat hmotu. A hlavně. Na Zemi je prahmota. Díky ní bychom mohli postavit bytosti, které porazí vzbouřené stroje.“

Nik si opřel ruku o bradu v hlubokém zamyšlení. „Takže se s lidmi musíme spojit, ať chceme nebo nechceme. Kolik máme času?“

„Něco mezi hodinou a deseti tisíci let.“

„To není vtipné.“ Zavrčel Drakul.

„Já to také jako vtip nemyslel.“

„Zítرا ráno zkusím s Arminem otevřít bránu na Terru Primeru. Na původní Zemi. Pokud se to podaří, začneme připravovat další plány ohledně domluvy a spojení s původními lidmi.“

„A dál?“

„Promluví si s Mužem bez tváře. Je to už víc než rok, kdy jsem u něj byl, tak snad to špatné, co jsem u něj nachytl, už z těla vyprchalo. Zkusím z něj vymámit přesnější čas, kdy dojde k válce.“

„Co když ti řekne, že to bude za víc jak sto let?“

„Tak se na celou válku vykašlu.“

Dva dny nato, časně ráno, když ještě provoz u brány nebyl tak hustý, stál Nik s Arminem, Magdalenou, Marií, Lokim, Drakulem a dalšími před branou. Poblíž několik vojáků osobní stráže a nějací čumilové.

Nik si znovu, jako pokaždé, prohlížel sál, ve kterém stála časoprostorová brána.

Byl obrovský. Koše s řevavým uhlím dodávaly zdání tepla ve studeném vzduchu, a jemně osvětlovaly nejbližší okolí.

Brána měla čochovitý tvar. Jednou stranou se do ní vcházelo, druhou

vycházelo.

U brány stálo několik mladých čarodějů z Pandořiny školy a za mírný poplatek otvíralo bránu na jiné světy.

Východ z brány byl obestaven obrovskou a masivní zdí. Zeď bránila nečekanému útoku nepřítele, byl to vlastně pozůstatek z války s Mrazivými.

Východ už sice nebyl plný pastí a nebyl labyrintem slepých uliček, přesto pozdější léta zaznamenala několik malých konfliktů, a tak se Sadirovci rozhodli nic neriskovat a stále střežit vchod na svoji planetu.

„Co sleduješ?“ Drakul se přitočil k Nikovi.

„Strop.“ Zvedl Nik hlavu. „Když jsem tu otročil, strop pokrývala žravka a nebylo potřeba svítit. Teď, když si spočítám, kolik jenom propálíme loučí...“ Nedokončil.

„Nebyl jsem tu v době, když jsi otročil, ale žravku znám. A myslím si, že bude bezpečnější, pokud zůstane na Benetnaši.“ Přidal se Loki k hovoru.

„Začneme. Je mi zima a Arminovi myslím také.“ Přerušila je Magdalena.

Nik opatrně postavil Armina před bránu a stoupl si za něj.

„Terra Primera tři.“ Zvedl chlapec ruce v naučeném gestu.

Brána zesklivatěla a všichni vydechli úžasem.

Za nimi se ozval příšerný rachot. Nik se bleskurychle otočil a v ruce pevně svíral meč. Vojáci tasili zbraně a obstoupili Nika a jeho doprovod.

„To nedokážete ty sudy pořádně zajistit?!“ Rozzuřil se Vzteklý Pes a vytáhl karabáč.

„Co se stalo?“ Magda stála těsně u Nika a v ruce se jí chvěla ohnivá koule.

„Nevím. Myslím, že se někde sesunuly prázdné sudy. Proto ten rachot.

Celá tahle pevnost se dnes používá jako skladiště a překladiště.“ Nik zasunul meč zpátky a otočil se k bráně. Ještě trošku vibrovala, ale během pár vteřin chvění zmizelo a brána se opět zavřela.

„Sesunuly se sudy na pivo.“ Oznamoval vracející se Vzteklý Pes a připínal si karabáč.

„To je v pořádku.“ Mávl Nik rukou. „Možná by to tady chtělo udělat pořádnou revizi, je tu takových krámů, které kdyby chytily plamenem, mohli by nám připravit horké chvílky.“ Zažertoval.

„To je těžké. Jenom kočárů pro pány tu stojí vyrovnaných třiadvacet. Do toho občas něco někdo odloží, je to tu vlastně velké skladiště.“

„To už, doufám, není moje starost.“ Zavrčel Nik. „Hlavní je, že víme, že bránu na Zemi dokážeme otevřít. Loki?“ Otočil se k malému mužičkovi.

„Hmmm.“ Loki se vytrhl se zamyšlení.

„Připrav průzkumnou expedici na Zemi. A nezapomeň. Chci být v ní. Ne

jako král, ale jenom jako obyčejný knecht. A pro jistotu, dej nám ty speciální obleky, co jsme měli při výpravě na Etamin.“

Loki opatrně pokýval hlavou.

3.

„Gamma Draconis jedna.“ Nik zvedl ruce.

Brána zesklivatěla a vstoupili. Lehké zamotání hlavy a prudký vítr.

„Tak, tady tatínek válčil.“ Poučila Magdalena Armina.

„Spíš mi najdi svět, kde neválčil.“ Zabručel Drakul a vydal se k východu.

„Udělal jsi hodně práce.“ Nik sledoval znovu postavený chrám.

„Draci pomohli.“ Usmál se Drakul.

„Tady už jsou draci?“ Armin se třásl nedočkavostí.

„Tady už jsou draci.“ Kývl Drakul hlavou a vstoupil na volné prostranství před chrámovou horou.

Vstoupili a zastavili se úžasem.

Prostranství na chrámové hoře bylo doslova obsypáno draky. Někteří přilétali, jiní odlétali, ostatní jenom poletovali okolo. Od malých bahenních draků, přes stíhací, přes obrněné draky až po obrovské přepravní s dvěma páry pařátů. Kroužili, vyhýbali se jeden druhému, řvali a občas vyšlehli větším či menším plamenem.

„Tak, takhle sis představoval dračí planetu?“ Zeptal se Nik Armina, strategicky schovanému za máminou sukni.

„Takhle ne.“ Zakroutil Armin hlavou. „Jsou hrozně velký.“

Něco bílého se mihlo okolo a ozval se příšerný řev. Vzápětí se v jejich zorném poli objevila obrovská dračí hlava s velikými zuby a s otevřenou tlamou mířila přímo na Nika.

„Pepíku!“ Zasmál se Nik a objal přítele okolo krku. „Tebe jsem už neviděl.“

Pepík rozevřel límec s peří okolo krku a kousek se od Nika odsunul.

„Je to dlouhá doba, co jsi nenavštívil starého přítele.“ Odpověděl vyčítavě.

„Já kdybych mohl, tak se za tebou stavím obden.“ Zatvářil se vyčítavě.

„Státnické povinnosti.“ Zamumlal Nik.

„Pokaždé stejná odpověď.“ Pepík stočil hlavu. „Rád vás opět vidím, kněžno Magdaleno.“ Pronesl obřadně k Magdě. „To je Armin?“ Zeptal se.

„Ano.“

Pepík sklonil hlavu k Magdině sukni.

„Ahoj, já jsem Pepík a budu si s tebou hrát.“ Vykulil na Arminka oči.

Armin zvedl hlavu k mámě.

„Je hodný, nežere děti.“ Uklidnila ho Magda.

„Tak jo.“ Nejistě pronesl Armin.

Pepík spokojeně zaklapal zubatou tlamou.

„Cítím z něj absolutního člověka.“ Zvedl hlavu k Nikovi.

„Otevřel bránu na Zemi.“ Potvrdil mu pyšně Nik.

„Ph.“ Vydechl Pepík tak, jak to dělali jiní draci.

„Nasedněte, ať tu neblokujeme místo ostatním.“ Popohlnal je Drakul.

Začali urychleně nasedat na cestovní draky.

„Teď něco sleduj.“ Sklonil se Drakul k Arminovi. Pak se rozeběhl a skočil z plošiny na chrámové hoře.

Magda vyjekla leknutím. Ale v tom okamžiku se nad plošinu vznesl nádherný zlatý drak a na něm Drakul. Ještě si v rychlosti připínal jistící řemeny.

„Krása.“ Zatleskal Armin. „Teď ty, tati.“ Otočil se k Nikovi.

„Ne. Tohle na diamantovém nejde.“ Zalhal Nik.

„A kde je?“

„Támhle.“ Nik přivřel oči nad odlesky, které vrhaly malé kamínky v dračích šupinách. Drak se snesl a trpělivě čekal.

„Chceš letět se mnou?“ Zeptal se Armina. Ten nadšeně kývl.

„Promiň drahá.“ Otočil se k Magdaleně.

„V pořádku.“ Kývla hlavou. „Vím, že jsem jen obyčejná kněžna a ne manželka krále světa a že mi přísluší létat jen na stříbrné dračici.“

„Jestli to vadí...“

„Nebudeme se brát jen proto, abych se mohla předvádět na drakovi. Jsou ostatně i jiné způsoby, jak dát o sobě vědět.“ Přejela si rukou po šatech a ty se okamžitě změnily ve zlatý brokát posázený rubíny a diamanty. „Je to tak lepší?“ Zeptala se.

Nik polkl a kývl.

Nasedla na svého draka jako na koně, tak, jak ji to kdysi Nik učil a ne po dámském způsobu. Připjala si pás s řemeny a vyrazila nahoru.

Nik ji sledoval.

„Tati.“ Zatahal Armin Nika za pásek. „Jsme poslední.“

No jo. Uvědomil si Nik. Správně měli startovat jako první, po něm králové, hrabata a tak dál. Ale snažil se tuhle hierarchii odbourat a teď nemohl nadávat. Pomalu se vydal ke svému drakovi.

„Necháš mě řídit?“ Zeptal se Armin, když ho Nik usadil před sebe.

„Uvidíme.“ Nik ještě jednou zkontroloval řemeny a přitáhl řídicí trn.

„Celý táta.“ Zasmál se Drakul, když Nik vstoupil do sálu. „Jak mu je?“

Zeptal se.

„Už lépe.“ Nik sevřel rty. „Magda je u něj a dává mu něco na žaludek.“

„Mám vynikající kořeněné víno z Nair al Saifských vinic.“

„Myslím, že je na víno moc malý.“

„Myslel jsem tebe. Jsi bílý jak stěna.“

„Ze mě nikdy dobrý letec nebude.“

„Zítřka bude v pořádku, uvidíš.“ Drakul pozvedl číši. „A třeba časem zlomí to prokletí vašeho rodu a přestane zvracet pokaždé, když vleze na draka.“

„Snad jo.“ Nik přijal číši a zhluboka se napil.

„Co budeme dělat teď?“ Zeptal se Drakul.

„Jako zítřka?“

„Ne. Po tom, co nám Loki řekl ty špatné zprávy a co Armin otevřel bránu.“

„Začneme zkoumat Zemi. Ale nejdřív musím za Mužem bez tváře a pokusím se zjistit, kolik času nám ještě zbývá, než stroje napadnou Zemi.“

„Pokud nás dřív nenapadnou ty opice s těmi šelmami.“

„Ano. Oblast Atarazeda, tak si myslím, že to Loki nazval.“

„Snad se nevynoří ještě nějaký další problém, o kterém nevíme.“ Drakul se otočil k obrovskému oknu a sledoval siluety draků proti noční obloze.

„Snad ne.“ Nik sevřel číši v rukou a srdce mu sevřela neblahá předtucha.

„Zdravím tě, Králi bez království.“ Pozdravil Muž bez tváře Ahonica.

„Nech si to.“ Zabuřel Nik. „Jsem vládce světa. Mám diamantového draka.“

„To sice ano, ale oficiálně žádné království nemáš. Sice vládneš Benetnaši, neoficiálně už i Nusakanu ale stále jsi vládcem prohlášen nebyl. Nebo mi něco uniklo?“

„Neuniklo. Když budu chtít, vrátí mi Marie moje bývalé království. Anebo se nechám oficiálně korunovat Benetnaši nebo na Nusakanu. A pak mě přestaneš titulovat králem bez království.“

„Tak ti zůstane ještě titul: Čaroděj, co nemůže čarovat. A co třeba: Nejvyšší vojevůdce bez armády.“

„Armádu mám.“

„Ale patří Magdaleně. Protože ona jim vrátila jejich podobu. Jinak bys velel letce bílých holubic.“

„Nepřišel jsem se s tebou dohadovat o titulech.“ Nik se opřel o stěnu a dal si ruce v bok. „Budu ti dávat jasné otázky a chci jasné odpovědi.“

„To bude problém.“

„Proč?“

„Pamatuješ si na proroctví?“

„Jistě. Mám pocit, že se mě tak trochu týkalo.“

„Kdybych řekl – Jděte tam a tam, sežeňte bývalého krále Ahonica, ať se spojí s Magdalenou s Lokim a Pandorou, potom ho donutíte, ať na planetě smrti vyleze na strom, myslíš, že by to vyšlo?“

„To nevím.“ Připustil Nik.

„Jsem stroj. Probírám miliardy možností. Tohle proroctví dávalo čtyřiceti-procentní naději, že vše vyjde tak, jak vyšlo.“

„Jen čtyřicetiprocentní.“

„Ne. Přesně třicet osm celých a sedm set šedesát šest tisícín procenta.“

„Myslel jsem, že je stoprocentní.“

„Ne. Z devadesáti šesti tisíc sedmi set třinácti možností vedlo jen třicet sedm tisíc čtyři sta devadesát dva k uspokojivému výsledku.“

„To jsi opravdu projel tolik variant?“

„Hračka.“

„Přesto. Chci po tobě konkrétní odpověď.“

„Zkusím to.“

„Za jak dlouho zaútočí stroje na Zemi.“

„Brzo. Jak víš o vzpouře strojů?“ Nik poprvé zaslechl ve slovech Muže bez tváře něco jako úžas.

„To není konkrétní odpověď.“

„To ten zatracený Loki. Jako by nestačilo, že sem dal ty hodiny.“

Nik se koukl na zem, kde stály přesýpací hodiny.

„Každý, kdo sem přijde, mi může dávat otázky a já ho nemůžu odpálkovat tím, že mu už končí čas.“ Žaloval Muž bez tváře.

„Odbočuješ od tématu.“ Mračil se Nik.

„Jaká byla otázka?“

„Kdy zaútočí stroje na Zemi?“

„To já nevím.“

„Víš všechno.“

„Kéž by. Bohužel, stroje používají stínění a při rychlosti jakou letí, já dokážu vypočítat jejich útok na Zemi v rozmezí tisíc let.“

„To je ale dlouhá doba.“

„V porovnání se stářím vesmíru je to mávnutí vlaštovčích křídel.“

Nik vzdychl. „Tak jinak. Kolik je na Zemi lidí?“

„V tuto chvíli sedm miliard, padesát šest miliónů, sedm set devadesát dva tisíc, osm set třináct, patnáct, devatenáct...“

Nik zavrával.

„Sedm miliard. To je vtip?“

„Ne. Jsou to naprosto přesná čísla.“

„A všichni můžou ovládat hmotu?“

„Pche. Dávno ne. I lidé zdegenerovali. Přesto jsou milióny těch, kteří by se mohli stát podprůměrnými čaroději. A statisíce průměrných a desetitisíce nadprůměrných vládců hmoty. A pak je tu několik tisíc naprosto původních nositelů nejvyšší pečete vlády nad hmotou.“

„Sedm miliard.“ Nik si vyděšeně odfrkl.

„Copak? Hodně velké číslo?“

„Nepředstavitelné.“

„Odečti malé a přestárle a vyjde ti lepší číslo.“

„Kolik?“

„Něco okolo čtyř a půl miliardy.“

„Nás je celkem asi pět miliónů.“ Nik se zamyslel a pak se opatrně zeptal.

„Kdybych dejme tomu otevřel bránu na Zemi a vstoupil. Jací lidé jsou?“

„To poznáš. A nečekej nějaký zázrak. Myslím, že budeš spíš zklamaný.“

„Jakou řečí mluví?“

„Mluví mnoha řečmi. Tisíce jazyky, desetitisíce nářečmi.“

„To je špatné.“

„Ne pro někoho, kdo je stvořen částečně z hmoty. Dokážete se naladit a přizpůsobit jejich řeči docela rychle. Protože hmota poslouchá příkazy v jakémkoliv jazyce.“

„Alespoň jedna dobrá zpráva. Takže, čtyři miliardy lidí, říkáš.“

„Čtyři a něco.“ Opravil ho muž bez tváře. „A světů k osídlení miliony. Stačilo by jim jen ukázat cestu. Otevřít bránu.“

„Přiznám se, že nehodlám otevírat Sadiru původním lidem.“

„Nemusíš. Stačí, když jim otevřeš cestu na neosídlené planety. Hlavně těm stoprocentním.“

„Neraď.“ Trhl sebou Nik. „Mám z toho divný pocit. Nějakou předtuchu.“

„Nebudou znát hesla na jiné světy.“

Nik zvedl varovně prst. „Nevěřím ti, Muži bez tváře. Sleduješ určitě nějaké jiné, svoje zájmy. A já se bojím, že pro mě chystáš roli v tvój špinavé hře.“ Chvilku bylo ticho. Pak Nik uslyšel z okolí drobné a tiché pochechtávání.

„Už v ní hraješ. Králi Ahonicu. Blíží se další bouře a ty ji schytáš. Ať chceš, nebo ne. A nyní bys měl odejít a zase se tu několik měsíců neukázat, aby tvůj organizmus vyzdravěl z jedovatých paprsků, které tady stále jsou.“

Nik sledoval mlhu, která změnila barvu na varovně červenou.

„A co když ne? Co když tu zůstanu? A zemřu? Co se pak stane?“

„Tvé děti, Magdalena, tví přátelé nejspíš zahynou.“

„Co když už nikdy neotevřu bránu na Zemi. A nechám původní lidi, ať si

poradí sami.“

„Ale Niku. Už jsi ji otevřel.“

„No a? A zase zavřel.“

„A nechvěla se ta brána, když ses otočil zpátky? Tehdy, jak se sesypaly ty sudy. Takhle se brána chvěje jenom, když skrz ni někdo projde.“

Nik stál s vytřeštěnýma očima.

„Tak si tu čekej na smrt, králi bez království. Protože ten, kdo se vrátí ze země lidí, nebude mít slitování.“

Nik se rozeběhl k východu.

„Výsosti, neměl byste to tak přehánět. Zvlášt' při té zvýšené gravitaci.“
Bručel voják u brány na Alamaku, když pomáhal sundávat Nikovi jeho lehké benetnašské brnění.

Nik ho odstrčil a zvedl ruce.

„Epsilon Eridani dvě!“ Vykřikl.

Brána na Sadiru se otevřela. Nik jí proskočil a ani se neohlédl po své osobní strážci, jestli ho následuje. Voják u brány chvilku sledoval chvění v bráně, které pomalu ustávalo. Pak přešel k malému stolku, vytáhl pergamen a pero a začal psát zprávu pro Lokiho. Když dopsal, zapečetil dopis a znovu zkontroloval dveře ven, jestli dobře těsní. Venku hvízdal vítr a hnal po okolí písek se žravkou. Voják namočil do kádě s octem hadr a přejel s ním místa, kudy by mohla žravka proniknout do místnosti.

Znovu, snad po tisíci přečetl nápis nad dveřmi.

„Trestanecká kolonie Alamak. Tady vaše cesta končí.“ Stálo na něm napsáno křídou.

Loki udělal několik kroků. Stál Nikovi za zády a zvědavě ho sledoval.

„Děje se něco?“ Zeptal se po chvíli.

„Ano.“ Nik se narovnal a ukázal Lokimu dlaň. „Vidíš?“

„Provázek.“

„Vede od brány až dozadu, k sudům. A na konci je malý klínek. Někdo tady byl a v okamžiku kdy jsme otevřeli bránu na Zemi, podtrhl sudy a odlákal naší pozornost.“

„Kdo?“

„Nevím. Pojď se podívat ještě sem.“ Vedl Lokiho dozadu. „Mimořádně, kde ses tady vzal?“

„Náhoda. Většinu času trávím v hradu na Barbarské pláni, musím být blíz-

ko brány, když je potřeba něco řešit na jiných světech a náhodou mám tady sraz s jedním ze svých agentů.“

„To je opravdu náhoda.“ Nik ukázal rukou. „Vidíš?“

Loki zkontroloval to, co mu Nik ukázal.

„Musel tady být dlouho. Jednoduché lůžko, pár hadrů, zbytky jídla. Úkryt je tu ideální, není sem vidět od brány, ale on nebo ona, hned věděl, kdo stojí u brány. A když někdo přišel blíž, viděl jen hromadu prken a nepořádku.

Jak jsi na to přišel?“

„Muž bez tváře mi to prozradil.“

„Byl jsi na Alamaku?“

„Ty to nevíš? Že by tvoje informační služba nedala zprávu?“ Podíval se Nik Lokimu do očí.

„Víš, že je to nebezpečné? Alamak jsme se rozhodli vyčlenit jako mrtvou planetu a navíc tam posíláme vrahy a ostatní odpad.“

„Vím. Staví tam v těch nejhorších podmínkách malé hrady, aby cesta k Muži bez tváře nebyla tak namáhavá.“

„Neměl bys tak riskovat. Měl by ses konečně usadit.“

„Muž bez tváře mi řekl, že to, co se vrátí ze Země, nebude mít slitování.“
Loki se zamyslel.

„Pošli okamžitě pro Armina, vyšleme za tím ihned hlídku. Dostihneme jeho, nebo ji i na té proklaté Zemi, ať je to kdokoliv. A potom pozná, co je to Alamak.“

„Už jsem poslal. Pokud posel dostihne Magdu ještě na cestě k svému domovu, mohla by tu být během několika dní.“

„Terra Primera tři.“ Armin zvedl ruce a brána zesklivatěla. Nik proskočil branou a za ním ostatní. V ruce malé samostříly.

Chvilkové motání hlavy a pak tma. Slyšel jen svůj dech.

Pak zase zaškobrtnutí a pád. Něco těžkého do něho vrazilo.

Rychle se odkulil dál. Pod sebou cítil ledově studenou skálu.

Sáhl k opasku, kde měl různé drobnosti. Opatrně vytáhl baňku, která ozářila nejbližší okolí lehounce nazelenalou září.

Okolo leželi jeho muži. Rychle se sbírali ze země, kam popadali, když do sebe ve tmě narazili. Někteří vytáhli svoje baňky se žravkou. Někdo křesl křesadlem.

Žádný oheň.“ Zasyčel Nik. „Nevíme, tady může být za okolí. Vzpomeňte na průzkumníky na Pyránii. Tam uhořeli všichni.“

„Rozkazy?“ Zeptal se někdo.

„Opatrně hledejte stopy. Někdo prošel před několika dny branou. Určitě tu něco nechal.“

Už i ostatní vytáhli svoje lahvičky se žravkou a prohledávali okolí. Nik zvedl tu svoji a podíval se na bránu.

Jen skála. Nic, co by připomínalo bránu. Lehce se o ni opřel. Byla ledově studená. Opatrně ji obešel.

„Epsilon Eridani dvě.“ Zvedl ruce.

Nic.

Lehce sáhl na skálu. Ruka v ní zmizela.

„Uf.“ Oddychl si. „Brána na Zemi je zamaskovaná. Proč asi?“ Mumlal si pro sebe.

„Výsosti. Tady.“ Ozvalo se z jednoho kouta jeskyně.

„Žádná výsost. Tady jsem jen Nik.“ Poučil Nik nálezce. „Co máš?“

„Malé ohniště. Kousky shořelé látky. Nejspíš napuštěné lojem.“

Nik se sehnul a přiblížil nos k ohništi.

„Smrdí to spáleným tukem. Ale je to tak dva, tři dny. Musíme najít východ z této jeskyně. Můžete zapálit svíce a pochodně. Ale nejdřív schovejte žravku. Víte, že světlo jí škodí.“

Nik schoval baňku se žravkou a vytáhl křesadlo. Počkal, až ostatní uschovejí své baňky a sáhl do jedné ze svých vysokých bot. Vytáhl malou pochodně a během chvilky ji zapálil. Jeskyni zalilo příjemnější světlo. Znovu se dali do hledání.

„Výs... Niku tady.“ Ozvalo se po chvíli. Vyrazili tím směrem. Ve výšce se odráželo světlo.

„Tohle je výlez z jeskyně?“ Divil se Nik.

„Možná jich je tu víc. Ale možná, že po tolika letech se vše změnilo.“

Nik se opřel do jednoho z kamenů. Lehce se převážil a spadl o několik metrů níž.

„Je to možné, že se tu občas něco zřítilo.“ Podíval se na strop.

„Ten, kdo tu byl před námi, lezl touhle cestou.“ Ukázal jeden z vojáků na čerstvé škrábance ve stěně. „Tudy lezl nahoru, k východu. Musel mít nějaký kus železa.“

Nik se sklonil nad skalou.

„Tak nebudeme čekat a lezeme za ním.“ Poručil.

Výlez z jeskyně trval dlouho. Skála byla zmrzlá a ruce během několika minut zkrěhly a neposlušely. Nakonec se za pomoci dýk a tenkých lan, která měli u sebe, dostali ven.

„Uf.“ Oddychoval Nik. „Buďto jsem za poslední dobu nějak zeslábl, nebo je to opravdu náročný terén.“

„Je to tím, že kašleš na trénink.“ Zabuřel jeden z vojáků.

„Jsem král. Státnické povinnosti.“ Zarecitoval Nik.

„To jsou řečičky. To si nech pro ostatní. Tady nás zdržuješ a můžeš všechny ohrozit. Co tvoje nařízení o výcviku šlechty?“

„Nik je král, to by sis měl uvědomit.“ Zasyčel na vojáka desátník.

„Už jsem řekl. Tady jsem Nik. Je pravda, že jsem vydal nařízení, aby šlechtic prošel výcvikem, než se zúčastní nějaké akce, zvláště po tom kolapsu Drakula na Etaminu, ale teď nebyl čas na moje znovu vycvičení.“ Zastal se Nik vojáka.

„Hlavně že jsme už venku.“ Desátník se rozhlížel po okolí. „Tohle je teda původní země?“ Ujišťoval se.

Nik vstal a rozhlédl se.

„Bojím se, že ano.“ Odpověděl. „Ale kdyby mi někdo řekl, že jsem na Zavijavě, planetě Mrazivých, věřil bych mu to.“

Dokola kolem se táhla sněhová pláň. Jen v jednom místě se táhl pruh něčeho, co vypadalo, jako by rozřízlo zemi a zanechalo po sobě obrovskou, roztřepenou jizvu. A v dálce oceán.

„Hleďte stopy.“ Nik se otočil od pláně a podíval se na skálu nad sebou.

„Těžko.“ Desátník sledoval, jak vítr zafoukává jejich stopy ve sněhu.

„Tak se podíváme, kam mohl náš uprchlík zmizet. V tomhle počasí nemohl přežít déle, jak dva dny.“

„Pokud nenarazil na lidi.“

„Pokud nenarazil na lidi.“ Souhlasil zamýšleně Nik.

„Tak co?“ Loki neskrýval zvědavost.

„Nic.“ Zakroutil hlavou Nik. Prolezli jsme to místo několikrát. Naštěstí je to jen malý ostrov. Jsou tam jeskyně. Některé dokonce propojené mezi sebou. Ale nikde nic. Našli jsme na pobřeží zbytky malého ohniště. To je všechno.“

„Všechno?“ Loki protáhl tvář. „Musíme poslat novou výpravu.“

„A co najdou?“ Vybuchl Nik. „Myslíš snad, že objeví něco nového? Nevíme nic. Nevím, kdo to je a proč to udělal. Ani nechápu, jak ten člověk věděl, že se chystám otevřít bránu na Zemi. Nemám jediný záchytný bod.“

„Já jeden, myslím, mám. A mám takové tušení, že tě nepotěší.“ Loki vedl Nika do míst, kde neznámý čekal, než Armin otevřel bránu. Odsunul několik nepotřebných věcí a odhalil stěnu skály. Na zdi bylo dýkou vyškrábáno několik různých obrazců. Ale všem vévodila královská koruna a pod ní velké písmeno T.

Plukovník Jevgenij Pavlov sledoval místnost přes tlusté sklo. Pomalu se pohupoval dopředu a dozadu, ruce za zády.

„Tak tohle je ten objev?“ Zeptal se, když vstoupil doktor.

„Zinovjev.“ Doktor pozvedl ruku.

Pavlov dělal, že ji nevidí.

„Vím, kdo jste, doktore.“ Lehce odsekl Zinovjevovi. „Nemusíte se představovat. Znáám vaši práci a vím, co děláte tady.“

Doktor Zinovjev stáhl ruku, přistoupil ke sklu a sledoval místnost spolu s plukovníkem.

„To je on?“ Zeptal se Pavlov

„Ano.“ Kývl Zinovjev hlavou po chvíli. „Tohle je ta záhada.“

„Tak povídejte.“ Pavlov si sedl ke stolu a jemně bubnoval prsty.

„Posílal jsem vám přece zprávu.“ Otočil se doktor od skla k plukovníkovi.

„Pokud vím, je trošku strohá, ta vaše zpráva. Neznámý muž, nalezen v jedné z nejsevernějších částí Asie, na ostrově Komsomolec. V třeskuté zimě, oblečen jen v hadrech, mával na ledoborec, který jen náhodou projížděl kolem tohoto bohem zapomenutého území. Hovoří neznámou řečí, známky strádání a mučení, obličej, vlastně celá hlava zjizvená od těžkých popálenin. Jedno ucho uříznuté, nos mnohokrát přeražený, zuby vymláčenné. Nic, co by bylo až tak neobvyklé. Nic, kvůli čemu bych se musel trmácet do téhle zatracené vojenské nemocnice.“ V klidu pronesl Pavlov, aby Zinovjevovi dokázal, že zprávu četl.

Doktor Zinovjev mlčel. Neměl rád důstojníky a už vůbec ne nafoukané důstojníky.

„Tak proč jste požádal o důstojníka tajné služby? Chápu to tak, že je tu něco navíc, co jste se bál svěřit našim internetovým sítím.“

„Ano.“ Zinovjev se otočil od plukovníka zpátky ke sklu a sledoval pokoj s pacientem. „Jde o to.“ Pokračoval. „Že tohle není člověk.“

„Na lachtana má moc malé ploutve.“

„Nežertuji plukovníku. Složení jeho krve a jeho DNA neodpovídá ničemu, co by se kdy objevilo na Zemi.“

Pavlov přestal bubnovat prsty. Pozorně se zahleděl doktorovi do tváře a v očích měl překvapení.

„Jste si jistý?“

„Naprosto. Opakovali jsme testy mnohokrát.“

„Neselhalo zařízení?“

„Plukovníku.“ Zinovjev si vychutnal chvíli, kdy mohl trošku Pavlovovi srazit

jeho nadutost. „Jsme jedna z nejlepších a nejmoderněji zařízených vojenských nemocnic, co jich v Rusku je. Sem se svážejí věci, které nesmí přijít běžným ruským lidem na oči. Tady se objevují zmizelí agenti cizích mocností, tady se léčí naši Jamesové Bondové. Myslíte, že pokud selže jedno zařízení, nedokážeme si poradit?“

„Jen jsem se ptal. Stejně tak se mě budou ptát i moji nadřízení. Nemůže to být nějaká mutace?“

„Styk s radiací jsme vyloučili, na běžnou mutaci je to příliš jiné a neobvyklé a hlavně. Jak se objevil na tom ostrově? Nemáme tam nějakou tajnou základnu?“ Zinovjev se pátravě podíval plukovníkovi do tváře.

„I kdybych o tom věděl, nemohl bych vám to říct. Ale protože jsem tady a vyptávám se, tak asi nemáme.“ Usmál se Pavlov.

Doktor pokýval hlavou. „Pokud tedy vezmeme jeho odlišnost jako normální, máme tu i věci, které se u něho našly.“

„I ty jsou odlišné?“

„Naprosto. Hadry jsou z látek, které se u nás nevyskytují. Nůž, který měl u sebe, je ručně kovaný, kalený v přírodním materiálu, tím myslím v krvi. Podařilo se nám objevit několik krevních buněk té krve, pod rukojetí a opět. Krev pro nás naprosto neznámého zvířete.“

Plukovník ožil, když slyšel o věcech. Přistoupil k oknu a znovu se zahleděl do místnosti.

„Můžu vidět ty věci?“ Zeptal se.

„Zatím bohužel ne. Jsou v karanténě, hledáme na nich bakterie a viry. Ale díky bohu, vypadá to, že tento tvor nenese žádné malinké posly smrti.“

„Asi by bylo již pozdě. Po tom, co se setkal s celou posádkou ledoborce.“

„Ano. To už bude ale asi váš úkol. Dohledat a vyšetřit posádku a poslat ji někam, kde se nedostane moc do styku s lidmi. A pozorovat.“

Pavlov lehce pokýval hlavou. „Co dalšího mi povíte o té... Bytosti?“

„Máte to tam na stole. Vytištěné a i vypálené na disku. Fotografie, filmové dokumenty, část jeho mluvy.“ Kývl doktor hlavou. „Podle všeho se jmenuje Tygras.“

„Niku. Víš, že sem nesmíš. Po tak krátké době.“

„Muži bez tváře!“ Nik zuřivě kopl do mlhy, až se mu u nohou udělaly malé mlžné víry.

„Copak ten vztek?“ Zeptal se Muž bez tváře.“

„Tygras je na Zemi.“

„Já vím.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

„A proč bych ti to měl říkat? Neptal ses.“

Nik mlčel a snažil se ovládnout svůj vztek.

„Myslel jsem, že jsi můj přítel.“

„Jsem počítač. Stroj. Nemám přátele. Jen program.“

„Seru ti na program. Jak to, že vlastně můžeme na Zemi. Myslel jsem, že na původní Zemi výtvoři z hmoty nesmí.“

„Nesměly.“ Opravil ho Muž bez tváře. „Karanténa trvala deset tisíc let. Předpokládalo se, že se původní Země úplně vylidní a obsadí okolní světy, anebo už bude tolik výtvorů z hmoty, že to nikoho nebude zajímat. Nějací draci, nebo obživlé kytky.“

„Opuštěná Země?“

„V první fázi to tak vypadalo. Obrovský exodus na jiné světy. Na Zemi zůstalo jen 5,6 procenta původních lidí. Těch nejlínějších. A ti zachovali původní genom.“

„Co?“

„To neřeš. Na ostatních se mísili s hmotou, a proto se nemohli vrátit na Zemi. Tak to bylo i původně zamýšleno. A také to tak skoro vyšlo.“

„Ale vždyť je jen pár světů, které jsou obydleny potomky lidí.“

„Je jich malinko.“ Připustil Muž bez tváře.

„Chci vědět, co bude dál.“

„Lidé znovu osídlí světy.“

„Tohle ne. Chci vědět co má Tygras za lubem. Umíš přece předpovídat budoucnost.“

Chvilí bylo ticho.

„Promiň.“ Odpověděl Muž bez tváře. „Chyba v systému. Musel jsem se resetovat. Co ses to ptal?“

„Chci vědět co má Tygras za lubem.“

Chvilí bylo ticho.

„Promiň.“ Odpověděl Muž bez tváře. „Chyba v systému. Musel jsem se resetovat. Co ses to ptal?“

Nik zamračeně sledoval mlhu.

„Ty mi to nechceš říct.“

„Musím ti odpovědět na každou otázku. Jsi potomek lidí, máš původní krev.“

„Ale když ti dám otázku, na kterou mi nechceš odpovědět, tak meleš něco o resetu.“

„Nerozumím.“

„Ptal jsem se tě, co má Tygras za lubem a ty ses musel resetovat. Nebo

jsi to alespoň tvrdil.“

„Jo tohle. To je takový zapeklitý problém. Jako když se mě zeptáš, kde umřeš. Já ti to řeknu a ty tam nepůjdeš. Tím změníš dějiny a vlastně vše, co jsem vypočítal a všechny ty časové anomálie, které jsem na svých cestách viděl, se změní. Tudíž se dostanu do cyklové smyčky. Vlastně ti budu říkat několik míst, kde umřeš, a budu se stále opakovat, protože ty na ně nebudeš chodit. Proto ti vlastně nemůžu odpovědět. Chápeš?“
Nik se drbal za uchem. „Trochu. Dejme tomu, že mám umřít v posteli. Ty mi to řekneš a já si už v životě nelehnu do postele. Ale protože umřít musím, tak umřu třeba na židli. A protože ty v tu chvíli budeš vědět, že zemřu na židli, řekneš mi to. A tím pádem, já si už nikdy nesednu na židli, ale umřu v posteli. A takhle by to bylo stále dokola.“

„Vystihl jsi to naprosto přesně. Proto já nemůžu dát v tomhle případě konkrétní odpověď, i když ji vím. Protože ve chvíli, kdy ji řeknu, už nebude platit.“

„Hmm. Takže konkrétní odpověď asi nedostanu.“

„Je mi to líto.“

„Kecáš. Je ti to jedno.“

„Máš pravdu.“

„Co teda mám dělat?“

„To ti nesmím prozradit. Ale můžu ti říct, že máš přesně sedmdesát sedm tisíc osm set dvacet dva chybných rozhodnutí, které povedou k tvému konci oproti šesti tisícům nula třiceti třem, které vedou k tvé záchraně.“

„To je vtip?“

„Ne, není. A jedno z těch chybných rozhodnutí je to, že tu zůstaneš jen o padesát sedm vteřin déle a zemřeš na nemoc z ozáření.“

„A...“

„Padesát vteřin.“

Nik se rozeběhl k východu.

„Už jen sedmdesát sedm tisíc osm set dvacet jedna chybných rozhodnutí.“
Nesl se za ním ironický hlas Muže bez tváře.

Anna Kuronská, ošetřovatelka, měla zase noční službu. Nevadilo jí to, žila sama a nikdo ji nečekal.

Pozdě v noci šla znovu zkontrolovat pacienta, jako ostatně už mnohokrát. Přeřadili ho z izolace do standardního, i když stále dobře uzavřeného pokoje. Bylo to dobře, už na sebe nemusela brát ten příšerný, nafukovací overal, který používali v prvních dnech, kdy zjistili, že bytost, kterou nalez-

li, se od nich liší.

Král Tygras nespal. Ležel na zádech a sledoval strop. Jen letmo registroval několikrát zapípnutí číselného zámku, kterým si Anna Kuronská otvírala dveře. Pak jemné zasyčení, jak se nižší tlak v pokoji vyrovnal s tlakem přechodové komory. Nevěděl, proč tomu tak je, ale nezajímalo ho to.

Vzpomínal na Nusakan. Na dobu svého kralování, na svoji zemi, kde teď přebíral vládu jeho nepřítel. V duchu se bavil obrazy utrpení, které by způsobil jemu a všem těm, kteří ho zradili.

Ozvalo se pípnutí, jak mu Kuronská změřila teplotu infračerveným teploměrem.

To mu připomnělo, že se dostal z vězení do vězení.

Otočil se na bok a sledoval Annu Kuronskou. Pozoroval její obličej, váčky z nevyspání pod očima, vrásky, které už nic nedokázalo zakrýt, světle blondaté vlasy, které pomalu odrůstaly a u kořínek byly prošedivělé a kaštanově hnědé.

Tvář ženy, kterou osud nechal bez povšimnutí proplouvat životem. Z práce do práce, jednou za čas schůzka s přáteli, povídání o už odrostlých dětech, o nemocech, o drahotě.

Všimla si, že ji pozoruje. Usmála se a něco mu povídala.

Pochopil, že chce slyšet jeho hlas. Jedna z mála věcí, které mu zůstaly. Měl hrozně příjemný hlas. Podmaňoval si s ním davy i jednotlivce.

Proč ne? Pomyslel si a začal jí vyprávět.

O jiných světech. O svém království. O tom, jak si jednou znovu přijede pro svoji korunu, jak potrestá svůj lid za to, že ho nemiloval dost vroucně, jak zničí knížata, která složila hold cizímu králi, jak cizího krále bude štvát a pomalinku okolo něho utahovat smyčku, a nakonec ho připraví o vše.

O království, o domov, o přátele a o rodinu. A nakonec i o život.

Anna Kuronská přivřela oči a nechávala se kolébat jeho hlasem. Mluvil potichu a klidně, jeho hlas ji naplňoval radostí a jistotou. Při poslouchání Tygrasova hlasu zapomínala na trápení, na problémy, na svět.

Nerozuměla mu, ale to jí nevadilo. Jeho slova hladila a kolébala a uklidňovala.

Pak otevřela oči a spatřila zjizvenou, rozbitou tvář přímo u svého obličeje. Lehce sebou trhla úlekem.

Pomaloučku se odtáhl a v jeho očích na moment proběhl výraz nesmírného vzteku a zuřivosti. Ale jen na malinký moment. Pak už zase jeho oči měly ten nádherný výraz nekonečné dobroty a modř jeho očí svítila z ošklivosti jeho tváře.

Pozorně se zahleděla do jeho obličeje a oči se jí naplnily slzami.

„Kdyby to tak šlo a tvoje tělo by dokázalo snést naši medicínu.“ Vzdychla. „Naši doktoři a plastičtí chirurgové by ti dali dohromady obličej a naši dentisté ti udělali nádherný chrup. Ale všechno je marné, doktoři se bojí na tebe sáhnout, protože jsi tak jiný. Ale musel jsi být hrozně krásný.“

Nerozuměl jí, ale pochopil. Smutně se na ni usmál.

„Hrozně bych si přála, abys byl takový, jako před tím neštěstím.“ Vztáhla ruku a opatrně ho pohladila po tváři. V dlani jí zabrnělo a Tygras leknutím trhnul hlavou.

Vytřeštila oči.

Tam, kde předtím byla jen zvrásněná a spálená kůže, se objevil najednou pruh čisté, lehce narůžovělé pokožky.

Sáhl si na tvář. Pak se otočil směrem k velkému zrcadlu, za kterým byla místnost s pozorovatelnou.

Opravdu. Tam, kde Anna Kuronská přejela rukou, byla kůže naprosto zdravá.

S vytřeštěnými očima pomalu couvala k východu.

Chytil ji za ruku a s naléhavou prosbou ve tváři si ji přiložil na jiné, zjizvené místo na svém obličejí.

Chvilí váhala. Pak zavřela oči.

„Přála bych si... Přála bych si...“ Nejistě začala. „Přála bych si, aby tvoje tvář byla naprosto zdravá.“

Tentokrát zabrnění nebylo tak intenzivní, šlo spíše o svědění, ale fungovalo to. Tam, kde jen projela rukou, se kůže okamžitě hojila.

Rychle si její ruku přiložil na místo po ušním boltci. Cítila, jako by držela v dlani něco živého, co se hýbe.

Nedočkavě vzal její druhou ruku a přiložil si ji na ústa. Tvář pod jejíma rukama měnila tvar, jak si nové zuby razily cestu ven.

Padl na čtyři a začal plivat krev. Lekla se a vyrazila ke dveřím. Zvedl ruku a něco zavolal. Zastavila se s rukou na tlačítku zvonku. Pochopila, že se jí snaží vysvětlit, že ta krev je jen z dásní, které se zatáhly, a teď krvácí, když je nové zuby najednou roztrhly.

Pomalu se k němu přibližovala. Tvář měl zkrvavenou, ale přesto krásnou. Přerývaně dýchal a v koutku úst se mu dělaly krvavé bubliny.

Postavil se, vrávoravě k ní přistoupil a pevně ji objal. Něco jí šeptal do uší. A najednou si uvědomila, že mu rozumí.

První hlídač z vrátnice zmáčkl tlačítko od závory a otočil se od monitoru.

„Čemu se tak tlešíš?“ Druhý hlídač zvedl hlavu od čtečky.

„Že nevíš, koho si vezla Kuronská domů?“

„To nevím.“

„Zinovjeva.“

„Kecáš. Myslíš doktora Zinovjeva?“

„No jasně. Myslel jsem, že doktor má na víc, než na sestru z noční služby.“

„Musela se hodně snažit, aby ho ulovila.“

„To jo. Vypadal jak prkno. Možná ho něčím nadopovala, aby si ho mohla odtáhnout.“ Zasmál se. „Co to čteš?“ První hlídač z vrátnice se podíval na ruce svého spolupracovníka.

„Kulhánka.“

„Neznám.“

„To je Čech. Přeložili to do ruštiny a je to fakt dobrý. Je to o upírech v naší době.“

„Upíři, vlkodlaci, draci. Škoda že se s tím nesetkáme. Bylo by to lepší, než sedět tady u monitoru a sledovat, kdo přijíždí a odjíždí...“ Zarazil se.

„Co se děje?“ Druhý hlídač z vrátnice zvedl zase hlavu od čtečky.

„Zinovjev. Vrací se.“

„Zdrhl jí z auta.“

„Ne, jede svým.“

„Možná někde nechal auto a Kuronská ho pro něj odvezla.“

„Možná.“ První hlídač stiskem tlačítka zvedl závoru do nemocnice, zatímco druhý hlídač se znovu ponořil do čtení o upírech. Za pět minut se po celé nemocnici rozezněly poplašné zvonky.

„Miláčku, holoubku, lásko. Všechno bude dobrý.“ Šeptal Tygras Anně zatímco se pevně držel kliky dveří jejího auta. Sám byl vyděšený, nikdy vlastně v autě nejel, protože předtím byl spíš v bezvědomí. Nechtěl dát najevo strach a ještě víc zvýšit napětí u Anny Kuronské, která už teď byla na hranici nervového vyčerpání. Trvalo skoro do rána, než ji přemluvil k útěku a stálo ho to jeho veškerou přesvědčovací schopnost, co měl. Nakonec se mu ji podařilo přesvědčit a dokonce to byla ona, kdo vymyslel jeho přeměnu v doktora Zinovjeva, a tím i schopnost dostat se z areálu nemocnice. Teď se křečovitě držela volantu svého auta a celá se třásla.

„Udělám tě královnou celé své země, budeš uléhat do prachových peřin a desítky otrokyň se budou starat o tvé pohodlí.“ Šeptal jí mezi zatnutými zuby.

„Nechápu, co jsem to udělala.“ Promluvila konečně s pohledem upřeným na cestu. „Celý můj život, celá moje kariéra.“ Odmlčela se, protože jí

došlo, že žádná kariéra ji stejně nečekala.

„Udělal jsi jen to nejlepší, co jsi mohla udělat. Kam teď jedeme?“ Zeptal se.

„Ke mně domů. Musím si vzít jiné oblečení a peníze. Musím je rychle vybrat z karty, aby nás podle ní nemohli sledovat. A tebe dostat z toho lékařského pláště.“

„Peníze? Zlato?“ Zareagoval Tygras.

„Zlato taky, šperky a tak. To jim tu nenechám. Čím se tam u vás platí?“

„Hlavně zlatem, hlavně zlatem.“

„Tohle je všechno zlato, co máš?“ Tygras neskrýval znechucení.

„Ne.“ Anna Kuronská se podívala na malou hromádku šperků. „Ještě snubní prsten po bývalém.“ Sáhla do hříčku v almaře.

„Zasypu tě zlatem od hlavy až k patě. Miláčku.“

Přistoupila k němu a přejela mu rukou po obličeji. Tvář doktora Zinovjeva se změnila v ušlechtilou tvář krále Tygrase. Z proplešatělé hlavy vyrazily prameny zlatých vlasů a zastavily se až na ramenou. Odstoupila a podívala se na něj. Stále nevěřila, že by někdo tak nádherný, a pokud je to pravda, i tak bohatý, mohl mít o ni zájem. Ale jestliže je něco na tom, co říkal, mohla by být nejmocnější čarodějkou na jeho světě...

Tygras se otočil k nástěnnému zrcadlu a dlouze se prohlížel. Pak se zarazil a natáhl ruku ke knihovně.

„Co to je?“ Vytáhl z knihovny knížku.

„Ruské byliny. Pohádky.“

Chvilku jí listoval a prohlížel si obrázky.

„Bereme ji sebou. Bude se hodit.“ Rozhodl nakonec.

Znovu se sklonili nad monitor a znovu snad po desáté si přešli dokument.

„Jaká je naděje, že je to podvrh?“

„Takřka nulová. Vše naprosto odpovídá. Postupy, vybavení, osoby. Rozhodně je to z té nemocnice.“

„Nemůže to být provokace ze strany Rusů?“

Zakroutil hlavou. „Nevěřím tomu. Je to ze spolehlivého zdroje.“

Znovu pustil disk. Nevěřičně sledoval proměnu Tygrasova obličeje tak, jak ji zaznamenaly kamery v jeho pokoji. Potom zase sklonil hlavu k poznámkám.

„Kdo vše o tom ví?“

„Jen vy, prezident a ředitel. A potom ještě nezjištěný počet Rusů.“
Mlčel a kousal se do rtů. „Moře Laptěvů. Ostrov Komsomolec. To opravdu existuje?“

„Podívejte se do Googlu.“

„Kdyby se tam náhodou dostala naše nějaká rybářská loď. Třeba, kdyby tam, dejme tomu, zabloudila.“

„Tak se tam setká nejspíš s tou čínskou ponorkou, která se tam náhodou poškodila a byla nucena se u ostrova vypořádat už včera.“

„Sakra. Ztracení Čiňani.“ Zasyčel zoufale. „Prý jim utekli.“

„Podle našeho Moskevského zdroje nejspíš použili motorové saně. Podařilo se jim na ten ostrov dostat a potom zmizeli. Jiný zdroj tvrdí, že jim pomohla místní mafie a vyložil je tam malý vrtulník. Což jiný zdroj vyvrací, protože počasí v těch místech...“

„Mě nezajímá, jak se dostali na ten ostrov. Mě zajímá, kam zmizeli potom. Toho chlapa a tu ženskou musíme dostat dřív než Rusové. Použijte veškeré páky. Peníze tady nehrají roli. Rozumíte?“

„Rozumím.“

Plukovník Jevgenij Pavlov sledoval místnost přes tlusté sklo. Pomalu se pohupoval dopředu a dozadu, ruce za zády.

„Tak znovu, doktore.“ Ani se neotočil od místnosti.

„Opakuju to snad potisící. Přijedu do práce a pacient pryč. Potom jsme zjistili, že chybí i noční sestra. Když se podíváte na záznamy z kamer...“

„Díval jsem se na záznamy z kamer.“ Přerušil Pavlov Zinovjeva. „Mám už i výpovědi vrátných. Moji podřízení už projíždějí veškeré materiály. Mimochodem, kdo přijal Kuronskou?“ Zeptal se.

„Nevím.“

„Byl jste to vy. Znali jste se ještě z okresní nemocnice.“

Zinovjev polkl a nejspíš se podíval na uniformované muže ve dveřích. Pavlov se ani neotočil od skla, když tichým a nezúčastněným hlasem pokračoval.

„Když manžel Anny Kuronské tak záhadně zemřel při přestřelce s mafii a ji vyhodili, přišla za vámi a vy jste jí poskytl práci.“

„Nevěděl jsem, v papírech nebylo...“

„Nebylo. Ale věděl jste to. Nebo ne?“

Doktor Zinovjev mlčel.

„Dokážete si představit, co se stane, pokud se objekt dostane do spárů mafie? Změní si obličej třeba na prezidentova tajemníka. A potom vstoupí

k prezidentovi?“

„Nemyslím...“

„To je právě ta chyba, doktore. Že nemyslíte. Tak začněte myslet. Potřebuji vědět, co asi budou Kuronská s objektem dělat.“

„Myslím, že se pokusí utéct zpátky na jeho planetu.“

„Nechte těch kravin!“ Vybuchl Pavlov. „Prolezli jsme ten ostrov kámen po kameni. Nikde nic. Žádná kosmická loď. Žádná anomálie. Copak nás máte za idioty?“

„Myslel jsem... Přece jí povídal...“

„Povídal jí o bráně, kterou jsme nenašli. O hvězdě, která je od nás 115 světelných let. Chápete, doktore? I kdyby letěli rychlostí světla, přiletí tam jen jejich kostry. Je to jeden velký podvod.“

„Kdyby letěli rychlostí světla, tak nezestárnou. Alespoň podle teorie relativity.“

Pavlov se otočil od skla a zuřivě se doktorovi podíval do očí.

„Ta genetická anomálie. Ta změna v obličeji...“ Zinovjev mrkal před Pavlovovým pohledem.

„Je to provokace. Kdyby byl z jiné planety, tak proč vypadal tak, jak vypadal? Já si mimozemšťana představuji trochu jinak.“

„Provokace?“

„Jistě. Nějaký experiment. Když dokážou udělat svítícího psa, proč by neudělali odlišného člověka.“

„Ale ty věci, co měl u sebe.“

„Kdyby mu dali kožich a ušanku, nenaletěli bychom jim na to.“

Zinovjev zíral do prázdna.

„Kdo myslíte, že to mohl udělat?“ Zeptal se po chvíli.

Pavlov si sedl do auta, sundal si vojenskou čepici a utřel si zpocené čelo.

„Tak jak to šlo?“ Zeptal se ho jeho řidič.

„Uvidíme. Už začíná pochybovat. Za pár dní tomu bude věřit stále víc.“

„To je dobře.“ Řidič sáhl do přihrádky a podal Pavlovovi objemnou obálku. Ten ji nedočkavě roztrhl.

V plastových obalech tam bylo bezpečně uloženo několik zlatých mincí.

Pomaloučku se zalíbením prohlížel a kontroloval přiložený papír.

Lichenštejnský desetifrank z r. 1930

Belgický Mouton d'or (Zlatý beránek)

Belgický Lion d'or (Zlatý lev)

Čínský pětidolar z r. 1919

Francouzský Franc á Pied (Stojící frank)

Francouzský 100 Frank 1858

Italská 40 Lira 1813

Kolumbie 8 Escudos 1787

„Je tam to, co jste si přál a i troška něco navíc.“ Řidič zařadil rychlost.

„Dohodli jsme se na půl milionu rublů a tohle bylo jen okolo tři sta třiceti. Tak jsme dodali pár jiných. Můžu mít otázku?“

Pavlov kývl hlavou a opatrně ukládal mince zpátky do obálky.

„Proč nesbíráte Ruské staré mince?“

„Protože už všechny mám.“ Pavlov uložil obálku do náprsní kapsy.

„I zkušební rubl carevny Anny z roku 1730?“ Řidič se podíval do zpětného zrcátka na Pavlovův obličej. „Ten má cenu prý osmi miliónů rublů.“

„Neptejte se na hlouposti.“ Pavlov se pohodlně opřel a na rtech mu přeběhl samolibý úsměv. „Osm a půl.“ Zašeptal potichu

5.

Brána na Nusakan se otevřela.

Hlídka se líně ohlédla po nově příchozích. Byli otrhaní a zmrzlí. Rychle se hrnuli ke koši s dřevěným uhlím, které temně osvětlovalo ten kousek chrámu a poskytovalo hlídce trochu tepla v podzimním čase.

„Co tak pozdě v noci?“ Zeptal se podezřívavě velitel hlídky.

„Tam, odkud jdeme, byl den a hodně mrazivo.“ Zadrkotala mezi zuby jedna z postav.

„Kde to je?“ Velitel projížděl hlavou seznam planet, kde je ještě zima.

„Sadira?“ Zeptal se potom.

„Na Sadiře je jaro.“

„Tak už jedině Zavijava. Tam je zima pořád.“ Zasmál se velitel.

„Je ještě jedna planeta, kde je touto dobou zima. Ona je v těch místech zima skoro celý rok.“ Otrhaná postava se narovnávala, jak ji teplo prostupovalo a něco cizím jazykem šeptala druhé, o poznání menší postavě. Velitel hlídky přestal přemýšlet. Začal podezřívavě sledovat otrhance.

„Která?“ Zeptal se.

„Země. Původní Země. Terra Primera.“ Narovнала se postava a shrnula si hadry z obličeje.

„Tygras.“ Zašeptal jeden z hlídky.

„Král Tygras.“ Zdůraznila postava. „Vracím se pro to, co mi patří.“

Hlídka napřáhla kopí.

Druhá postava se otočila od žhavého uhlí a cosi šeptala neznámou řečí.

V sále u brány na planetě Nusakan se rozlehl řev.

Nebyl to řev umírajících.

Bylo to něco horšího.

Netrvalo to dlouho a řev se změnil v táhlé vytí. A zoufalé kňučení.

Pak se ozvalo zadupání zvířecích tlap a Tygras s Kuronskou osaměli.

„Škoda že utekli.“ Vzdychl Tygras

„Měla jsem je zabít?“

„To ne. Ale mohla jsi jim poručit, aby mě poslouchali.“

„A to by udělali?“

„Možná ano. A kdyby ne, mohli jsme jim slíbit cokoliv. Víš, jak by se mohli vyjímat jako moje osobní stráž?“

„Tvoje?“

„Naše.“ Opravil se.

Pomalou došli na kraj chrámové hory. Začínalo svítat a ranní paprsky osvětlovaly okolí.

„Vypadá to tu krásně.“ Kuronská sledovala krajinu z chrámové hory. Pak zaostřila na stavbu nedaleko úpatí hory.

„A ten hrad, ten bude nádherný, až ho dostavíš.“

„To není můj hrad. To si staví ten, který mě připravil o království a tak zohavil.“

Anna Kuronská se zadívala Tygrasovi do obličeje. „Žárlil na tvou krásu.“ Zažertovala. „Jak jsi mu vlastně utekl, drahý?“

„Byl to hlupák.“ Pousmál se Tygras. „Nekontroloval klec, ve které jsem visel. Jednou v noci jsem vylomil kus mříže v kleci a přešplhal jsem k němu do hradu. Schovával jsem se u něho v knihovně. Nenapadlo ho, že budu stále poblíž. Myslel si, že uteču na Nusakan a zkusím převzít znovu vládu.“

„Pod svícnem tma.“

„Ano. Chodil do knihovny často, měl tam stále připravené občerstvení, tak jsem hladý netrpěl. A díky jeho knihám jsem se mnohé naučil a pochopil.“

„Proč si ho nezabil? Když tam chodil tak často a bez doprovodu?“

„Co bych z toho měl? On by měl rychlou smrt a já nejspíš také.“ Tygras se pozorně podíval na Nikův nedostavěný hrad. „To není můj styl.“

„A jaký je tvůj styl?“

Tygras se zamyslel a jeho pokožka lehce zrudověla.

„Dřív. Když jsem pořádal hony na jeleny, vždy jsem si vybral vůdce stáda. Nespěchal jsem. Nejdřív jsem pomalu zabil jeho stádo. Jedno zvíře po druhém. Sledoval jsem ho, jak chodí truchlit nad svými mrtvými. Pak jsem začal štvát jeho. Z místa na místo. A vždy, když už si myslel, že je konec,

nechal jsem ho uklouznout. A potom zase. Nakonec se z majestátního jelena stala vyzáblá troska, která se chvěla při každém zašustění listu. Nechával jsem ho štvát malými psy, kteří mu rafali jenom po nohách, aby mi ho náhodou nezabili dřív, než jsem chtěl já. A potom, když už se jelen naprosto vzdal, když už jen bezmocně ležel a okolní sníh se barvil krví z jeho pokousaných nohou, jsem k němu přišel. Věděl jsem, že už na mě čeká. Viděl jsem odevzdanost v jeho očích. A potom.“ Odmlčel se.

„A potom jsem ukončil jeho trápení.“ Dokončil.

Sledovala údolí a tvář měla popelavě šedou.

„To ovšem bylo dřív. Dneska už jsem jinačí.“ Doplnil.

„Lepší? Milosrdnější?“ Zeptala se s nadějí.

„Pomstychtivější.“ Tygras se zahleděl směrem k přístavu.

Pomalou scházeli dolů.

Cesta byla upravená. Bylo tam i schodiště. Dole stálo sousoší vytesané z mramoru. Znázorňovalo bitevní výjev. Jezdce na koni, kopím prorážejícího obrovského legionáře. Dole byl vytesán nápis.

„Co je tam napsáno?“ Zeptala se Anna.

„O tom že zde byla vybojována bitva. Ahonic s obrovskou převahou vtrhl na tento svět a zákeřně se ho zmocnil.“

„To tam opravdu je?“ Zeptala se podezřívavě.

„Ne. Ale takhle se to opravdu stalo.“ Zalhal Tygras.

Sledovala sousoší. „Co dál?“

„Musíme někde sehnat vojsko.“

„Jak se u vás shání vojsko?“

„Většinou se najímá. Ale my si postavíme svoje.“ Tygras se otočil od sousoší a zahleděl se na snopy obilí stojící vedle na poli.

„Dokážeš z nich udělat třeba tohle?“ Vylovil zpod pláště knihu a otevřel ji na založené stránce.

Zvedla ruku směrem k poli. Chvilí se soustředila.

Zavířil vítr a snopy obalil vír a prach. Když utichl, na prázdném poli postávalo několik desítek postav.

„Bohatýři.“ Podotkla Kuronská. „Akorát brnění mají z vrstvené kůže a místo mečů mají tyče a kyje. Nedá se udělat železo.“

„To nevdá.“ Mávl rukou. „Není tu tolik vojska a s tvou pomocí můžu mít armádu nekonečnou.“

Postavil se před vojáky.

„Jak že jim to říkáš?“ Zeptal se Anny.

„Bohatýři.“

Zahleděl se směrem k vojsku.

„Bohatýři!“ Zakřičel. „Máte tu čest sloužit pod nejlepším vojevůdcem, kterého tahle zem kdy nosila na svých bedrech. Poslouchejte mých rozkazů a já vás povedu od vítězství k vítězství!“

Bohatýři mlčeli a jen sledovali Annu.

Stoupla si vedle něho.

„Tohle je váš pán.“ Poručila jim. „Poslouchejte jeho rozkazy tak, jako bych je dávala já. Rozumíte?“

Bohatýři pokývli a poklekli na jedno koleno před Tygrase, zrudlého vzteky.

„Můj první rozkaz je, abyste zničili tento paskvil, co hyzdí krajinu.“ Ukázal na Nikův nedostavěný hrad. „Pobijte každého, koho tam najdete.“

Bohatýři se otočili k hradu.

„Není to zatím zbytečné? Zdrží nás to a prozradí.“ Protestovala Anna.

„Neodvažuj se mi plést do mých rozhodnutí!“ Obořil se na ni. Když viděl, jak zbledla, zamyslel se.

„Vlastně máš pravdu. Musíme se nejprve dostat do mého hradu. A hlavně. Musím získat bohatství. Zlato, hodně zlata. A zabránit Ahonicovi, aby vstoupil znovu na původní Zemi a sehnal tam někoho, jako jsi ty, někoho, kdo vládne hmotou.“ Mumlal potichu.

„Ruším rozkaz!“ Zavolal na bohatýry. „Jedeme pryč a máme před sebou dlouhou cestu! Potřebuji, abys stvořila koně.“

„Koně? Neumím jezdit na koni.“

„Tak pro sebe kočár.“

„Možná že z támhle toho lesa.“ Ukázala rukou, ale Tygras koukal jinam. Sledoval nedaleký přístav.

„Sedmikráska, Chryzantéma, Kopretina.“ Vyjmenovával si pro sebe jména lodí. „To jsou lodi Racka, toho piráta. A Ahonickova přítele. Pokud dostane zprávu od Ahonicka, může být v hlavním městě dřív než já a může ho obsadit. To by mohl být problém.“ Přemýšlel nahlas.

„Volal jsi mě? Můj pane?“ Nik zvedl oči od skleničky s rumem.

„Nech toho.“ Usmál se na Racka. „Posaď se.“ Nalil Rackovi z lahve do sklenice.

Racek se posadil naproti Nikovi. Opatrně se rozhlédl po okolí.

„Moc vojáků na ochranu nemáš?“ Když zkontroloval Nikovu osobní stráž.

„Není důvod. Je mír.“

„Proč jsi mě volal sem?“ Racek dál sledoval přístavní krčmu.

„Líbí se mi tady. A ty to máš tady taky raději, než trůnit sály na hradech.“

„To mám.“ Připustil Racek. „Děje se něco?“ Podíval se pátravě Nikovi do

obličej.

„Děje.“ Pokýval Nik ustaraně hlavou. „Tygras utekl.“

„Myslíš, že se objeví tady?“

„Nevím. Utekl na Zemi.“

„Na původní Zemi?“

„Ano.“

„A?“

„Nevím. Tam jsme ztratili stopu. Myslím, že tam zmrznul, nebo se utopil.

Ale pro jistotu jsem přišel za tebou.“

„Jestli se utopil nebo zmrznul tak je po problému.“

„Už jednou jsem si myslel, že je mrtvý. Proto. Pokud neuvidím jeho tělo, tak nebudu mít klid.“

„Máš zbytečné obavy.“

„Nevím. Možná. Je to taková předtucha. Hlídka od brány zmizela. Mohla utéct, možná někde vyspává opici. Ale raději budu opatrný.“

„Rozumím. Budu dávat pozor. Myslíš, že by sem vtrhnul s armádou původních lidí. To by byla katastrofa.“

„Mluvil jsem s Mužem bez tváře. Musela by být velká náhoda, že by naražil na člověka, který by absolutně ovládal hmotu.“

„Ale ta možnost tu je.“

„Spíš se bojím, aby si tam nesehnal armádu.“

„Má peníze?“

„Snad ne. Proto, jestli máš možnost, pluj do jeho hradu. Tady máš list, který tě opravňuje vzít veškeré bohatství z jeho pokladnice. Moc tam už toho není.“

„A kde to je?“

„Nechal jsem vybudovat tajnou místnost na jeho hradě, kde to je uloženo. Tady je plán.“ Poklepal Nik na další papír. „Probouřej tu zeď a seber všechno. Nalož to na lodě a přivez mi to sem. Kdyby se dostal k sobě do hradu, ať nemá žádné finance.“

Racek vzal list, chvílku ho studoval a pak ho strčil do plamene svíce.

„Budu si to pamatovat.“ Kývl hlavou. „Kdy se sejdem?“

„Zvládneš se vrátit za deset dní?“

„Ne. Cesta tam je pět a zpátky také pět. Při dobrém větru.“

„Tak za patnáct dní. Když tak ti nechám zprávu tady v té hospodě.“

„Dobrá.“ Racek dopil a vstal.

„Dávej na sebe pozor!“ Zavolal za ním Nik.

Racek jen zvedl ruku na pozdrav.

„Je něco nového?“ Zeptal se řidič Jevgenije Pavlova.

„Pokud myslíte ohledně našeho mimozemšťana, tak nic.“

Řidič dál jel po rovné dálnici a jen občas sledoval obličej Pavlova ve zpětném zrcátku.

„Vůbec nic?“ Ujistil se.

„Nic.“ Potvrdil Pavlov. „Zájem skoro utichl. Vláda má jiné starosti.“

„Nemyslím jen vládu.“

„I ostatní mocnosti se přestaly o ten kus země zajímat. Číňani, Němci, Angličani... Dokonce i vaši už to zabalili. Nemám pravdu?“

„Máte. Bohužel, ani my jsme neobjevili nic neobvyklého.“

„To mě mrzí.“ Pavlov se smutně zahleděl z okénka.

To se nedivím. Pomyslel si řidič. Vždyť už jsme do tebe narvali přes jeden a půl milionu dolarů. A máme jen pár disků, několik kousků neznámé látky a kus běžného železa.

„Nechali jsme tam pár pozorovacích zařízení. Ale přestaly fungovat.“ Otočil řidič svůj pohled zase do zrcátka.

„Ruský lid.“ Vzdychl Pavlov. „Vzpomínka na časy socialismu. Co není přibité, je moje. Často i s tím, na čem je to přibité.“

„A co s tím budeme dělat?“

„Můžete si jít stěžovat. Že vám někdo ukradl špionážní aparaturu.“ Zavtipkoval Pavlov.

Řidič vzdychl a přeřadil rychlost.

„Musíte se holt zase spolehnout na staré, osvědčené družice.“ Popíchl ho Pavlov.

„Zrádci! Zasraní zbabělí zrádci!“ Řval Tygras ze svého trůnu na postavy ležící u jeho nohou. „Zradili jste mě! Nechali jste mě zajmout a zohavit! Nikdo z vás ani nehnu prstem pro svého krále!“

Žádná z postav ležících u jeho nohou se neodvážila ani pohnout.

„I zvířata mají větší smysl pro věrnost než vy!“ Pokračoval Tygras ve svém běsnění. „A proto si vaši věrnost zajistím! Zvířecí věrností!“ Pokynul Tygras Anně. Ta zavřela oči, pozvedla ruku a mezi zuby potichu šeptala svá přání.

Děsivý a bolestný řev naplnil trůnní sál na hradě v hlavním městě na Nusakanu. Tygras se otočil k oknu a spokojeně pozoroval tři pirátské lodi kotvící kousek od přístavu.

„Dokonáno jest.“ Obrátil se od okna, když řev utichl. Chvilku sledoval

Annino dílo.

„Lepší než minule.“ Pochválil ji.

„Snažím se.“ Pousmála se skromně.

Tygras se otočil k stojícím postavám.

„Tak.“ Zamračil se na ně. „Můžete se rozhodnout. Buď budete bojovat a umírat za mě, a já vám po úplném vítězství nechám vrátit vaše podoby, nebo mě zase zradíte a budete vypadat tak, jak vypadáte. Některým to ovšem sluší.“ Usmál se mile na několik desítek vlkodlaků.

„Tak jak se rozhodnete? Máte samozřejmě možnost svobodné volby.“ Ironicky se zasmál.

Vlkodlaci pomalu poklekli.

„Tak se mi to líbí. Přiveďte mi sem další várku.“ Pokynul bohatýrům.

„Čekáš dlouho?“ Nik plácnul sedící postavu po rameni.

Racek k němu zvedl své kalné oči.

„Přijel jsem pozdě.“ Informoval Nika.

Nik zblednul a posadil se naproti Rackovi.

„Povídej.“

„Není o čem.“ Racek přisunul k Nikovi láhev. „Brána zavřená, Tygras uvnitř. Cizí vojáci.“

„Lidé?“

„Ne. Něco horšího. Vlkodlaci.“

„Vlkodlaci? To znamená, že našel původního člověka.“ Nik zesinal.

„Vypadá to tak.“

„Nenapadl tě?“

„Ne. Nechal mě dokonce projít se po přístavu.“

„Věděl o tobě?“

„A ty si myslíš, že to, čím jsem vplul do přístavu, jsou nějaké bárky? Musel o mně vědět dřív, než jsem zakotvil!“ Rozčílil se Racek.

„Klid. Jenom mě zajímá. Co tím sleduje?“

„Jenom to, že se tě asi nebojí.“

Nik si nalil pořádného panáka rumu a zvrátil ho do sebe.

„Jedu zpátky.“ Zvednul se. „Pojeď také.“

„A nechat mu svoje lodě? Nikdy.“

„Zabije tě.“

„Zapálím je a půjdu s nimi ke dnu, jestli to zkusí. Ale spíš si myslím, že ho zajímáš ty. Jinak by už na mě zaútočil.“

„Tebe si podá jako zákusek.“ Nik se otočil k východu.

„Co chceš dělat?“ Zavolal za ním Racek.

„Musím na Terru Primeru. Zkusím tam sehnat nějaké původní čaroděje. Nebo něco, čím porazím Tygrase. Protože tady asi nic neseženu.“

Racek se zvednul a hodil hospodskému stříbrňák. „Jdu teda s tebou.“
Zavolal na Nika.

„Ne.“ Nik se zarazil. „Bude to chvíli trvat. Než seženu Lokiho, zlato, lidi na výpravu. Zůstaň tady a podávej mi zprávy.“

„Ty mě chceš nechat v jámě lvové?“

„Přece bys neopustil své krásné lodě.“ Usmál se ironicky Nik.

„To máš pravdu.“ Zabuřel Racek a znovu si sedl.

„Opravdu to hodláš zničit?“ Anna Kuronská se podívala na nedostavěný hrad.

„Ano miláčku.“ Usmál se Tygras. „To je první věc, kterou uvidí, až vstoupí na Nusakan. Že jeho panování tady je v troskách.“

„Vstoupí? Ty ho chceš nechat vstoupit na svoji zem? Myslela jsem, že na něho zaútočíme. Na jeho planetě.“ Anna se otočila v kočáře a sledovala obrovské vojsko bohatýrů a vlkodlaků za svými zády.

„To by bylo moc jednoduché a rychlé.“ Zasmál se Tygras a mávnul na jednoho z vlkodlaků, Ten přistoupil a poklekl.

„Maršálku vlkodlaku.“ Zašklebil se na něj Tygras ironicky. „Můj rozkaz znáte. Z toho hradu nesmí zůstat kámen na kameni. Potom se vraťte zpátky do sídelního města. Cestou můžete ničit, pálit, všet vše, co najdete. Až se vrátím, nechci tady vidět v okolí živou duši. Jasně? A začít můžete přístavem.“ Ukázal na přístav, kde v dálce kotvily tři nádherné lodě.

„My někam jedeme?“ Zeptala se Anna.

„Jistě miláčku. Ahonic se zkusí dostat na původní Zemi. A zkusí sehnat nějakého čaroděje, nebo alespoň armádu původních lidí. A v tom mu hodlám zabránit.“

„Jedeme na Zem? Ale vždyť víš, že tam po nás pátrají.“

„Po tom, co jsi mi vyprávěla o původní Zemi, si myslím, že se nemusím bát, že bychom si s vašimi lidmi nedokázali poradit.“ Tygras ukázal hlavou na malou truhlici položenou na lavici naproti Anně.

Anna lehce nadzvedla víko. Z pookraj naplněné truhlice se vysypalo několik zlaťáků.

„Je to trošku víc zlata, než ten prstýnek po tvém manželovi.“ Uškíbl se Tygras. „Tak co? Jedeme nakupovat?“

Dostat koně na původní Zemi, nebyl problém. Problém byl dostat je z jeskyně. Nejprve bohatýři udělali primitivní lešení, po kterém koně dostali z jeskyně na zemi. Potom bohatýři nanosili na sněhovou pláň hromadu dřevěných klád, ze kterých Kuronská vyrobila krásné saně.

Protože Tygras nechtěl s sebou množství lidí, kteří by ho mohli prozradit, odeslal bohatýry zpátky na Nusakan. Později toho litoval.

Vyrazili. Cesta k civilizaci trvá dlouho.

A Tygras vůbec neměl ponětí, jak Země vypadá.

Když utíkali ze Země, měli štěstí, že je na ostrov dovezli úplatní rybáři. Ale pokud si představoval, že na ně rybáři budou čekat, hodně se spletl.

U moře se saně zastavily.

Kuronská uraženě mlčela a Tygras nechtěl přiznat svoji chybu.

„Tak dělej něco.“ Syčel na Kuronskou.

„Říkala jsem ti, že to není tak jednoduché.“ Odsekla mu. „Rusko je obrovská země. A bude trvat týdny, než se s tímhle dostaneme mezi lidi.“

„Co teda mám dělat?“

„Vrátíme se.“ Nadhodila s nadějí.

„Pokud Ahonic vstoupí na Zemi, sežene si někoho podobného, jako jsi ty a zničí nás. Proto musíme bránu zničit. Nebo alespoň zabránit tomu, aby vstoupil na Zem.“

„Tak ať to udělají tvoji lidé. Nažeň před bránu vlkodlaky. Zaber brány.

A nikdo se nikam nedostane.“

Tygras se zamyslel. Možná je to opravdu jediné řešení. Ale přece nepřizná chybu před tou čarodějnící.

Koně se začali plašit. Smýkali saněmi z místa na místo a postrašeně řeh-tali.

„No, co je?“ Zvedl se Tygras a vzal do ruky bič.

„Medvědi. Lední medvědi.“ Vyděsila se Kuronská, když uviděla několik bílých bodů, jak se k nim rychle blíží.

„Ujedeme jim?“

„Asi ne.“

Tygras rychle přemýšlel, zatímco zvířata se přibližovala.

„Co budeme dělat?“ Šeptala vyděšená Kuronská.

„Rychle vylez ze saní! Rychle!“ Tygras vyskočil ze saní a přeřízl koním postraňky. Vztekle bodl koně do slabin dlouhou dýkou.

Koně se vzepjali a vyrazili pryč. Za nimi se táhla krvavá stopa.

Kuronská seskočila ze saní a zmateně sledovala utíkající koně.

Tygras se opřel do saní a zatlačil je až na okraj ledové kry.

„Změň ty saně na člun.“ Rozkázal Kuronské

Zvedla ruku a tiše se soustředila. Ozvalo se praskání dřeva.

„Co je tohle?“ Rozčílil se Tygras. „Nikdy jsi neviděla člun?“

„Ne. A nevím, co bys chtěl z té trochy dřeva udělat?“

Naskočili na karikaturu člunu a odstrčili se od okraje ledu.

„Teče dovnitř.“ Stěžoval si Tygras.

Kuronská zvedla ruce nad díry a utěsnila je.

Právě včas. Lední medvědi se zastavili na okraji ledu a pak se vydali po krvavé stopě.

„Umí to plavat?“ Zeptal se Tygras Kuronské a ukázal na medvědy. Ta kývla, celá zsinálá strachy.

„Tak to bylo jen tak tak.“ Zavrčel Tygras a odstrčil se bidlem od kusu plující kry.

„Co teď?“ Polkla Kuronská slzy.

Tygras koukal toužebně zpět k ostrovu. Byla to velká chyba se vydávat na Zem.

Ostrov se vzdaloval, jak je proud unášel.

„Když se vrátíme, čeká nás dlouhá cesta a medvědi. Tady jsme alespoň trochu v bezpečí.“

„Umíš s tím zacházet?“ Kuronská ukázala na kormidlo.

„Jsem snad nějaký zsranej námořník?“ Rozčílil se Tygras. „Jsem král.“

Pak si sedl ke kormidlu.

Za tři dny je polomrtvé vytáhla rybářská loď.

Zaplatili rybářům víc, než by si vydělali za rok, a oni je za to bez vědomí úřadů vysadili na břeh.

Za několik kousků zlata je jeden řidič nákladáků, páchnoucí potem a vodkou, dovezl do většího města. Tady se Tygras konečně nechal od Kuronské přemluvit a zaměnil královský oblek z Nusakanu za něco, co nebudilo tolik pozornosti a nenutilo okoloidoucí k všetečným otázkám, kdy že to do města zavítal cirkus.

Tygras byl uražen a pobouřen nedostatkem úcty. Jeho zlaté mince měly cenu pouze zlata. V aukční galerii je chvíli hledali v katalogích a po chvíli jim opovržlivě řekli, že to jsou novoražby takřka bez ceny. Ze zlatnictví museli rychle vycouvat ve chvíli, kdy po nich chtěli průkaz totožnosti.

Nakonec Kuronská objevila malou zastavárnu v zapadlé uličce, kde majitel nechtěl dokumenty a zlato jim vyměnil na malou hromádku rublů.

Nyní už se mohli o něco trochu opřít. Za ruble koupili od dvou bezdomovců nějaké doklady. Potom se v automatu nechali vyfotografovat. Nakonec Kuronská vzala několik kousků látky z Nusakanu, změnila ji na vcelku

zdařilé papírové padělky dokladů.

Teď, když už měli alespoň nějaké doklady, mohli bez obav navštívit hotel a zlatnictví.

Vyměnili část zlata za místní měnu a začali tvořit další část Tygrasova plánu. I tady byla Kuronská k nezaplacení, protože věděla, na koho se obrátit.

Giorgi Leonidze měl zase příšernou chuť na cigaretu. Automaticky si zajel do kapsy saka a nahmátl prázdnotu.

Kouřit přestal před několika měsíci, ale stále se nemohl zbavit chuti na cigaretu. Někdy byla ta touha tak silná, že měl pocit, že vyskočí z kůže. Naštěstí v tuhle kritickou chvíli vždy zaklepal u dveří jeho podřízený a donesl mu nějakou zprávu, pro kterou na nějaký čas přestal myslet na kouření.

Toužebně se zahleděl na dveře.

Ozvalo se zaklepání a vstoupil jeden z jeho podřízených. Dlouhým krokem přešel k Giorgiovi a potichu mu něco zašeptal do ucha.

Giorgi přemýšlel a snažil se upamatovat.

Jeho podřízený se k němu sklonil a pošeptal mu pár dodatečných informací. Giorgi kývl a tvář se mu rozjasnila.

„Ať vstoupí.“ Poručil.

Podřízený odešel ke dveřím a pokynul do chodby. Jak mávl rukou, zpod saka bylo na moment jasně vidět podpažní pouzdro a v něm pistole. Giorgi se zamračil.

Kolikrát svým lidem říkal, aby nosili saka zapnutá. Ale to je jako hrách na stěnu házet.

Do místnosti vstoupily dvě postavy. Giorgiův pohled je rychle přešel od hlavy až k patě. Instinktivně spočítal cenu prstenů, náramků a jiných šperků na ženské postavě. Pak prokontroloval tu mužskou.

Tak takhle vypadá někdo, kdo neví, co s penězi. Jeden z těch nových Rusů. Pomyslel si Giorgi Leonidze, povstal a ukázal na polstrované židle před svým stolem.

Počkal, až se usadí, a teprve potom si sám sedl.

„Hodně dlouho jsem vás neviděl, Anno Ivanovno.“ Giorgi kývnutím hlavy propustil muže, který vpustil Annu Kuronskou a její doprovod dovnitř.

„Dlouho. Naposledy po smrti mého muže.“ Potvrdila Anna Kuronská.

„Je mi to stále líto.“ Giorgi si pozorně prohlížel muže vedle Anny. Rozhodně ho otipoval na velké zvíře.

„Co pro vás můžu udělat?“ Zeptal se.

„Giorgii, říká se o tobě, že dokážeš sehnat a zařídit cokoliv.“

„Lidé toho napovídají.“ Giorgi se připravil. Jestli Anna začne mluvit o drogách, nebo o zbraních, je dost možné, že ten vedle ní je z milice.

„Kdybych potřebovala sehnat velké množství výbušniny.“

„Anno Ivanovno. Doufám, že nevěříš řečem o mém spojení s terorismem. Rozhodně nechci být spojován s nějakým výbuchem u kanceláře vlády.“

„Ne, omlouvám se Giorgii. Nechci tu výbušninu použít proti lidem. Tady můj přítel chce vyhodit do povětří jednu starou jeskyni na jednom ostrově na severu.“

Giorgi přemýšlel. Starou jeskyni. Jsou dvě možnosti. Buď Anna lže a výbušninu hodlá použít na nějaký teroristický čin, nebo nelže a v té jeskyni se nachází něco důležitého.

„Dejme tomu, Anno Ivanovno, že bych byl schopen sehnat odpovídající množství výbušniny. Chci se zeptat. Máte někoho, kdo dokáže tu výbušninu dobře uložit a připravit? Protože nepředpokládám, že vy jste zběhlá v zacházení s tímto materiálem.“

„Nemám.“ Anna znejistěla.

Giorgi se vítězně pousmál.

„Můj bratranec u nás doma v Gruzii byl střelcem a razil tunely. Teď je bez práce. Ví, jak a co se dělá, aby výbušнина dosáhla takového účinku, jakého je potřeba.“

Anna se s němou otázkou otočila na Tygrase. Ten kývl.

„Můj přítel souhlasí.“

Giorgi si v duchu zamnul ruce. Bude mít vše pod kontrolou.

„Dobrá. Budu potřebovat vědět, kolik asi té výbušniny je potřeba. A hlavně. Nezlob se, Anno Ivanovno, ale na dobré slovo ti sehnat tyhle věci nemůžu.“

„Nerozumím.“

„Chci po tobě zálohu. Je mi jedno, jestli to budou ruble, dolary, nebo eura. Ale bez peněz pro vás nehnu ani prstem.“

„Máte něco proti zlatu?“ Vložil se do hovoru Tygras.

„Samozřejmě že ne.“

Tygras sáhl do kapsy a vysypal před užaslého Giorgie hrst zlatáček. Potom znovu a znovu.

„Stačí?“ Zeptal se.

Giorgi nahlas polkl.

„A na ten ostrov si přejete dopravit lodí nebo vám mám koupit soukromé letadlo?“ Zeptal se.

Tygras znovu rozsvítil svítilnu a kuželem světla přejížděl po stropě jeskyně.

Tohle byla jedna z mála věcí, která se mu na původní Zemi líbila. Ale jinak mu Země přinesla hodně zklamání.

Cesta od brány k civilizaci byla příšerná. Medvědi, rybáři, řidič nákladáku, co smrděl jako tchoř. A potom město.

V obchodě, kde zkusili vyměnit Tygrasovy mince, chvíli listovali v nějakých katalogích a pak se jim vysmáli. Nic takového jako jsou tyhle mince, oficiálně neexistuje. Takže, běžte pryč, vy strašáci, nebo zavoláme milici. Anna ho potom odvedla do vedlejší ulice, kde jim zastavárník vyměnil pár mincí za rubele. Mince okamžitě roztavil, aby prý nezůstala žádná stopa. Tygras chtěl protestovat, ale Anna mu vysvětlila, že bez dokladů můžou být rádi, že vůbec něco udali.

S tou hromádkou rublů už vše začalo být jednodušší. Zlato z mincí nechali částečně přetavit a postupně je vyměňovali za místní měnu.

Nakonec vše nechal Tygras na Anně. Ona dokázala zařídit falešné doklady a dokonce lidi, kteří prý dokážou zničit celou jeskyni.

Ti nyní pobíhali a natahovali kabely, vrtali díry do stěn a připravovali nálož.

Tygras jimi opovrhoval. Byl zděšen, když zjistil, že tihle lidé kdysi popravili svého krále i s celou rodinou. A ne jenom tihle. Jak se dozvěděl, popravo-
vání a vraždění svých vládců bylo na zemi docela běžnou zábavou.

Rozhodně nehodlal na Zemi zůstat déle, než bylo nutné.

Zhasl svítilnu a odhodil ji do kouta. Jakmile se vrátí, nechá všechny věci, co jsou ze Země, zničit. Nic barbarského nesmí zůstat v jeho blízkosti.

Lidé už byli skoro hotovi. Spojovali kabely do jednoho a ten připojili k nějaké krabici. Na ní se rozzářilo malé červené světélko.

Jeden z lidí se oddělil od ostatních a pomalu se přiloudal ke králi Tygrasovi a k Anně Kuronské.

„Nálož je připraveny.“ Mávl rukou směrem ke stropu. Pak zalovil v kapse a vytáhl malou krabičku. „Tady tím to odpálíte.“ Podal odpalovač Tygrasovi. „Měl byste ale odejít někam dál.“ Pousmál se.

„Kam dál?“ Tygras vzal odpalovač a poodešel k bráně.

„No, někam hodně daleko. Až to tady bouchne, celá tahle jeskyně se zřítí.“

„Rozumím.“

Střelmistr přešlápl z nohy na nohu. Naše práce je hotova.

Tygras sáhl k opasku a podal mu sáček se zlatem. Střelmistr přepočítal

zlařáky a tvář se mu roztáhla v úsměvu. „Děkujeme, pane.“

Ostatní se okolo něho shromáždili a sledovali blýskavou nádheru. Anna Kuronská otevřela bránu.

„Vezmete nás zpátky na pevninu?“ Otočil se střelmistr od počítání.

„To v dohodě nebylo.“ Usmál se Tygras a zmáčkl odpalovač.

Země se začala chvět a výbuchy drtily jeskyni. Seshora se začaly sypat obrovské balvany. Tygras spokojeně pokýval hlavou a s Annou Kuronskou prošli branou.

Střelmistr na okamžik zkameněl hrůzou, ale okamžitě odhadl situaci a skočil za Tygrasem. S ním i několik jeho mužů. Pak se ozvalo jen dunění, řev umírajících a na Nusakan se vevalila hromada prachu. Tygras s úsměvem sledoval těch několik těl, kterým se podařilo zachránit.

„Hm. Překvapili jste mě. Tak rychlou reakci jsem nečekal. Možná se mi ještě budete hodit.“

Střelmistr zvedl hlavu a v očích zuřivost a bezmezný vztek, který se během chvílky změnil na strach a zděšení. Vedle Tygrase stálo několik příšer, které vídal jen ve svých nejhorších nočních můrách a hladově sledovaly střelmistra a jeho doprovod.

„Chopte se jich.“ Ukázal Tygras vlkodlakům na střelmistra a ostatní.

Vlkodlaci se pomalu přibližovali k lidem. Ti se vyděšeně srazili do malého hloučku.

„To přece nemůžete.“ Zakoktal se střelmistr. „Anno?“ Zavolal na Kuronskou. Ta pokrčila rameny a odvrátila se.

Během několika minut byli původní lidé pevně spoutáni. Jeden z vlkodlaků je popohnal kopím k východu. Tygras s Annou šli kousek před nimi.

„Pokaždé, když vcházíme na Nusakan, tak svítá. Všimla sis?“ Rozkročil se Tygras u vchodu. „To asi něco znamená.“

„Znamená to nový úsvit pro Nusakan.“ Anna se zarazila na okraji vchodu a překvapeně se rozhlédla po okolí.

„To rozhodně.“ Tygras očima přejížděl zničenou krajinu, dýmající trosky přístavu a ruiny Nikového hradu.

„To je hrůza.“ Vydechla Anna, sledujíc stromy obsypané oběšenými.

„Nádhera.“ Pochvaloval si Tygras. „Udělal jste mi velkou radost.“ Pochválil vlkodlaky.

„Děkujeme.“ Pokývl jeden z vlkodlaků. „Jen na ty lodě jsme se nedostali.“ Ukázal na tři Rackovy lodě, kotvící v bezpečné vzdálenosti.

„Spal ty lodě.“ Poručil Tygras Kuronské.

Zvedla ruku a udělala tři malé kříže směrem k lodím.

Ozval se výbuch a lodě vzplanuly jasným plamenem.

Tygras se potěšeně usmíval, když scházel dolů.

U zničeného sousoší se zastavil.

„Pojedeme jinou cestou.“ Rozhodl. „Chci si taky vychutnat trošku zábavy u vzdálenějších vesnic.“

Po několika dnech brána na Nusakan zase zesklivatěla. Vstoupilo několik desítek vojáků s tasenými zbraněmi. Chvilku pobíhali po okolí, pak jeden z mladých, trochu jinak oblečený voják se vrátil k bráně, otevřel ji a zmizel v ní. Po nějaké chvíli brána znovu zesklivatěla a vstoupil Král Ahonic s Lokim, Pandorou, Magdalenou, Arminem a spoustou dalších. Podezřívavě sledovali okolí.

„Opravdu je tu klid.“ Ujistil se Nik.

Několik vojáků kývlo.

„Takže, brána je nehlídaná.“

Znovu kývnutí.

„Třeba nechce válku. Třeba chce jen Nusakan.“ Nadhodila Magdalena.

„Tomu nevěřím.“ Loki se znovu podezřívavě rozhlížel.

„I kdyby chtěl mír, bude lepší, když půjdeme na původní Zemi. Třeba tam seženeme něco, co nám dá výhodu k dalšímu vyjednávání.“ Nik udělal krok k východu.

„Vyzvedněme Racka, zjistíme novinky a jdeme pryč.“

„Tygras rozhodně nebude vyjednávat.“ Podotkl velitel průzkumníků.

„Jak to víš?“ Zeptala se Magda.

„To poznáte, až vyjdete z chrámu.“ Ušklíbl se velitel.

S neblahým tušením prošli chrámovou branou.

„To je ale šmejda.“ Sykl Nik.

Chvíli se rozhlíželi a sledovali obraz zkázy.

„Rackovy lodě.“ Upozornila Magda na vraky.

Sledovali ohořelé trosky, pomalu se pohupující v příboji.

„Přivedte nám koně.“ Poručil Nik.

„Co chceš dělat?“ Zeptala se Magda.

„Porozhlédnu se po okolí.“

„Blázníš? S tou troškou vojáků, co tu máš, se útoku neubráníme.“

„Nepojedu s vojáký. Pojedu sám. Podívám se po přístavu.“

„Zajme tě a zabije.“

„Nemyslím. Myslím, že něco kuje na svém hradě. A to, že nechal nehlídanou bránu, to znamená, že chce, abychom viděli, co dokáže. On chce, abychom si to tady prohlídli.“

„Souhlasím s Nikem.“ Potvrdil Loki. „Jedu také.“

Jeden z vojáků odběhl k bráně pro koně. Nik s Lokim zatím sestupovali dolů z chrámové hory.

U trosek Nikova nedostavěného hradu se zastavili.

„Tohle měl být tvůj hrad na Nusakanu?“ Loki lehce střevícem kopl do jednoho z obrovských kamenů povalujících se po okolí.

„Proč ho zničil, proč ho neobsadil?“ Ptal se Nik sám sebe nahlas.

„Třeba proto, že tě nenávidí. Zničí všechno, co jsi vytvořil.“

„Může útočit na Sadiru, na Benetnaš. Nejsme připraveni. Nevíme, co nás čeká.“

„Možná ještě není tak silný. Nebo je tak silný, že ví, že nás může porazit, kdy se mu zamane.“ Loki se sehnul a zkoumal stopy v bahně.

„Kdysi dávno, když jsem utíkal z hradu Horáce šestého, Racek mi řekl, že nás bude štvát až k bráně a teprve tam nás rozšlápne.“

„Má rád štvanici ne pro ten konec, ale pro štvanici samotnou. Chce si hrát jako kočka s myší.“

„Nedává to smysl.“ Nik znovu pohledem projel ruiny hradu. „Vždyť můžeme na Zemi a sehnat tam také původní lidi. A s těmi ho porazit.“

„Vrátíme se, nemám z toho dobrý pocit.“ Loki vzhlédl k nebi. „Nikdy jsem neviděl takové množství havranů a tak obrovských.“

„Máš pravdu. Nebudeme se tu zbytečně zdržovat. Jedeme na Zemi.“

Vraceli se k bráně. Byla otevřená. Vojáci vynášeli kameny, trámy a zbraně. Podle Lokiho nákresů obestavovali chrámovou bránu a začínali budovat obranné zdi. Vše bylo rychlé a v klidu, nikdo nikomu nepřekážel, práce klapala jako obrovský stroj.

Nik se musel znovu obdivovat Lokiho dokonalému zvládnutí věci. Pozorně se zahleděl do stárnoucí tváře malého mužička.

„Jsem rád, že jsi na mé straně. Jsem rád, že tě můžu považovat za svého přítele.“ Řekl mu.

Mužík lehce zaškobrtl.

„I po tom, co jsem ti udělal?“ Zeptal se překvapeně.

Nik se zamyslel. „Asi to tak mělo být. Možná, kdybych zůstal největším čarodějem, tak bych skončil jako živá socha v temné místnosti na Zavijavě.“

Před branou stála Magdalena s Pandorou a s Arminem.

„Brána na Zemi nejde otevřít.“

Loki se zapotácel a Nik zesinal.

„Jak to, že nejde?“

„Nevíme. Otevřeme, ale neprojdeme.“

„Otevři.“ Poručil Arminovi

„Terra Primera tři.“ Pronesl Armin tenkým hlasem a zvedl ruce.

Brána zesklivatěla.

Nik vztáhl ruce a narazil na překážku. Byla ledově studená.

„Zasypal bránu.“

„Tak tohle je jeden z Tygrasových trumfů.“

Loki kýval hlavou.

„Dokážeš s tím něco udělat?“ Nik se zkoumavě opíral v různých místech brány.

„Nevím.“

„Takže pomoc ze Země zatím nemůžeme očekávat. Stojíme proti Tygrasovi a kdoví čemu, co si dotáhl ze Země. Co teď?“

Loki pokrčil rameny.

„Čas. Musíme získat co nejvíce času. Abychom poznali nepřítele, abychom se naučili proti němu bránit a abychom se dokázali dostat na Zem a popřípadě tam najít pomoc.“

Nik přecházel před branou jako lev v kleci.

„Nehodlám čekat. Seženu pár stovek nesmrtelných a vyrazím proti Tygrasovi.“ Rozhodl se po chvíli.

„Ty chceš vyrazit proti Tygrasovi? S několika stovkami vojáků?“

„Ano.“

„Počkej, až shromáždíme armádu.“

„Ne. Bude to trvat dlouho a mám pocit, že na armádu čeká. Když na něho zaútočím s tisícovkou mužů, můžu zjistit alespoň, proti čemu budeme bojovat. Tomu se říká průzkum bojem.“

„Tvůj průzkum bojem by mohl být tvoje smrt.“

„Nenápadně se přesunu k jeho hradu a nečekaně zaútočím. Pokud zabiju Tygrase, nebo ty, co si přitáhl ze Země, bude problém možná vyřešený.“

„Nepozorovaně? Viděl jsi ty dravé ptáky?“ Loki ukázal rukou směrem k východu. „Už teď nejspíš Tygras ví, co se děje u brány.“

„Budeme se přesouvat v noci.“

„S tisícovkou mužů? To je ten nejhlupejší nápad, co jsem za posledních deset let slyšel.“

„Vymysli lepší.“

„V této situaci? Nemáme žádné informace, nic nevíme.“

„Loki má pravdu.“ Vložila se do hovoru Magda. „Měli bychom počkat, jak se věci vyvinou.“

„Oba víte, že já čekat nedokážu.“ Zarazil je Nik.

„Dobrá.“ Začal smlouvat Loki. „Jsem pro to, aby se udělal průzkum bojem.“

Zjistí, co se dá, a podle toho zkusíme přizpůsobit naše další kroky.“

„No vida, když se na vás zatlačí, dokážete i trochu přemýšlet.“ Zabručel Nik.

„Jeden z důvodů, proč souhlasím, je ten, že pokud tě Tygras zabije, možná přestane mít zájem o Sadiru a jiné planety.“ Ušklíbl se jedovatě Loki.

Zazvonil mobil

Giorgi Leonidze se bezmyšlenkovitě podíval na displej, kdo volá. Na čele mu vyrazil pot. V první chvíli ho napadlo, že by mohl telefon rozdupat. Tím by ale problém nevyřešil.

Chvíli nešťastně zíral na displej a pak zdráhavě hovor přijal.

„Tetičko?“ Zamumlal do mobilu.

Chvíli poslouchal.

„Opravdu nevím, co se stalo.“ Odpověděl po chvíli. Pak zase poslouchal.

„Můžu ti přísahat, že to nebyl žádný z mých špinavých kšeftů, a rozhodně udělám vše pro to, abych se dopátral pravdy a popřípadě potrestal viníky.

Ano. Ano. Je to pro mě osobní věc a jsem za zmizení tvého syna odpovědný, a pokud se mu něco stalo, nikdy si to neodpustím. Rozumím. Ani ty mi to neodpustíš. Tetičko, já ti přísahám, že pokud někdo ublížil mému bratranci, tak ho nezachrání ani samo peklo. Můžeš se na mě spolehnout.“

Opatrně zavěsil a utřel si z čela pot.

Chvíli bojoval sám se sebou, potom zmáčkl tlačítko zvonku.

Ochranka od dveří okamžitě vstoupila.

„Sežeňte mi někde cigaretu.“ Požádal Giorgi odevzdaně.

7.

Asi po měsíci sestupoval Nik společně s přibližně devíti stovkami nesmrtelných po schodišti dolů, na Nusakan. Měli s sebou koně a zásoby sušených hub na několik dní. Na Nusakanu začínala zima. Krajina byla ponurá a smutná, všude mlha, a do toho občas nějaká sněhová vločka. Havrani a krkavci kroužili nad branou.

Nik se zastavil u mramorového sousoší. Byla na něm postava krále Tygrase sedícího na trůně, na hlavě korunu a u nohou mu ležela postava. Vedle Tygrase stála starší žena, lehce se opírajíc o bok trůnu.

Na piedestalu byl vytesán nápis.

„Jsi očekáván.“ Stálo na něm.

„To není dobré.“ Zamračil se jeden z důstojníků.

„Alespoň víme, že ten, koho si přivedl ze země je jeden a je to žena.“

„Tomu bych věřil. Jenom ženská dokáže natropit takovou spoušť.“ Ukázal jiný důstojník rukojetí biče k troskám hradu.

Vítr zafoukal a znovu zahalil mlhou ruiny.

Nik sledoval mlhu a přemýšlel, jestli se nemá vrátit. Pak ho ale napadlo, že možná má Loki pravdu, a jestli zahyne, může se tím zchladit Tygrasova touha po pomstě.

Úkosem se podíval na rameno, kde měl v oblečení všito několik různých pilulek, mezi nimi i pár černých pilulek smrti, to kdyby bylo potřeba třeba otrávit studně, jak říkal Loki, ale všichni přitom věděli, že na otravu studní tyto pilulky v první řadě nejsou.

„Vyrážíme.“ Nik nasedl na koně. „Nejdříve zkusím najít Racka. Pokud se to nepodaří, jedeme dál.“

„Jedete do přístavu?“ Zeptal se jeden z velitelů.

„Ano. Pojedu do přístavu. Vy se vydejte směrem na východ, doženu vás podle stop.“ Nik se v sedle narovnal a snažil se přes mlhu dohlédnout co nejdále.

„Chcete jet sám?“

„Vezmu si s sebou deset mužů a potom vás doženeme.“

„Deset je málo.“

„Přístav je prázdný.“

Velitel se tvářil pochybovačně, ale byl natolik voják, že neodporoval.

Pobídl koně a vyrazil.

V přístavu byl klid. Jen několik vzteklych psů se rvalo o kosti, které rozhodně nepatřily žádnému zvířeti. Před zříceninou hospody Nik zastavil a vstoupil dovnitř.

Racka nenašel, ale bylo vidět, že někdo tady občas bydlí. To v něm vzbudilo malou naději.

Napsal dopis a přibodl ho nožem k jídelnímu stolu.

Potom prolezl zbytek hospody. Ten, kdo zabil všechny obyvatele, nešel po alkoholu. To nebyla dobrá zpráva. V tu chvíli mu došlo, že nebojuje proti lidem.

Když vyšel ven, zastavil se v hrůze na prahu hospody.

Na zemi ležely mrtvolky jeho mužů. Oči strnule otevřené k nebi. Mezi nimi se válely mršiny psů a několika koní.

Nik vytáhl meč a připravil se do střežení.

Nic. Jenom ticho.

Opatrně, postupujíc podél zdi, kryjíc si záda, se blížil k mrtvolám. Když došel k nejbližší, pomalu se přikrčil a stále sledujíc okolí, na ni lehce sáhl.

Byla ještě teplá, ale srdce nebylo.

S mečem připraveným sklonil zrak.

Ani škrábnutí.

„Tak to jsou ti slavní nesmrtelní?“ Ozvalo se zaskřehotání.

Bleskurychle vstal a napřáhl meč do míst, odkud se hlas ozval.

To, co v první chvíli považoval za kus velkého pařezu, tak to se pohnulo. Podsaditý stařec, celý obalený hlinou, ruce a nohy podobné žilnatým kořenům.

Tvář se kovově leskla.

Oči nebylo vidět. Zakrývaly je víčka tak povislá, že se dotýkala země.

„Co jsi zač?“ Vydechl Nik.

Stařík pokýval hlavu a víčka se mu zhoupala.

„Tady mě neznáte, ale u nás doma jsem Vij.“

„Vij?“

„Posel smrti.“

„Posel smrti?“ Nik pomalu couval k přeživším koním.

„Ano. Jsem posel smrti. A ty jsi král Ahonic. Nemýlím se?“

„Ne.“ Nik vytáhl z toulce u sedla luk a napnul ho. „Ty jsi zabil mé muže?“ Zeptal se.

„Jen jsem to zkusil. Slyšel jsem, že jsou nesmrtelní. Tak jsem si to ověřoval.“

Nik přiložil šíp k luku a zamířil.

„A mě hodláš také zabít?“

„Ne, Ahoniku. Tebe zabít nesmím.“

„To jsem chtěl slyšet.“ Procedil Nik mezi zuby a pustil tětivu. Šíp sjel po tváři Vije, jen se zajiskřilo, jak ocelová špice narazila na železnou tvář. Rychle vytáhl další šíp a znovu střelil do míst, kde předpokládal Vijovo srdce.

Šíp se se zadrncením zabolil Vijovi do prsou.

„Hahaha.“ Zasmál se Vij. „Ani deset chlapů se sekerou se neproseká k mému srdci.“

Nik odhodil luk a začal hledat sekeru.

„Ale no tak?“ Smál se dál Vij a natočil se k Nikovi trochu bokem, aby ho lépe slyšel. „To si opravdu myslíš, že tě nechám do sebe mlátit sekerou?“ Zpoza rohu vyskočili dva démoni a postavili se k Vijovi.

Nik se na ně vrhnul s mečem.

První démon chytil Nikův meč za ostří a rychlým cuknutím mu ho vytrhl. Pak ho zlomil. Druhý démon chytil Nika pod krkem a přirazil ho k nezříčné stěně hospody.

„Jsi opravdu zábavný, králi Ahonicu.“ Rozchechtal se Vij, až mu víčka začala lehce poskakovat. „Ty si opravdu myslíš, že mě dokážeš zabít?“

„Rozhodně to hodlám alespoň zkusit.“ Sípal sveřepě Nik.

„Třeba se ještě setkáme. A potom démoni nadzvednou moje víčka a ty pohlédneš do mých očí. Jako tvoji muži, jako ti toulaví psi, co leží mých nohou, jako někteří tvoji koně, kteří měli tu smůlu, že byli uvázáni tak, že mi mohli pohledět do očí. A to, co tam spatříš, z tebe vyrazí duši.“ Stařec se otočil a odešel. Démon ještě chvilku držel Nika pod krkem a pak se rozplynul.

Nik spadl na zem a tiše sípal.

„Stalo se něco?“ Zeptal se velitel, když je Nik konečně po několika hodinách dohonil.

„Stalo.“ Potvrdil Nik. „Ušijte několik velkých pytlů, které se nedají jen tak protrhnout. Připravte lana a lasa. Kdyby se tu objevil stařec s víčky až na zem, nesmíte se mu podívat do očí. Hodte na něj pytel a chlapi ať ho rozsekají sekerami. V jeho okolí se pohybují dva démoni, musíme je svázat. Myslím, že až bude po staříkovi, zmizí i oni.“

Velitel se zachmuřil a začal vydávat rozkazy.

Jeli dál k Tygrasovu hradu. Cestou minuli trosky hradu Horáce šestého, kde Nik bojoval proti Mrazivým a později proti samotnému Tygrasovi. Krajina byla pustá bez života, jen občas bylo slyšet zavytí nějakého psa. Nad hlavou jim stále létalo množství vran a krkavců a dávalo jim na vědomí, že se o nich ví.

Jezdci na koních byli zamlklí a stále více se sráželi do houfu, jako stádo vylekaných ovcí.

Nik jel vpředu. Byl zamyšlený. Setkání s Vijem s ním otřásl víc, než si chtěl připustit.

Po každém boku měl jednoho z velitelů.

Když se otočil, mohl obhlédnout své vojsko veteránů, nesmrtelných, kteří prošli první bitvou na Barbarské pláni a potom mnoha dalšími. A teď je dokázal zabít stařík jediným pohledem.

Co je čeká dále?

Blížil se večer. Drobný sníh přestal padat a i mlha postupně mizela.

Před nimi se objevila vesnice. Tichá, bez života, ani náznak pohybu. Jen vpředu několik šibenic, na kterých se houpalo několik nezřetelných

postav.

Nik zvedl ruku a vojsko se zastavilo.

Opatrně jen se svými pobočníky zamířil do vesnice.

Pomaloučku přijížděli k šibenici. Mrtvolky se pohupovaly v mírném větru a provaz nepříjemně skřípal. Z mokrého šatu kapala voda. Oči oběšenců je upřeně sledovaly.

„Nejsou mrtví.“ Nik popojel k nejbližšímu oběšenci. „Nedotýkejte se jich.“ Jeden z velitelů se k němu otočil. „Proč?“

„Všechno je tu prokleté od Tygrase a té jeho ženské. Té čarodějnice. Nepomůžete jim. Vrátit mezi lidi je nemůžete.“

„Prosím, pomoc.“ Ozval se skřípavý hlas ze šibenice, jak se mrtvola snažila dostat ze sebe zbytky vzduchu, přes oprátku.

Nik přijel blíž a mečem přesekl provaz.

„Kdo jste?“

Zombie se trhavě začala zvedat na nohy. Koně se začali plašit. Nik sekl do jejich svázaných rukou a přesekal pouta.

„Kdo jste?!“ Opakoval Nik důrazněji.

„Sedláci.“

„Proč vás popravili?“

„To král. Zabíjí všechny. A ta jeho čarodějnice.“

„Proč?“ Nik poplácáním uklidnil svého koně.

Zombie se postavila a uvolnila si oprátku.

„Přijeli do naší vesnice. Měli jsme akorát sklizeno. Ta jeho čarodějnice ukázala na snopy obilí a najednou ze všech byli vojáci. Pak Tygras řekl, že nejsme hodni žít, protože jsme nepovstali, když přišel o království, a vojáci nás oběsili. Ale zemřít prý nesmíme, to bychom měli moc jednoduché.“

Zombie přešla k dalšímu oběšenci a začala mu rozvazovat ruce.

„Jste tedy nemrtví?“

„Nemůžeme zemřít, i když bychom chtěli.“

„Čím se živíte?“

„Ještě nevíme. Já osobně mám hrozný hlad.“ Volná zombie přikutálela sud a postavila ho pod oběšence. Ten se na něj postavil a začal si uvolňovat oprátku.

„Hrozný hlad a přišernou chuť na něco živého.“ Pokračovala první zombie a žádostivě se podívala na Nika a jeho doprovod.

„Tak si jich nech zajít.“ Nik se zamračil. „Najdi si srnu nebo něco jiného.“

Zombie pomalu vykročily proti nim.

„Jsme vaše jediná naděje, která vás může vysvobodit.“ Nik začal couvat s koněm.

Zombie se zastavily.

„Jak to myslíš?“

„Bojujeme proti Tygrasovi a té čarodějnici. Pokud je porazíme, zlomíme kouzlo, které vám brání vstoupit mezi stíny.“

„To jako vážně?“

„Ano. Proto bude lepší, když budete pomáhat nám.“

„Ale...“

„Žádné ale. Jsme vaše jediná naděje. Jestli budete chtít jednou zemřít a setkat se se svými blízkými, musíte se postavit na naši stranu. Já vás na tu oprátku nedal. Vyberte si.“

Zombie se začaly radit. Pak se znovu podívaly na Nika.

„A co bychom jako měly dělat?“ Zeptaly se.

„Vyhledávat ostatní a spojovat se s nimi. Přepadávat ty jeho vojáky a zabíjet. Zjišťovat, podávat mi zprávy.“

„A ty jsi kdo?“

„Až bude čas, dozvíš se to.“

První zombie se podrbala po krku, kde ji páčila jizva po provaze.

„A když ne?“

„Tak se může stát, že pokud Tygras a ta běhna zmizí, taky řekneme ne, až nás někdo bude žádat o pomoc.“

Zombie se dál škrábala po krku.

„Dobrá. Uvidíme.“

„My teď jedeme dál. Ale cestou se občas tady zastavíme. Tak buď se tu sejdeme, nebo mi tu nechte vzkaz.“

„Pane, jsme vesničani. Neumíme psát.“

„Tak se naučte, máte na to celé věky a netrápí vás starost o obživu.“

Usmál se Nik a otočil koně.

Večer se zastavili na okraji nějakého lesa.

„Neutáboříme se v lese?“ Ptal se velitel.

Nik starostlivě prohlížel vzrostlé stromy.

„Zvedá se vítr. Bude asi bouře.“ Naléhal dál velitel.

„Bojím se, že bude.“ Odpověděl polohlasem Nik a zvedl hlavu. Z východu přilétalo obrovské množství ptáků a jejich skřehotání bylo čím dál hlasitější.

Velitel sledoval jeho pohled.

„Ať přijde, co přijde, v lese budeme víc krytí.“

Nik se znovu zadíval na les.

„Ten les je hranice.“ Napadlo ho. „Pokud vstoupím do lesa, nebude už

cesta zpět.“

„Utáboříme se na kraji lesa. Můžeme když tak ustoupit jak na volnou pláň, nebo popřípadě se skrýt v lese.“ Rozhodl nahlas.

Velitel lehce kývl hlavou, jako že to je rozumné.

Na kraji lesa byl klid. Nasekali dřevo a rozdělali ohně.

„Dvojité hlídky.“ Rozhodl Nik. „A budme připravení na cokoliv.“ Vzpomněl si na setkání s Vijem.

Poslechli podle rozkazu. V noci se zvedl burácivý vítr a sníh je začal zasy-pávat. Chouliili se u malých ohýnků, zabaleni do svých plášťů.

„Nikdy jsem neslyšel takový hluk!“ Zařval velitel Nikovi do ucha. „Jako by se válelo po okolí tisíce obrů.“

„Nedělej paniku!“ Odsekl mu Nik.

Ráno se bouře uklidnila. Zato zase padla hustá mlha. Nebylo vidět na krok.

„Výsosti?“ Uslyšel Nik velitelův hlas.

„Tady.“ Ozval se Nik a vytřepal si plášť.

Velitel přišel až těsně k Nikovi a tvářil se ustaraně.

„Děje se něco?“ Zeptal se Nik.

„Hlídky zmizely.“

„Utekly?“

Velitel zakroutil hlavou a ukázal Nikovi hlavou, ať ho následuje. Po několika desítkách kroků došli na místo, kde měly stát hlídky. Sníh byl uválený a na něm velké stopy krve.

„Takhle to vypadá všude?“ Zeptal se Nik.

„Všechny hlídky jsou pryč.“ Potvrdil mu velitel.

Nik se podíval do mlhy směrem, kam vedly obrovské dravčí stopy.

„Vracíme se.“ Řekl spíš pro sebe. „Moment překvapení je pryč a přesila bude asi značná.“ Otočil se k veliteli.

„Vracíme se.“ Poručil mu.

Velitel si oddechl.

Sbalili tábor a obrátili se na západ. Po několika desítkách kroků se nerozhodně zastavili.

Před nimi stál les.

„Ztratili jsme orientaci v mlze.“ Prohodil nejistě Nik. „Západ je na druhou stranu.“

Obrátili se.

Pomalou postupovali kupředu. Po půl hodině dojel Nika velitel.

„Jdeme zase špatně. Máme les zprava. Postupujeme na jih. Nebo na

Sever.“ Zarazil se.

„V tý zatracený mlze nic není vidět. Ale také mám pocit, že jedeme úplně špatně.“ Potvrdil mu Nik. Pokud máme les zprava, stočíme se nalevo.“

Natočil koně požadovaným směrem. Po několika krocích je zastavila zelená masa.

„To není možné!“ Rozčiloval se velitel, otočil koně o sto osmdesát stupňů a tryskem vyrazil. Za chvíli byl zpátky.

„Je tam také les. Po obou stranách. Jdeme úplně špatně.“

„Vrátíme se na původní tábor podle stop.“ Rozhodl Nik.

Obrátili koně a vraceli se. Po pár desítkách metrů se nerozhodně zastavili. Stopy mizely v hlubokém lese.

„Možná jsem blázen, ale lesem jsme určitě nejeli.“ Poděšeně zašeptal velitel.

„Jdeme podle stop.“ Poručil Nik. Rozhodně nepojedu tam, kam se mě někdo snaží dostat.“ Rozjel se do lesa.

Jeho muži za ním, poděšeně si šeptajíc.

Les byl čím dál hustší. Stopy zmizely.

Nik sesedl a vedl koně za sebou, protože husté větve už nedovolovaly jízdu na koni.

„Jdeme určitě správně?“ Zeptal se jeden z mužů poblíž Nika.

„Vytáhněte meče a dělejte záseky ve stromech. Podle toho poznáme, jestli jsme už tudy šli a jestli nebloudíme v kruhu.“ Nik vytáhl meč a sesekl ze stromu kus kůry.

Někteří vojáci ho napodobili.

Udělal několik kroků a nerozhodně se zastavil. Na každém stromu v okolí byl stejný zásek.

„Kouzlo. Jsme prokletí.“ Slyšel šeptat okolo sebe.

Zasunul meč zpátky do pochvy a nerozhodně se otáčel. Viděl jen stejné stromy a vyděšené tváře svých vojáků.

„Ty.“ Ukázal na nejbližšího z nich. „Vylez na strom a rozhlídni se, kde ten les končí.“

„Je mlha.“ Zkusil odporovat voják.

„Ta se drží dole.“ Odsekl mu Nik

Voják otráveně zvedl obočí a začal lézt na strom.

„Nechceš si sundat to brnění?“ Zeptal se Nik.

„Rozhodně ne.“ Zněla odpověď.

„No, tak to bude trvat pěkně dlouho.“ Pomyslel si Nik.

Trvalo to dlouho. Praskání větví a sypající se kůra pomalu ustávala.

„Tak co!“ Zavolal Nik. „Vidíš už něco?“

„Trochu se to prosvětluje.“ Zněla odpověď „Už vidím. Áááááááááááá!!!“
Zazněl výkřik plný děsu. Pak naprosté ticho.

Nik vytáhl meč a připravil se. Chvíli se nic nedělo, pak se najednou ozval zvuk praskajících větví a na zem spadlo rozmačkané, zkrvavené brnění.“
Někteří muži zděšeně uskočili. Pár jich nasedlo na koně a vyrazilo směrem od Nika.

„Držte se pohromadě!“ Zařval Nik. „Kdo uteče, nemá šanci.“
Odpovědí mu byl příšerný smích přicházející odnikud.

Pár dalších mužů naskočilo na koně a nedbajíc šlehajících větví vyrazilo pryč.

„Bojíš se?“ Ozval se tichý hlas.

Nik se otáčel s mečem v ruce.

„Ukaž se Tygrasi! Víím, že jsi tady!“

„Bojíššš se?“ Opakoval hlas.

„Vylez! Ty srabe! „Ať si to s tebou vyřídím!“ Mával Nik mečem.

„Nevyřídíšššš.“ Hlas přešel do větru, který se proháněl mezi stromy, vířil sněh a hnal ho mužům do očí.

„Jdeme dál, tady zůstatvat nemůžeme.“ Nik zasunul meč, chytil vzpínajícího se koně a vyrazil vpřed.

Po pár krocích se les změnil v neprostupnou stěnu. Nik vytáhl meč a snažil se prosekat.

„Bojíšššš se?“ Ozývalo se ve větru.

„Rozhodně ne tebe.“ Nik se otočil na jinou stranu. Zbytek jeho mužů ho následoval jako vyděšená kuřata.

Blížila se noc. Nik se vyčerpaně ploužil se svými muži začarovaným lesem.

„Tady uděláme tábor.“ Rozhodl nakonec na jednom místě. Nasbírejte co nejvíc dřeva a rozdělte velké ohně.“

Rozběhli se po okolí a začali snášet dříví. Pak se ozval výkřik.

Nik s ostatními přiběhl k vojákov, který se držel za ruku.

„Ta větev mě uštkla.“ Šeptal vyděšeně voják a sledoval velkého černého hada bez očí, jak na něho výhružně syčí.

Nik přesekl hada mečem a na zemi ležela rozseknutá větev.

„Moje ruka.“ Ukazoval voják ruku, na které se šířila černá skvrna. Po okolí se začal šířit pach hnijícího masa.

„Myslel jsem, že vám nesmrtelným jed nevádí.“ Nik usekl mečem vojákov ruku v předloktí.

Ukáplo pár kapek krve a rána se zacelila. Během několika okamžiků začala na místě pahýlu vyrůstat nová ruka.

Nik se otočil k rozseknuté větvi a opatrně do ní píchl mečem. Rozpadla se na hromadu červů.

Ozval se další výkřik.

„Usekněte mu tu zraněnou ruku a nechte dřevo dřevem!“ Zavolal Nik tím směrem.

Setmělo se rychle. Srazili se do houfu.

„Má cenu stavět hlídky?“ Zeptal se velitel Nika. Ten zavrtěl hlavou.

Celou noc se k sobě tiskli hrůzou. V noci se ozýval řev, vytí a příšerný chechot. Koně se plašili, nakonec se utrhali z řemenů, kterými byli uvázáni a zmizeli neznámo kam.

Rozednilo se. Po mlze nebylo ani památky a mírné slunce prosvítalo mezi větvemi a měnilo sníh v rozbředlou břečku. Vyrazili jediným možným směrem, kterým jít mohli. Země se začala měnit v bažinu a stromy v uschlé pahýly. Zapadali do bažiny po kolena, potom po pás. Občas se ozval vyděšený výkřik a nějaký voják zmizel pod hladinou, jen vlny rozčeřil ocas nějakého krokodýla, nebo se objevilo hadí tělo obrovské anakondy.

Potáceli se vysíleně kupředu v očekávání smrti. Nakonec bažina zmizela a dostali se na malou mýtinu. Z hrdé tisícovky Nikových nesmrtelných zůstala žalostná polovina zbědovaných a vyděšených mužů.

Srazili se do houfu. Les je obklopil a uzavřel se okolo nich. Pak nastala temnota. Celou noc vyčkávali s meči v rukou.

Kromě praskání větví a dalších děsivých nočních zvuků se nic nedělo.

Ráno se rozednilo do krásného dne. Na palouku kde se tísnil, vyrostl nádherný mech, ale o pár kroků dál vše pokrývala plíseň a hniloba. Stáli na mechovém paloučku jako trosečníci na voru a báli se pohnout. Někteří to nevydrželi a skočili z toho voru. Ozvalo se zamlaskání bahna a zmizeli všem navždy z očí.

Celý den tak stáli a sledovali mech, jak pomalu ubývá, jako by ho ukrajoval neviditelný nůž.

V noci pár mužů zešílelo hrůzou. Za příšerného řevu se nechali pohltit okolím.

Nastalo další ráno. Ostrůvek z mechu byl stále menší. Nik se snažil udělat z brnění a oblečení nějaký most, kterým by se dostali k linii stromů, ale muži ho neposlouchali.

„Je to tvoje vina. Ty jsi nás sem dostal.“ Šeptali nenávistně. „Nakonec Nika chytili a vyhodili z ostrůvku.

Nik zmizel v bahně. Zavřelo se za ním a začal se dusit. Zkoušel plavat, ale nevěděl, kde je dole a kde nahoře. Najednou se nad ním rozsvítilo slunce a Nik ležel na holé, plesnivé zemi, vykašlávajíc ze svých plic řídké bahno.

Kousek od něj byl ostrůvek mechu a na něm jeho vyděšení vojáci.

Když Nik popadl dech, opatrně se zvedl na rukou.

„Kouzlo je zlomeno. Půda drží.“ Zavolal nadšeně.

Nejbližší voják udělal váhavě krok k Nikovi. Půda opravdu držela. Udělal ještě jeden.

A zmizel v bahně.

„Ty zbabělče, ty srabe!“ Rozzuřil se Nik a rozeběhl se ke stromům. „Tak už to skončil!“ Začal do nich bušit pěstmi.

Nic. Ticho. Jen jakoby z dálky tiché pochechtávání.

Nik se zoufale chtěl vrátit ke svým mužům. Sedl si kousek od nich. Nenávistně a vyděšeně ho pozorovali. A mech stále mizel, jako by ho ukrajoval. Nastala noc. Několik vojáků zase spáchalo sebevraždu. Ráno si Nik naložil jednoho vojáka na záda a přešel s ním ke stromům. Tam se voják chytil výčnívajícím větve.

Nik se otočil a šel zpátky pro dalšího z vojáků. Za jeho zády se ozval výkřik a praskot dřeva.

Nik se neotáčel. Zděšení v očích jeho vojáků mu řeklo vše. Znovu si sedl kousek od ostrůvku a sledoval své umírající muže.

K polednímu padla mlha. Pak začala řídnout.

Stromy už nebyly tak blízko u sebe. A mezi nimi stály nezřetelné postavy.

„Připravte se, zašeptal Nik a zvedl odhozený meč.

Několik minut bylo ticho. Potom se ozvalo zavytí z tisíců vlkodlačích hrdel. Na mýtinu vrazily hordy vlkodlaků a vrhly se na Nikovy muže. Rvali je na kusy a pohazovali si s nimi jako s hadrovými loutkami. Nik se postavil jednomu z vlkodlaků do cesty a vrazil mu svůj meč do břicha. Vlkodlak zavyl vzteky a bolestí. Srazil Nikovi ruku a vytáhl si meč z rány. Pak Nika vzal a mrštil s ním kus před sebe.

Nik dopadl na kus něčího těla a slyšel, jak něco prasklo.

Sáhl do rukávu, vytáhl dýku a skočil jinému vlkodlakovi na záda. Dýku mu zarazil hluboko do krku.

Vlkodlak sáhl za sebe, chytil Nika za vestu a praštil s ním o zem.

Nohou ho přišlápl k zemi a vytáhl si dýku.

„Železem mně neublížíš.“ Sklonil se nad Nikem.

Pak se narovnal, zvedl vlkodlačí hlavu a vítězně zavyl.

Během pár vteřin se z mlhy vynořilo několik bohatýrů. Chytili Nika za ruce a po zemi ho táhli pryč z bojiště.

Mlha se zvedla. Kousek od Nika už stromy zmizely úplně. Stál tam kočár tažený nádhernými koňmi.

Před kočárem stál na třech nohách velký kotel. Plný řežavého dřevěného

uhlí.

Bohatýři dovlekli Nika ke kotli a čekali. Nik zděšeně pozoroval kotel, v jehož žáru se do ruda rozpalovalo několik velkých nožů.

„Drahá.“ Ozvalo se za ním. „Nemusí tě to děsit. Nejsou to lidé. Jsou to jen takové bytosti stvořené z hniloby a z plísně.“

„Je to hrozné.“ Odpověděl ženský hlas.

„Zvykneš si a začne se ti to líbit. Věř mi.“

Nik se otočil. Za ním stál Tygras v plné své bývalé kráse s nějakou ženou a líbezně se na něj usmíval.

„Buď zdrav, králi Ahoniku.“ Pozdravil Nika. „Nedokážeš si představit, jakou mám radost, že jsme se opět setkali.“

„Potěšení je na tvé straně.“ Odsekl mu Nik. „Já jen lituji jediné věci.“

„Jaké?“ Zeptal se Tygras.

„Že jsem ti tehdy neuřízl tu tvoji hlavu rovnou.“

„To věřím.“ Pokýval Tygras blahosklonně hlavou. „A můžu tě ujistit, že za chvíli toho budeš litovat ještě mnohem více.“ Obešel Nika, sáhl do kotle a vytáhl jeden z rozžhavených nožů.

8.

Loki dopsal dopis a zapečetil ho. Nechal ho ležet na stole a sledoval pečeť Poslů ohně.

Znovu se zamyslel.

Potom se zvedl a vyšel z pokoje. Stráž ve dveřích mu vzdala čest a jeden muž s pochodní mu osvětloval cestu křivolakými chodbami hradu na Barbarské pláni.

Došli k jedné místnosti. Stráž nechala Lokiho vstoupit.

Loki vešel dovnitř.

Magda i Pandora povstaly, když vešel.

„Jak mu je?“ Zeptal se Loki.

„Zotavuje se dobře.“ Magda kývla hlavou k posteli.

„A co ty popáleniny?“ Loki se sklonil nad lůžkem.

„Obnovili jsme kůži. Bude vypadat lépe než předtím.“ Magda si znovu sedla a smutně se podívala na Nikův ovázaný obličej. „Ale nějak si na to nedokážu zvyknout. Bude mi chybět ta jeho zjizvená tvář.“

„Hlavně že to přežil.“ Loki se také posadil na pelest lůžka.

„Tygras ho nechal schválně přežít. Dokonce ho nechal dovést až do bývalé pevnosti Mrazivých.“

„Já vím.“ Loki pokýval hlavou. „Je si až moc jistý.“

„Už dostanu to víno?“ Ozvalo se z postele.

„Ne.“ Zakroutila hlavou Pandora. „Ale můžeš sledovat, jak my se napijeme.“ Pozvedla číši.

„Niku?“ Loki se podíval na karafu s vínem a lehce si olízl popraskané rty.

„Skončili jsme u té vesnice s nemrtvými.“

Nik otočil v posteli hlavu a sledoval okno. Měsíc osvětloval krajinu.

„Dál jsem to nevyprávěl?“ Zeptal se.

„Usnul jsi.“ Loki sledoval Nikův pohled.

„U vesnice s nemrtvými.“ Vzpomínal Nik. „To bylo asi jediné pozitivum té akce.“ Vzdychl.

„V noci se zvedla vánice a začalo chumelit. Hlídky, které jsem nechal postavit, přes noc zmizely. Jen krvavé stopy v čerstvě napadaném sněhu a kusy rozdrcených kostí nám dávaly vědět, co se asi v noci odehrálo. Rozhodl jsem se vrátit. Měl jsem dvacet mrtvých nesmrtelných a nic jiného.

Ale padla silná mlha. Ztratili jsme cestu. Měl jsem pocit, že i stromy se přestavují tak, aby nás zmátly.

Jen občas, když se mlha trochu zvedla, byly vidět nezřetelné postavy, jak se okolo nás shlukují.

Pak nastala noc. Mlha zmizela a ve tmě zářily stovky krvavých očí. Ze stromů se ozývalo kvílení a smích.

Hlídky jsme nepostavili, nechtěl jsem obětovat další muže. Stejně nikdo nespál. Oheň jsme nedokázali rozdělat, dřevo se nám rozpadalo pod prsty a měnilo se v červy a hady.

Ráno jsme vyrazili dál. Mlha už nebyla, ale les se změnil v bažinatý prales. Bylo to příšerné. Potáčeli a prohrabávali jsme se tou masou dřeva, které bylo tvrdé jako kámen. Zpátky jsme nemohli, cesta za námi se uzavírala. Když jsem vyslal muže, aby vylezl na strom a podíval se, kde prales končí, ozval se po chvíli z korun příšerný řev a praskot kostí. Na zem pak spadly jen zbytky pomačkaného brnění.

Někteří chlapi začali šílet a dezertovali. Co se s nimi stalo, to nevím.

Ploužili jsme se cestou necestou až na malou mýtinu. Byli jsme unavení a vystrašení. Uprostřed mýtiny jsme se srazili do houfy a čekali. Ten hajzl nás tam nechal trpět tři dny. Tři dny a tři noci.“ Nik se otočil od okna a podíval se na karafu s vínem. „Tři dny a tři noci jsme čekali jako ovce na porážku. A potom.“ Odmlčel se.

„Potom se ozvalo zavytí snad z tisíců hrdel. Na mýtinu vtrhly stovky vlkodlaků. Vlkodlaci rvali moje muže na kusy, já se mezi tím potácel, dokud mě nějaké zvíře nesrazilo na zem. Chytili mě svými pařáty a dovlekli mě do

míst, kde už stál připravený kotel se žhavým uhlím. Tygras tam byl osobně. I s tou ženskou, s tou čarodějnící. Vzal žhavé železo a ostatní vám už asi nemusím vyprávět.“ Nik olízl rty a smutně se podíval na karafu s vínem.

Bylo ticho. Loki se sehnul k láhvi a nalil dvě sklenice. Tázavě se podíval na Magdu.

„Myslím, že víno mu neuškodí.“ Kývla Magda hlavou.

„To jsem nemyslel. Jen jsem chtěl vědět, jestli už jste pily a této láhve.“

„Ano. A několikrát.“ Vzdychna mu za zády Pandora.

„Dobrá.“ Zabuřel a podal jednu sklenici Nikovi.

„Zase jsem ztratil chuť.“ Postěžoval si Nik.

„To se časem spraví.“ Uklidnila ho Magda a vstala. „Jdu se podívat k Armi-novi. Má poslední dobou neklidné spaní.“

„Od té doby, co mě uviděl tak zohaveného?“ Zeptal se Nik

„Ano. Od té doby, kdy tě nesli v bezvědomí sem, s obličejem spáleným tak, že ti maso odpadávalo z kostí, víc mrtvého než živého. Byl to pro něj takový šok, že se budil celou noc hrůzou a nevěděla jsem, koho mám dřív ošetřovat.“

„To je mi líto.“

„Nedá se nic dělat.“ Pokrčila Magdalena rameny a otočila se k východu ve chvíli, když vstoupil jeden ze sluhů a oznámil příchod dalších hostů. Než stihl dopovědět, ozval se za dveřmi rachot a dovnitř vrazil král Drakul, doprovázený Rackem.

„Jak mu je?“ Zeptal se Drakul Magdaleny.

„Celkem to ujde.“ Odpověděl mu Nik z postele. „Jenom to hrozně svědí.“ Dorazili k posteli. Magda kývla na sloužící, aby přinesli další křesla.

„Měl by mít klid.“ Řekla směrem k Drakulovi.

„Ten bude mít až v hrobě.“ Odsekl jí Drakul. „Tak co?“ Otočil se na Nika. Nik mu znovu vyprávěl, co se stalo. Mezitím sloužící donesli další křesla a občerstvení.

„To je hodně špatné.“ Zachmuřil se Drakul.

„Děkuji, že jste přijeli.“ Poděkoval Nik a podíval se na Racka. „Je mi líto tvých lodí.“

„Snad postavím nové.“ Vzdychl zničeně Racek.

„Bál jsem se, že jsi uhořel i s lodmi.“

„Měl jsem štěstí. Když vraždili v přístavu, byl jsem na lodi. Potom jsem se nechal dovézt na břeh a čekal na tebe. Najednou lodě vybuchly a všechno bylo ztraceno.“

„Nechal jsem ti zprávu v hospodě.“

„Četl jsem ji. A potom jsem se dozvěděl, jak dopadla tvoje expedice. Tak jsem vyrazil sem.“

„Bránu stále nehlídají?“

„Ne. Měl jsem štěstí, že jsem narazil na Lokiho muže a ti mě provedli branou.“

„Co tam dělali tvoji muži?“ Zeptal se Nik Lokiho.

„Hledali informace.“ Zamračil se Loki. „Říkal jsi, že ti pomáhají nemrtví. Tak jsem s nimi navázal kontakt.“

„A zjistili něco?“

„Ano. Podle šušky Tygras nechal zasypat bránu nějakým mocným výbuchem. Celkem jsou s ním čtyři původní lidé, ale jen jeden, ta ženská umí čarovat. Jmenuje se Anna Ivanovna Kuronská.“

„Dostaneš se na Zemi?“

„Na Terru Primeru? Zkoušíme beranidlo, ale nemůžeme stále nutit Armina, aby bránu otvíral.“

„Je hodně vyčerpaný.“ Potvrdila Magdalena. „Musí otevřít bránu, pak udeří beranidlo a brána se zavře. A tak pořád dokola.“

„A zatím bez výsledku?“ Zeptal se Nik.

„Ano.“ Potvrdila. „Poslali jsme tam i ohnivou kouli, ale také nic.“

„Škoda.“ Nik se opřel o polštář a sledoval strop.

„Budeme to zkoušet.“ Ujistil ho Loki. „Jakmile se podaří alespoň uvolnit vchod a obejít bránu, půjde to lépe.“

„Bojím se, že nemáme tolik času. Kdyby Tygras vtrhnul na Sadiru a jiné světy, proti jeho vojskům nemáme naději.“

„Jedině zastavět bránu zdí.“ Nadhodil Loki.

„Zastavit bránu?“ Nerozuměl Nik.

„Jenom vchod na Sadiru. Postavit silnou zeď.“

Nik se zamyslel.

„To není řešení.“ Rozhodl nakonec. Tygras by s přehledem dostal ostatní světy a pak má dost času a prostředků, aby se dostal k nám.“

„A kdyby se ty zdi postavily i na jiných planetách?“

„Tak některé odsoudíme k smrti. Mnohé světy jsou stále závislé na houbách z Benetnaše.“

„Má pravdu.“ Připojil se Drakul. „My bychom se špatně dokázali uživit. Máme hodně kovů ale skoro žádné jídlo. Etamin je hornatá, neúrodná planeta.“

„To je jako zamknout se v komoře, když nepřítel vstupuje do tvého hradu.“

„Získalo by to čas.“ Přemlouval Loki.

„Dělej, jak myslíš. Ale moc tomu nevěřím.“ Vzdychl Nik. „Co bude dělat

Tygras asi teď, když se mnou tak zametl?“ Zeptal se Nik Racka.

„Teď tě zbaví tvých přátel a nejbližších.“ Racek se rozhlédl okolo sebe.

Nik sevřel rty a dál sledoval strop.

„Jak to udělá?“ Zeptal se.

„To nevím. Ale nejspíš je bude likvidovat jednoho po druhém. Donutí je, aby tě opustili, nebo je zajme, nebo je zabije.“

„Bude se bavit mojí bezmocností. Jako na té pasece. Když nás nechal tři dny čekat na smrt.“

„Asi tak.“ Kývl Racek.

„Donutí moje přátele, aby mě opustili, nebo zradili.“ Nik se nadzvedl na polštář a sledoval okolí.

„To už začal.“ Zašklebil se Drakul.

„Začal?“ Zeptal se Nik.

„Ano. Takový velký havran mi donesl dopis. Prý se mu mám přijít poklonit. A slíbit mu věrnost.“

„Ty?“

„Uznat jeho nadvládu. A odnést mu veškeré zásoby zlata a stříbra, co jich na Etaminu mám.“

„A dál?“

„A zabít tvého diamantového draka a donést veškeré diamanty. A svého zlatého draka. Jeho zlatou hlavu chce na zlatém podnose.“

„Tvého zlatého draka?“

„Prý ho stejně už nebudu potřebovat. Odted už nejsem král.“

„To je špatné.“

„Pche.“ Odplivl si Drakul na kamennou podlahu. „Akorát hovno. Nedostane moji planetu ani se stovkou čarodějnic a milionem vlkodlaků!“

„Jsi si jistý?“ Zeptal se ho Racek. „Moje lodě zapálil během několika vteřin.“

„Draci moc nehoří, když sami plivou oheň.“ Odsekl mu Drakul. „Tak vstoupí na Etamin. A dál?“

„Co dál?“ Nechápal Racek.

„Jak se dostane dolů? Musel by lítat.“

„Udělá něco, co lítá.“

„A moji dračí jezdcí to spálí na popel. I kdyby se dostal dolů, můžu ho ses-hora napadnout na dracích. A i kdyby mě porazil. Jak se dostane na můj hrad? Všichni víte, že pokud nemáte křídla, tak po té kluzké žulové stěně žádný vlkodlak nevyleze.“

„Použije tu čarodějnici.“

„K čemu? Změní draky? Ovládne draky?“

„Možná.“ Pokrčil Racek rameny.

„Jsou určité hranice změn. Je to psáno v Degenerationu.“ Zvedl Drakul prst. „Ta ženská nad mými draky nadvládu nezíská.“

„Tvoji draci nejsou nezranitelní. Mraziví je dokázali zabít.“

„To ano. Hlavně za pomoci těch píšťalek.“ Odplivl si znovu Drakul a Magdalena pohoršeně zvedla obočí.

„Píšťalek?“ Zeptal se Loki.

„Ano.“ Kývnul hlavou Nik z polštářů. „Mraziví zjistili, že určitý zvuk dokáže draky zabít. Měli na to takové píšťalky, kterými draky upískali k smrti.“

„A ty píšťalky se zachovaly?“

„Většinou ne. Ale myslím, že jedna nebo dvě jsou dole ve zbrojnici, v nějakém šuplíku.“

„Takže neexistuje nic, čím by tvoje draky mohl ohrožit?“

„To nevím. Na přímé kouzlo drakům nedovolím se přiblížit. Jinak opravdu nevím, čím mě může Tygras ohrožit.“

„Do kdy máš to ultimatum?“

„Mám třináct dní.“

„Ode dneška?“

„Ode dneška.“

„Chci tam být s tebou. Na Etaminu.“ Zvedl se Nik z polštářů.

„Jestli ti to tvůj doktor povolí.“ Podíval se Drakul na Magdalenu.

„Myslíš, že si nechá ode mě něco zakázat?“ Pokrčila rameny Magda.

„Zkus si alespoň den odpočinout, než ti sundáme obvazy.“

„Odpočiň si a dvanáctý den tě čekám na Chrámové hoře.“ Usmál se Drakul

Prohlížel se před zrcadlem.

Magda ho sledovala přes rameno.

„Nevím, jestli si na ten opravený obličej zvyknu.“ Vzdychl po chvíli.

„Nic jiného ti nezbyvá.“ Usmála se na něj do zrcadla. „Možná by se nám podařilo ti udělat tvůj starý obličej i s jizvami a spálenými koutky očí, ale stejně už by to nebyl tvůj obličej.“

„Já vím.“ Položil svoji ruku na její, kterou se opírala o jeho rameno. „Děkuju. Zachránili jste mi život. Už asi po několikáté.“

V noci ho probudil nepříjemný pocit. Tma, nic než tma. Ani hvězdu nebylo vidět přes otevřené okno na nebi.

Chlad, vůně zatuchliny a tlení.

Sáhl na stůl vedle postele. Po paměti nahmátl křesadlo.

Ne, to by trvalo dlouho. Uvědomil si.

Otočil se na druhou stranu a zatřásl spící Magdalenou.

Musel s ní pořádně zatřást. Nakonec cítil, jak se probudila.

„To jsi ty?“ Vydechla. „Měla jsem příšerný sen.“

Strčil jí svíčku do ruky.

„Rozsviť.“ Poručil.

Neptala se a jen se soustředila. Svíčka vzplála.

Vzal svíci, odhrnul deku a začal zkoumat pokoj. Procházel ho všemi směry a snažil se osvětlovat skrytá místa. V jednom koutě byla tma větší.

Zastavil se.

„Vylez ven.“ Poručil.

Ticho.

„Nebojím se tě, koukej vylézt. Jenom děsíš, na nic kloudného se nezmůžeš.“

Tma se pohnula.

„Kdo tě poslal?“

Tma se zhmotnila do nezřetelné postavy.

„Kdo si asi myslíš, králi Ahoniku?“ Zeptala se.

„Tygras?“

„Trefa.“ Postava se přesunula na židli a rozvalila se na ní.

„Nemá nic jiného na práci, než posílat noční můry?“

„Baví ho to.“

Zakroutil hlavou. „Vrať se a řekni mu, že se nebojím.“

Ozval se smích.

„Ale bojíš se, králi. Bojíš. Víím to. Viděla jsem to v tvých snech, když jsem jimi procházela. Máš totiž, co ztratit. A on to ví.“

„Co po mně chce?“

„Co chce? Tebe. Ale nejdřív tvoje přátele. Jednoho už má. A předtím, tvůj svět. A až všechno dostane, stane se vládcem. Zabije tvého diamantového draka a jeho diamanty si vloží do koruny. Do té, kterou jsi opovrhla a pohodil jsi ji před hospodou. Umučí tvoje blízké a ty to budeš sledovat. To je jeho plán.“

„Zvrácený plán od blázna a sadisty.“

„Už je takový. Ale co ty? Co zbude z tebe, až skončí štvaní?“

„On to bere jako štvaní?“

„On to nebere jako štvaní, ona to štvaní je.“ Postava na křesle se převalovala a měnila tvar. „Bude tě štvát a honit z místa na místo, od porážky k porážce. A nakonec tě zajme. Král Tygras má pro tebe připravenou klec.“

Visí na nádvoří. A z tý klece je krásně vidět na popraviště. A tam bude mučit tvoje blízké. A ty se na to budeš koukat. Jednou za čas budeš mít divadýlko.“ Zachechtala se můra. „A jinak. Připrav se na holiče.“

„Na holiče?“

„Copak si to nepamatuješ? Na holiče s rozpáleným železem. Prý na to tentokrát bude mít více času. Zkusí ti stáhnout kůži z celé hlavy. Krásná podívána.“

„Tak jednoduché to mít nebude, ty stvůro vyrobená v temných koutech mučírén. Jsi jenom zhmotněním strachu umírajících lidí.“

„Tvůj strach se bude také zhmotňovat. Chceš něco ukázat, z tvých snů?“

„Ne.“

„Ale? Říkal jsi, že se nebojíš. Nebo bojíš?“

„Nebojím.“

„Tak se nakloň blíž. Ještě blíž. Umím i krásné věci.“

Naklonil se blíž. Temná skvrna se přiblížila k jeho obličeji a pak ještě blíž.

Nik ztuhnul. Skvrna se změnila v postavu.

„Kay.“ Vydechl.

Obraz se změnil.

„Ta z kuchyně.“

Obličej půvabné dívky se k němu přiblížil. Srdce mu bušilo a v krku měl přišernou bolest.

Jak se obličej Té z kuchyně přibližoval, v jejích očích viděl smrt a tesknotu. Pomalu podklesával v kolenou.

Zablesklo se a celou místnost ozářilo prudké světlo. Ta z kuchyně vztekla zařvala a rozplynula se. Otočil se. Magda stála u postele a od konečků prstů se jí kouřilo.

„Promiň.“ Řekla. „Už to zašlo moc daleko.“

„V pořádku.“ Protřepal hlavou. „Succubus. Nikdy jsem ji neviděl v bdělém stavu...“

„Ji, nebo jeho? Stále to není určeno, jestli se řadí mezi démony. Ale tohle nebyl Succubus. Tohle je klasická můra.“

Zamyslel se.

„Co se tobě zdálo?“ Zeptal se po chvíli Magdaleny.

Zakroutila hlavou.

„Potřebuju to vědět.“

„Nechtěj.“

„Magdaleno!“ Zvýšil hlas.

Zvedla hlavu a v očích měla slzy.

„Zdálo se mi, že jsem zase jako služka na tvém hradě a ty mi vraždíš děti.“

Tak, jako jsi mi je kdysi zabil. Ale tentokrát byl jedno z nich Armin a druhému jsem do obličeje neviděla. Jenom vím, že to byla holčička.“

Opatrně ji objal.

„Víš, že bych to nedokázal. A víš, že tentokrát už nejsi služka na mém hradě. Jsi kněžna a čarodějnice, dokážeš už naše děti ochránit.“

„Bojím se. Hrozně se o ně bojím.“ Šeptala. „Tygras je krutý a ta jeho čarodějnice příliš silná. Je to původní člověk. Pokud se dostane blíž k nám, ovládne nás. A třeba tě donutí zabít naše děti.“

Držel ji v náručí.

„Musíš utéct. Schovat se na jiný svět. Tak, aby tě nikdo nenašel. Ani já nesmím vědět, kde budeš.“

„To nejde. Armin je jediný, kdo umí otevřít bránu na Zemi, a proto ho potřebuješ. Protože jedině na Zemi dokážeš sehnat pomoc a porazit Tygrase a Kuronskou.“

„Když budu v bezpečí, vy mě najdete. Slyšela jsi. Tygras mě bude štvát z místa na místo. Ale když budu v nebezpečí, nepřibližujte se ke mně. Zajme mě, až bude mít vás. Rozumíš? Jde mu o to, aby mě nejprve zbavil mých přátel. Pokud nebude mít tebe a Armina, nechá mě žít. A tak mě vlastně ochráníte.“

Opřela mu hlavu o rameno a potichu vzlykala. Šaty měla šedivé, jen občas jí po nich přejel tmavý pruh.

„Ale kam?“ Vzlykala. „Kam máme jít? Kde se máme schovat?“

„To nevím a ani to nesmím vědět. Kdyby mě Kuronská dostala, ať to nevyčte z mé hlavy.“

„A kdy máme odejít?“

„Co nejdřív. Mám pocit, že nám už moc času nezbyvá.“

Jevgenij Pavlov si přimhouřenýma očima měřil Giorgie.

„Tohle je dost zvláštní požadavek.“ Znovu si Giorgie změřil pohledem.

„Vůbec nechápu, jak jste se o mně dozvěděl.“

„Společní známí.“ Opatrně kývl hlavou Giorgij.

„Vy tedy hledáte Annu Kuronskou a jejího přítele. A chcete po mně, abych vám pomohl. A chcete propustku na ostrov Komsomolec, kde chcete kopat. Zajímalo by mě proč?“

„Víte, Jevgenii Pavlove.“ Giorgi Leonidze se nadechl. „Anna a ten její přítel nás požádal o službu. My jsme ji splnili, ale při tom zmizelo pár našich lidí. Jeden z nich byl dokonce můj příbuzný. Mám takové tušení, že zahynuli v té jeskyni. Rodiny těch lidí, co tam zmizeli, po mě chtějí vysvětlení. A já

mám takový pocit, že nešlo jen o nešťastnou náhodu. Proto chci tu jeskyni prohledat. Pokud najdu těla Kuronské a toho jejího přítele a těla mých lidí, budu vědět, že šlo o nešťastnou náhodu.“

„A pokud najdete jen těla svých lidí?“

„Není na téhle zemi místo, kam by se mohli ukrýt.“ Giorgiovy oči se zúžily do nenávisťných čárek.

Jevgenij přemýšlel. Rozhodně je lepší, když bude v zemi hledat pár mafiánů, než kdyby tam začala rýt Ruská armáda. A navíc. Ruská vláda mu nezaplatí, kdežto tady by mohlo pár rublů kápnout.

„Mohl bych zařídit propustku. Protože ta oblast je teď víc střežená, musel bych to trošku na některých místech podmáznout.“ Pavlov lehce mrkl na Giorgie.

„S penězi si nedělejte starosti. Pro mě je to tak trochu rodinná záležitost. Slyšel jsem, že sbíráte staré mince, tak tady jsem donesl pár mincí jako malou zálohu. V mincích se nevyznám, ale zlato poznám.“ Giorgi podal Pavlovovi malý pytlík.

„Víte toho o mně dost.“ Pavlov potěžkal pytlík v ruce. „A já o vás vím jen, že se jmenujete jako Gruzínský básník.“

„Shoda jmen.“ Usmál se Giorgi. „Pokud budete ještě nějaké zlato potřebovat, jsem vám k dispozici.“

„Ještě jednu věc budu požadovat.“ Pavlov vysypal mince na stůl. „Chci vědět o čemkoliv, co objevíte v té zasypané jeskyni.“

„Samozřejmě.“ Giorgi se zvedl a odešel. Pavlov ho sledoval pohledem. Když za Giorgiem zaklaply dveře, vzal ze stolu jednu minci a začal ji studovat. Náhle ji s úlekem upustil, jako by mince byla z rozžhaveného kovu. Vytrěštěně sledoval, jak se mince pomalu točí na desce stolu a pokládá na jednu stranu. Když se konečně přestala pohybovat, opatrně se sklonil nad stůl.

Z reliéfu mince na něj shlížel Tygrasův profil.

9.

Dvanáctý den vstoupil Nik na Etamin. Oči měl zarudlé a krk sevřený. V dlani skrýval malou kuličku.

Na chrámové hoře bylo pusto. Jen několik dračích hlídek poletovalo a plachtilo v uctivé vzdálenosti.

Nik se jim ukázal a čekal. Netrvalo dlouho a na plošině přistál diamantový drak.

Nik nasedl a znovu si uvědomil, že si o ostré diamanty zase zničí hedváb-

né kalhoty. Jako vždy si zapomněl vzít kalhoty kožené.

Nedalo se nic dělat, vracet se nebude. Uvázal jistící řemeny a chytil se řídicího trnu.

Jeho drak byl nepokojný, jako by ho ani nechtěl nést. Když konečně přistál u Drakula, měl toho dost.

Na Drakulově hradě bylo vše v plném nasazení. Kováři kovali zbraně jako o život. V řadách stály vyrovnané těžké vrhací oštěpy, špice celé postříbřené aby dokázaly zabít i vlkodlaky a jiné bytosti, na které běžné železo naplatilo. Stejně tak špice šípů měly v sobě stříbro.

Drakul neoponechával nic náhodě. Od Nair al Saifanů nakoupil obrovské zásoby sušené houby a přeplnil jimi sklady. Pro jistotu měl i zásoby obilí a jiných potravin, které v případě nekonečného obléhání chtěl vysadit ve vzdálených oblastech Etaminu a začít se tak samozásobovat, což předtím nebylo potřeba. Ve své obrovské žulové hoře dokonce už kdysi dávno prorazil hluboké únikové chodby, které vedly pod povrchem Etaminu daleko do hor. Podzemními chodbami dokonce vedl do svého hradu čerstvou vodu z horských pramenů, takže teoreticky mohl vydržet nekonečné obléhání.

Hrad hlídaly i obrovské balisty a katapulty, které dokázaly pokrýt značně širokou oblast v okolí stolové hory, na které stál jeho hrad.

Přesto se Nik tvářil znepokojeně.

„Neboj, starý brachu.“ Plácl ho Drakul do zad. „Tohle nedokáže dobýt ani se stovkou čarodějnic.“

„Mám nové zprávy od Lokiho.“ Brzdil Nik jeho nadšení.

„Tak povídej.“ Zvážněl Drakul.

„Tygras má v armádě nějaké létající stvůry. Říká jim harpyje.“

„No a?“ Neznepokojil se Drakul.

„Předtím jsem o nich nikdy neslyšel.“

„No, tak uvidíš, jak ty harpyje moji muži sestřelí.“ Mávl rukou Drakul.

„Hledal jsem ty pišťalky od Mrazivých, jak s nimi vraždili ty draky. A nenašel jsem je.“

Tentokrát Drakul znejistěl.

„Ty by mohly mým drakům uškodit, pokud by se dostaly hodně blízko. Kdy se mohly ztratit?“

„Někdy v rozmezí šesti let.“ Pokrčil Nik rameny. „Nikdy jsme je nepotřebovali a ani si nejsem jistý, jestli tam vůbec byly.“

„Tak co se rozčilovat? Pokud budou mít vlkodlaci nebo bohatější pišťalky, tak je zasypu ohněm a železem z velké výšky.“

„A stříbrem.“ Dodal Nik.

„A stříbrem.“ Usmál se Drakul. „Nair al Saifané mi prodali i pár sudů jejich vynikajícího vína. Co ty na to?“

„Nabídka, která se neodmítá.“ Zasmál se Nik.

„Na lodích z nehtů, na lodích s dračí hlavou!
Popluju temnotou, až najdu tu pravou!
Kde nejsou živí, jen mrtví v moři plavou!
Budem se milovat, až zemřeme únavou!“

Ozývalo se dvojhlasně z královské komory, kde Nik popíjel s Drakulem. Nikomu to nevadilo, nikdo už nevěděl, při jakých příležitostech si Nik tuhle písničku zpíval.

A i kdyby věděl, nic by s tím neudělal.

Ráno se probudil s obrovskou bolestí hlavy.

„Teda, jestli je tohle nejlepší víno od Nair al Saifanů, tak Drakula pěkně ošidili.“ Bručel si.

Večer přiletěl na nádvoří hradu velký netopýr. Na nádvoří se změnil v upíra.

„Ta Kuronská nemá vůbec fantazii.“ Bručel Drakul, když přebíral od upíra zprávu. Chvilku ji studoval, pak si nechal donést pero a velkým písmem napsal přes celý pergamen jediné slovo.

Hovno.

Pergamen znovu stočil a vrátil upírovi.

„A kostky jsou vrženy.“ Povzdechl si Nik.

Noc proběhla v klidu, hlídky nezaznamenaly nic neobvyklého.

Ráno hned za svítání vtrhly desítky vlkodlaků na chrámovou horu a obsadili chrám a vrcholek chrámové hory. Dračí hlídky je ostřelovaly z velké výšky, ale většinou se jim nepodařilo prostřelit střechu chrámu a zasáhnout uvnitř schované vlkodlaky.

Večer vyletělo z chrámu několik desítek upírů a napadlo dračí hlídky. Drakul je musel stáhnout.

„Ráno, až upíři nebudou moct na světlo, zaútočím na chrámovou horu.“ Rozhodl Drakul. „Dřív než se ti vlkodlaci spustí dolů. Souhlasíš?“ Zeptal se Nika.

„Zní to rozumně.“ Nik přemýšlel.

Ráno, když dorazili na chrámovou horu, byla prázdná. Jen stovky pevných lan ukazovaly, že se Tygrasovo vojsko celou noc spouštělo dolů. Kroužili s draky okolo a hledali stopy.

„Za jak dlouho dorazí pěšky k tvé stolové hoře?“ Nik připlachtil se svým diamantovým drakem k Drakulovi

„Jak to mám vědět, nikdy jsem to pěšky nešel.“ Zamračil se Drakul. „Tipuji ale tak tři dny.“

„Spíš noci. Teď jsou ukrytí ve skalách a v jeskyních.“

Drakul zamával na jednoho z letců.

„Povolejte všechny draky, co máme. Musíme najít, kde jsou schovaní.“

„Drakule!“ Nikovi vítr bral slova z úst. „Nepovolávej všechny draky.“ Varoval ho.

Drakul mávnul rukou a odletěl k horám.

„Jak pokračuje bitva?“ Připlachtil Pepík z druhé strany.

„Špatně. Ztratili jsme kontakt s nepřítelem.“ Ukázal Nik na lana. „Chci se podívat na ta lana. Poletíš se mnou?“ Zeptal se Pepíka.

Ten kývl.

Pomalou přistávali u chrámové hory. Skála čněla kolmo nahoru a ve spojení s oblohou tvořila optický klam, že se naklání přímo nad vás a hrozí vás každou chvílí zavalit.

Nik sesedl ze svého diamantového draka a přišel těsně k lanům.

Začal prohlížet a kontrolovat stopy.

„Nelíbí se mi to.“ Pepík se přikolébál k Nikovi.

„Mě také ne.“ Nik prohlížel stopy a hledal směr.

„Vedou na východ.“ Informoval Nika Pepík.

„Nejenom na východ. Vedou zase zpátky. Ty stopy jsou divné. Kdyby tu prošlo tisíce vlkodlaků, byla by půda rozrytá jak od pluhů. Ale tohle jsou lidské stopy.“

Pepík se sklonil nad stopami. „Bohatýři chodí bez bot?“ Zeptal se a ukazoval na stopy.

„Ne. Jsou to stopy lidí, obyčejných vesničanů. Ale jsou hluboké. Něco nesli.“

Poblíž přistál zvědný drak.

„Tábor nepřítele východním směrem asi deset minut odsud. Formujeme se k útoku.“ Zahlásil a odletěl.

„Je to past!“ Stihl za ním zavolat Nik, ale pilot už byl pryč.

„Je to past?“ Zeptal se Pepík.

„Je to past. Ty stany jsou prázdné. Nebo jsou v nich jen ti vesničané, co je postavili! Tygras chce dostat co nejvíc draků na jedno místo.“ Nik se rozeběhl ke svému drakovi.

Náhle se na ně snesl stín. Zvedli hlavy.

Nebe pokrývaly stovky létajících bytostí mířící na východ.

Harpyje.

Ženská tvář a obrovské ptačí tělo.

Jako obrovský temný mrak zkázy letěly tam, kde Drakulova armáda vrhala oštěpy a šípy na prázdné stany.

„Je to past.“ Šeptal zděšeně Nik.

„Co budeme dělat?“ Zhrozil se Pepík.

Než stihl Nik odpovědět, ozval se dlouhý táhlý výkřik. Nikovi se zjezily chlupy po celém těle. Jeho drak se začal plašit. Nik ho musel rychle uklidňovat.

„Pepíku!“ Zavolal na kamaráda, který se potácel.

„Co to je?“ Vydechl Pepík hrůzou. „Na chvíli jsem ztratil vědomí.“

Než stihl Nik odpovědět, ozval se kus od nich pád zvědného draka. Nik se rozeběhl tím směrem.

Zvědný drak ležel na zádech, jeho pilot byl rozmačkaný pod ním. Drak měl pařáty sevřené v křeči. Křídla se pádem na zem polámala, zlomené kosti trčely kolmo k nebi. Hlavu měl drak pootočenou na zemi a z mordy se mu valila krev.

„To je hrůza.“ Vydechl Pepík. „Musím za Drakulem.“ Začal mávat křídly. Nik se rozeběhl a pověsil se mu za krk.

„Nikam teď nemůžeš!“ Křičel na Pepíka a snažil se ho strhnout dolů.

„Zabije tě to!“

„Musím, musím.“ Sípal Pepík. „Jsou tam moji přátelé. Nemůžu je tam nechat.“

„Jsou tam i moji přátelé, ale teď jim nepomůžeš.“ Držel Nik Pepíkův krk a ryl podrážkami zem. Pepík Nikem smýkal po zemi, jak se snažil vzletnout.

„Pepíku! Pepíku!“ Křičel Nik.

Pepík se zastavil. Z očí mu tekly slzy.

„Spoustu draků znám od vajíček.“

Z dálky se ozvalo ječení. Nikovi z toho naskakovala husí kůže a oba draci úpěli bolestí.

„To je vaše smrt.“ Šeptal Nik. „Ty harpyje ječí stejným tónem, jako pískaly píšťalky Mrazivých. Drakul nemá šanci.“

Rozeběhl se ke svému drakovi. Nasedl a odstartoval.

„Co chceš dělat?“ Dohnal ho Pepík.

„Rozhodně musíme pryč z dosahu jekotu těch harpyjí. Zkusím obletět bojiště.“ Zvedal Nik svého draka.

„Letím k Drakulovi! Je to můj pán!“ Nerozhodně trval na svém Pepík.

„Letíš si pro smrt, takhle mu nepomůžeš!“ Zakřičel Nik a stočil svého

draka do skal.

Nízkým letem mezi skálami se přibližovali k bojišti.

V bezpečné vzdálenosti přistáli na jedné skále, aby sledovali průběh boje.

Na vše už bylo pozdě.

Létalo tam jen několik harpyjí. Jejich křik bylo slyšet až k Nikovi. Jeho diamantový drak se plašil a Pepík sténal bolestí.

„Kde jsou ostatní?“ Ptal se mezi steny.

„Honí uprchlé letce, nebo zaútočily na hrad.“

„Na náš hrad.“ Plakal Pepík.

„Asi ano. Jejich jekot zabije všechny draky a mám pocit, že donutí posádku, aby se vzdala.“

„To je hrůza. Můj pán je mrtev, moji přátelé, moji kamarádi. Co budeme dělat?“

Nik přemýšlel. Potom se rozhodl. Prudce se otočil.

„Vypadni!“ Zvedl ruce na svého draka.

„Táhni! Odleť!“ Mával rukama.

„Řekni mu, ať zmizí.“ Poručil Pepíkovi.

„A na čem budeš létat?“

„Na obyčejném drakovi.“

„Nemůžeš létat na obyčejném drakovi. Jsi vládce světů, musíš mít diamantového.“

„Jdi do hajzlu i s diamantovým drakem. Chápeš, že přitahuje harpyje jako mouchy hovno?! Musím letět na normálním. Musím najít Drakula.“

„Nemůžeš...“

„Pepíku. Jsem vládce mezi světy a ty uděláš, co rozkazuju!“ Nik začal vidět rudě.

Pepík chvíli uraženě mlčel a pak zasyčel na diamantového draka. Ten zamával křídly a vznesl se. Odlesky na okrajích šupin, které tvořily drobné diamanty, rozehrály rej světél.“

„Sežeň mi nějakého bojového draka.“ Unaveně se otočil Nik na Pepíka. Musím se podívat po Drakulovi.“

Pepík smutně zavrtěl hlavou. Peří na jeho krku bylo svěšené a zplihlé.

„Je po něm. Smiř se s tím. V tom masakru asi padal jeden drak za druhým. Najdeš jen jeho mrtvolu.“

„Tak ho alespoň pohřbím. Zaslouží si to.“

Závan křídel Nikem zacloumal. Pepík se zvedl a zmizel v dálce.

Nik přestal sledovat Pepíka a znovu se otočil směrem k bojišti. Harpyje odlétaly. Stmívalo se.

Pozdě večer přiletěl Pepík s jedním starším bojovým drakem. Nik nasedl

a vzal si s sebou několik pochodní, které si připravil, když čekal na draka. „Poletíš se mnou.“ Poručil Pepíkovi.

„Já nejsem bojový drak.“ Zakroutil Pepík hlavou.

„Právě jsem tě na bojového zvědného pasoval. Budeš kroužit a sledovat, jestli se neobjeví něco podezřelého. Lovíte v noci, tak líp vidíte než harpyje a můžeš mě varovat. Já budu dole a nebudu mít možnost hlídat nebe.“

Vznesli se. Starý drak letěl klidně, že se Nikovi ani nezvedal žaludek.

Přiletěli nad bojiště. Nik si od dračího ohně zapálil pochodně, naklonil se, co mu řemeny umožňovaly a opatrně osvětloval zemi pod sebou. Letěli nízko a vítr od křídel mu zhasel pochodně.

Bojové pole bylo poseto desítkami draků a jejich jezdců. Občas některý drak cuknul křídlem v posmrtné křeči. Někde se ozvalo zasténání zraněného nebo umírajícího jezdce.

Nik jim nevěnoval pozornost. Kroužil několik hodin a pochodně ubývaly.

Jeho drak už byl unavený a těžce mával křídly.

Náhle v koutku oka uviděl Nik odraz něčeho blyštivého. Rychle stočil řídicí trn tím směrem.

Zlatý drak.

Ležel na boku, pařáty zatnuté, země okolo rozhrabaná, jak v křeči hrabal.

Temná krev mu úplně zalila hlavu. Místo očí prázdné důlky, jak mu oči popraskaly při děsivém jekotu Harpyje.

Drakul ležel jednou nohou zaklíněn pod drakem. Nik se nad ním sklonil.

Dýchal přerývaně, z úst mu tekla krev a dělala mu krvavé bubliny.

Nik ho opatrně vzal a zkusil vytáhnout. Nešlo to, jen cítil, jak někde zaskřípaly rozdrčené kosti a Drakul zasténal.

„No tak, plukovníku, bude to dobrý.“ Zašeptal Nik a písknul na Pepíka.

Ten se snesl.

„Potřebuju, abys opatrně odkulil toho draka.“ Zašeptal Nik.

Pepík sklonil hlavu a zakousl se zlatému drakovi do hřbetu. Funěl námahou, jak se snažil mrtvolu draka překulit a nakonec se mu to podařilo.

„Naložím ho na tebe.“

„Nejsem cestovní drak.“ Zasyčel Pepík. „Nemám sedlo ani háčky na řemeny.“

„Svítá. Za chvíli jsou tu zase Harpyje a kdoví s kým ještě. Budou hledat královského draka a jeho jezdce. Můj drak je unavený a nevím, jestli unese mě. Musíš ho zachránit, je to tvůj král. Dokážeš to?“

Pepík mlčel. Nik začal sundávat z Drakula brnění.

„Nech mu ho tam.“ Řekl Pepík. „To ho možná zachránilo před smrtí.“

„Ale já ho s brněním neunesu.“ Nik rozřízl řemínky poutající Drakulův

kyrys a sundal mu jej. Pak chytil Drakula pod pažďí a zkusil ho zvednout. Drakul vykřikl bolestí a otevřel oči.

„Musíš mi pomoci.“ Otočil se Nik na Pepíka.

„A jak?“

„Chytni ho za nohy.“

„Zubama?“

„Máš snad ruce?“

„Ublížím mu.“

„Jemně.“

„Rozdrtím mu kosti.“

„Nekecej a dělej.“ Nik se otočil k Drakulovi.

„Slyšíš mě? Jestli ano tak mrkni.“

Drakul mrkl.

„Musím tě dostat na Pepíka. Zkus se chytnout jeho peří a udržet se. Musíme tě dostat pryč, než sem dorazí Tygras s armádou. Rozumíš?“

Drakul mrkl. Nik kývl na Pepíka. Ten vzdychl a opatrně se zakousl Drakulovi do nohou. Drakul zaúpěl.

„Dělej, zvedej.“ Nik chytil Drakula pod paží a společně ho položili Pepíkovi na hřbet. Zlomené kosti zaskřípaly o sebe a Drakul zařval bolestí.

„Ticho.“ Šeptal Nik.

Od brány se ozvalo zaječení. Nikovi se naježily všechny chlupy a Pepík se zapotácel.

„V pořádku?“ Zeptal se Nik.

„Jo.“ Zamrkal Pepík. „Jenom jsem měl chvilku pocit, jako by mi projel hlavou nějaký rozžhavený drát.“

„Drakule.“ Šeptal Nik. Jestli můžeš, chytni se peří.“

„Drakul sevřel pěsti. Nik si odvázal řemen ze svého draka a zkusil Drakula alespoň trochu připoutat k Pepíkovi.

„Bez řemenů je dost nebezpečný letět na drakovi.“ Zašeptal Pepík.

„Leť a nediskutuj. Svítá.“ Nik se podíval na obzor.

Pepík začal mávat křídly. Nik se otočil k bráně. Hora byla už jasně vidět a i chrám byl zřetelný. Od chrámu se oddělilo několik bodů a vydalo se k nim.

„Dělej, letí sem harpyje!“ Zařval Nik a rozeběhl se ke svému drakovi. Vyskočil na něj a málem přelítl na druhou stranu.

Bez řemenů je to fakt sebevražda. Blesklo mu hlavou.

Trhl trnem a drak odstartoval. Nik zahlédl, jak něco bílého letí před ním.

Je vidět jako bílá vrána v hejnu. S Drakulem na zádech ho za chvíli doženou.

Nik trhl trnem a stočil draka. Sklouzl z hřbetu draka a nohama se snažil hledat oporu.

„Jódlýjódlujou!“ Zajódlouval, když se vyšplhal na hřbet.

Rychle se otočil. Malé body se stočily jeho směrem.

„Holalio!“ Zvedl draka do výšky a zamířil k horám. Mačkal trn vši silou a snažil se ze starého draka dostat, co to dá.

Rychle se snažil zorientovat. Pokud dorazí do hor, zachrání se.

Otočil se. Malé body se přibližovaly. Nestihne to. Horečně přemýšlel. Pak se rozhodl.

Stlačil trn a začal klesat. Nutil draka ještě víc zrychlit. Viděl, jak zem se přibližuje. Teď drak automaticky zabrzdí.

Stalo se. Drak těsně před zemí stočil křídla a přistál. Nik vylétl ze sedla a přelítl drakovi přes hlavu. Na moment se mu podařilo zachytit dračího krku a zpomalit tím pád. Spadl na zem a překulil se.

Rychle vstal.

„Leť pryč.“ Poručil drakovi. Leť jako o život do hor, protože za námi letí tvoje smrt.“

Drak kývl a roztáhl křídla. Nik sledoval jeho let.

„Tady jsem, vy mrchy!“ Zařval k nebi.

„Tady jsem!“

Nad sebou uviděl křídla. Litoval, že nemá luk.

Sáhl do rukávu a sevřel rukověť dýky. Uvolnil jistící řemínek.

„Tak co, vy Tygrasovy děvky!“

Odpovědí mu bylo zaječení. Zasténal bolestí a chytil se za hlavu. Druhé zaječení ho dostalo do kolen.

„To je všechno, co umíte?“ Urval si kus látky z košile, smotal ho, plivl na něj a vrazil si ho do ucha. Rychle to samé i do druhého.

Znovu zaječení. Měl pocit, že se mu hlava rozskočí.

Látka vypadávala. Vyhodil ji a vrazil si malíčky hluboko do uší.

Znovu zaječení. Dalo se to vydržet. Přesto si ale dřep a sklonil hlavu a po očku pozoroval okolí.

Zašustila křídla. Přistávaly a nepřestávaly ječet. Takhle zblízka to bylo příšerné. Před očima se mu tmělo a začal ztrácet rovnováhu. Nevěděl, kde je dole a kde nahoře.

Přestal se soustředit na bolest a nechal se řídit instinkty. Věřil svému tělu.

Jedna z harpyjí došla až k němu a sklonila se nad ním. Nadechla se.

Jako blesk zajel rukou do rukávu a nahmátl dýku. Po paměti s ní mávl směrem k harpyji. Ucítil odpor, jak ostří prořízlo hrdlo.

Místo jekotu se ozvalo zabublání. Cítil, jak po něm stéká něco lepkavého

a horkého.

Rozhostilo se vyděšené ticho. Rychle vyskočil a skočil po další harpyji, kterou uviděl. Rukou jí přikryl pusou a dýku jí vrazil do srdce.

Ozvalo se zasténání a mávání křídel. Sledoval její oči, jak na ně smrt začínala doléhat. Nenávisť v jejím zraku zvolna ustupovala a žlutozelená barva se pomalu měnila ve světle modrou. Najednou v těch očích viděl sedmnáctiletou dívku.

Odendal ruku z jejích úst. Ještě chvíli stála, smutně ho sledujíc.

„Děkuj ti.“ Zašeptala a pak spadla k zemi.

Ozvalo se splašené mávání křídel, jak ostatní harpyje v panice vzlétaly. Sklonil se nad mrtvou a jemně jí nadzvedl hlavu.

„Nenávidím tě, Tygrasi. Kdybys věděl, jak já tě nenávidím.“ Šeptal.

10.

Přes den se snažil Nik utéct z místa, kde zabil dvě harpyje. Nevěděl, jestli se ty zbylé nevrátí s posilami.

Utíkal s přestávkami celý den. Teprve večer zahlédl stolovou horu.

Když přišel blíž, uviděl to, čeho se bál už předtím.

Nad stolovou horou kroužily desítky harpyjí jako mouchy nad mrtvolou. Snášely se a zvedaly a zase odlétaly.

Když padla noc, začal se Nik opatrně přibližovat. Noci na Etaminu byly studené, přímo mrazivé a nebylo vidět na krok. Spíš po hmatu šel kupředu, dokud nepadal únavou. Nakonec se přitiskl se zády ke skále, ale pro zimu a nervové vypětí nedokázal usnout.

K ránu, když se rozednívalo, si našel malou jeskyni a tam si konečně trochu odpočinul.

Byl celý prochladlý, ale bál se rozdělat si oheň. Jen občas sledoval, jak harpyje létají do Drakulova paláce a pak se vracejí. Nedělal si iluze, co odnášejí.

Po třech dnech létání ustalo. Harpyje zapálily Drakulův hrad a opustily Etamin.

Nik našel jednu z tajných chodeb, o které věděl, že vedou do hradu. Po několika hodinách a několika tisících schodech se dostal nahoru. Hrad byl vypálen do základů. To bylo trošku i štěstí, protože shořely masivní dveře, které bránily vstupu do hradu z podzemní chodby.

Vzduch byl plný štiplavého kouře a pachu spáleniny. Nik procházel troskami hradu. Zdi žárem popraskaly a některé se sesuly. Skvostné sály a místnosti byly zničené. Zlaté zdobení a krásné obrazy zmizely. A co harpyje

neodnesly, to spálily.

Spálené kosti dokazovaly, že ani tady harpyje nikoho neušetřily.

Nik rozdělal na nádvoří malý ohýnek a ohřál si tu trochu jídla, co se mu podařilo v troskách najít.

Večer opatrně přiletěl Pepík, který trosky také sledoval.

Informoval, že Drakula nechal v jedné vesnici v horách, kde se o něho starají. Místní kovář mu prý jakžtakž srovnal zlámané kosti, ale nevylučoval, že Drakul už nikdy pořádně chodit nebude.

Alespoň že přežil.

Pepík se dohodl s vesničany, že je bude zásobovat zvěřinou, ale problém byl v tom, že pokud se neobnoví dodávky houby a jiných potravin na Etamin, zavládne hladomor.

A dodávky jídla prý Tygras neobnoví, dokud nebude mít Drakula. Živého nebo mrtvého.

Alespoň harpyje to tak všude rozhlašovaly.

Nik seděl a sledoval plameny ohně. Pepík položil hlavu vedle a nechal se drbat na krku.

Nik přemýšlel a probíral jednu z mnoha možností, která ho poslední dobou napadala.

„Někdo z mého okolí zrazuje.“ Řekl Nik spíš do ohně, než Pepíkovi.

„Já to nejsem.“ Ozval se dotčeně Pepík.

„Já vím.“ Nik dál sledoval plameny. „Tygras je vždy o krok před námi.

A ztráta těch píšťalek to potvrzuje. Když jsem hledal Drakula, koukal jsem na ty stany, na které Drakul zaútočil. Byly v nich zombie.“

„Zombie?“ Nechápal Pepík.

„Na Tygrasové planetě, na Nusakanu, nechal Tygras některé vesničany přeměnit v zombie. Já se s nimi dohodl, že mi budou dávat zprávy o Tygrasovi. Tygras se to dozvěděl, tak je nahnal sem a nechal je zahynout při Drakulově útoku. Někdo prozradil Drakulovi, že jsem se s nimi spolčil.“

„A víš kdo?“ Pepík trochu fouknul do ohně a ten se víc rozhořel.

„Nevím. Nemůžu věřit nikomu ze svého okolí.“

„To je špatné.“ Pepík přivřel oči a nechal se dál laskat Nikovým drbáním. Nik mu záviděl jeho bezstarostnost.

„Co ten starý drak. Přežil to?“ Zeptal se po chvíli.

„Ano. Schoval se ve skalách.“

„Hodně draků zemřelo?“

„Hodně. Předtím nás zdecimovali Mraziví a teď ještě tohle.“

„Schovejte se někde hodně daleko. Tygrasova touha po zlatě je pověsná

a počítej s tím, že za chvíli začne brát od horníků zlato a stříbro.“

Pepík mlčel a na chvíli měl Nik pocit, že usnul.

„Odletíme.“ Řekl potom. „A co budeš dělat ty?“

„Vrátím se na Sadiru. Potřebuji, aby mě nějaký drak v noci vysadil pod chrámovou horou. Pokud tam ještě budou ta lana, tak vylezu po nich, pokud ne, musí mě vysadit přímo na chrámové hoře. Je to nebezpečné, můžou tam být hlídky.“

„Kdy tam chceš letět?“

„Okamžitě.“ Nik chytil bílého draka za peří na krku a lehce s ním zacloumal. „Vstávej, Pepíku a přiveď mi nějakého draka. Dřív, než Tygras obsadí další světy. Abych se měl vůbec kam vrátit.“ Vzdychl.

Pepík zvedl hlavu a pozorně se na Nika zadíval.

„Myslíš, že zaútočí i na jiné světy?“

„Určitě. Proto tu nenechal natrvalo ty harpyje. Protože je potřebuje i jinde.“

K ránu přistáli na chrámové hoře. Nikův starý drak okamžitě odletěl. Nik udělal několik kroků k chrámu, když ho ovanul závan vzduchu.

„Pepíku.“ Zašeptal. „Jsi vidět jak bílá vrána v hejnu. Co tady děláš?“

„Přiletěl jsem se rozloučit.“ Pepík položil svoji obrovskou hlavu na Nikovo rameno. „Nenapadlo tě, že se možná už nevidíme?“

Nik objal Pepíkův krk oběma rukama.

„Na to rozhodně nemysli. Pokud na tohle budeš myslet, znamená to, že jsi už poražen. Mysli spíš na to, jak přemoci nepřítele. Hledej, kde mu můžeš uškodit. To, že jsme teď nevyhráli, to není konec. To je jen oddálení vítězství.“

Pepík lehce nadzvedl hlavu.

„Jak může ubohý drak, který ani nedokáže chrlit oheň, porazit harpyje?“

„Protože ten drak sice neumí chrlit oheň, ale má v hlavě mozek.“ Zafukal Nik Pepíkovi na hlavu. „A třeba na něco přijde. Takže žádné smutnění, až se objevím příště, chci tady vidět hromady kostí těch harpyjí. To je rozkaz.“ Usmál se. „A teď už leť, ať tě tu nikdo nevidí.“ Odstrčil Pepíka od sebe.

Ten zamával křídly a zmizel v tmách.

„Sbohem příteli.“ Nik si utřel rukávem oči. „To víš, že mě napadlo, že se už možná nevidíme.“ Otočil se a vstoupil do chrámu.

Chvilka zamotání hlavy a byl na Sadiře. Udělal několik kroků, když si všiml plakátů nalepených na stěnách podél chodby vedoucí od brány.

Zastavil se u jednoho z nich. Spolu s ním tam už bylo několik lidí, kteří polohlasně slabikovali.

Plakát nebyl velký. Jeho podklad tvořilo velké V a do toho byl vepsán text.

Vítězství.

Vojska velikého vojevůdce, krále Tygrase dobyla opět úžasného vítězství na dračí planetě Etamin. Skvělá strategie spolu s přesně naplánovanou akcí nedávala nepřítelům žádnou šanci na obranu. Během několika hodin naše skvělá vojska zničila nepřátelský hlavní voj a dobyla hlavní obranou pevnost loutkového krále Drakula. Etamin, planeta draků je pevně v našich rukou. Toto je výzva všem svobodným lidem a jiným bytostem na všech planetách. Svrhněte otrocké jho od svého lžikrále Ahonica a jeho poskoků a přisahejte věrnost dobrotivému a velkodušnému králi Tygrasovi. Král Tygras vám za to slibuje výhody, které vám může poskytnout pouze jeho bohatá říše. Nebudete muset dřít na svých polích jako otroci, protože veškerá houba z Benetnaše bude zadarmo a každý si bude moci nabrat tolik, kolik bude chtít. Za cestování mezi světy také nebudete muset platit. Tygras dokáže zařídit, aby na stromech rostly jitrnice a v potocích teklo pivo. Drahé šaty budou viset na každém keři a boty se vám budou na nohou opravovat vždy, když je poškodíte. Jediné, co za to Tygras požaduje je slib naprosté věrnosti a odvrhnutí vašeho nynějšího vládce, otrokáře Ahonica.

Rozmýšlejte se rychle, tato nabídka nebude platit věčně.

Podepsán: Maršálek Vlkodlak

„Co tomu říkáš?“ Zeptal se ho vedle stojící farmář.

„Kde se to tu vzalo?“ Vyhnul se Nik odpovědi.

„Objevuje se to všude. Na naší planetě je to už od včerejška. Náš pán to nechává strhnout, ale lidi si to čtou a předávají mezi sebou. Teda ti, co umí číst. Ostatní se to učí z paměti.“

„Moc tomu nevěřím.“

„Já ano. Prý dokáže všechno. Má zlata, že neví co s ním, a prý každému dá tolik, co unese. My u nás ve vesnici jsme rozhodnutí poklonit se králi Tygrasovi a vím, že v okolí to udělají také.“

„V sousedním knížectví už upálili knížete i s celou rodinou, protože řekl, že je to podvod.“ Přidal se do řeči jiný sedlák.

„U nás na planetě napsal náš vládce, že uznává krále Tygrase za svého vládce a nechal vypráskat všechny Sadirovce.“ Přidal se jiný.

„K Tygrasovi se přidalo i několik čarodějů od Pandory.“ Zvedla prst tlustá hospodská.

„Ani se nedivím. Koho by bavilo poslouchat rozkazy tý čubky.“

„Opatrně. Je to přece jenom mocná čarodějnice.“

„Ale hovno čarodějnice. Upálit ji na hranici i s tou druhou, tou Magdalenou a i s Ahonicem. Jenom z nás dřou kůži.“

Nik se rychle otočil od debatujícího kroužku a vydal se do tunelu vedoucího do hradu na Barbarské pláni. Procházel okolo plakátů, u kterých občas někdo stál a diskutoval.

Na nádvoří hradu na Barbarské pláni bylo živo. Na Sadiře začala zima, tak ti, co cestovali do vnitrozemí, se shromažďovali a vyráželi společně.

Důstojník stráže Nika poznal a vpustil ho do hradu.

Nik se vykoupal a sedl si ke krbu v malém salónku. Nechal si donést trochu jídla a něco k pití. Večer přešel do malého sálu.

Seděli tam a čekali na něj.

Potichu, klidným hlasem, jim vyprávěl poslední události z Etaminu. Když skončil, rozhostilo se ticho.

„Tak, Drakul je mrtvý.“ Ujistil se Loki.

Nik kývl.

„Pohřbil jsem ho u úpatí jedné hory. Neoznačený hrob. Hromádka kamenní.“

„Strašný konec pro krále.“ Vzdychnla Pandora.

„Prý ti utíkají malí čarodějové?“ Zeptal se jí Nik.

„Jenom ti hloupí a neschopní. Myslí si, že je Kuronská naučí čarovat.“

„Ale strhává to lavinu.“

Pokrčila rameny.

„Nemůžu s tím nic dělat. Alespoň prozatím.“

„To je pravda.“ Přitakal Mordechaj. „Na několika místech lůza přepadla naše karavany s houbami a pobrala veškeré zásoby. Prý jim to daroval Tygras a houby jsou odteď zadarmo.“

„Vojsko poslat nemůžu.“ Omlouval se Vzteklý Pes. „Množí se mi případy dezerce. Mám strach, aby se vojáci nepřidali k Tygrasovi. Tam, kde já dávám žold měďák, on nabídne deset zlatáků.“

„Nic nedostanou. Jenom jim maže med okolo pusy.“

„Ale ti idioti na to slyší.“

Ozvalo se krákání a za okno si sedl velký havran. Nevraživě ho sledovali.

„Létají sem celá hejna. Z tunelu.“

„Tygrasovi špiclové.“ Ulevil si Racek.

Ozvalo se řinčení skla a dovnitř vletěl velký kámen. Havran uletěl.

Seděli a koukali na kámen na stole.

„Hodil to někdo po tom havranovi, nebo je to útok na krále?“ Zeptal se zaraženě Loki.

„Budeme věřit, že to bylo po tom havranovi.“ Zamračil se Nik.

„Rozšiř po vojsku šeptandu, že Tygras sice nabízí více peněz, než dáváš ty, ale zároveň mění vojáky ve vlkodlaky.“ Poradil Loki Vzteklemu Psovi.

„Opravdu to tak je?“ Zeptala se Pandora.

„Prý ano. Mimochodem, kde je Magdalena?“

„Nejspíš na svém hradě.“ Pokrčil rameny Nik.

„Opravdu?“ Pochyboval Loki.

„Myslím si to. Kde jinde by asi mohla být?“

„Je další na řadě.“

„Možná. Ale asi až po vás.“ Ušklíbl se Nik.

Někde zarachotilo sklo.

„To už není havran.“ Zamračil se Vzteklý Pes a kývl na vojáka u dveří.

„Vypátrejte viníky a okamžitě je ubíchejte na náměstí pro výstrahu ostatním.“

Voják u dveří se zamračil a neochotně se poroučel.

„Vsadím se, že nikoho nevypátrají.“ Popíchl Pandora.

„S tím se musí něco udělat. Jinak to přeroste ve vzpoudu.“

Nik vzal kámen ze stolu. Chvilku si ho prohlížel.

„Vraťte se do svých sídel a znovu upevněte moc. Shromážděte věrné a připravte se na boj. Dokázali jsme bojovat s Mrazivými, dokážeme porazit i Tygrase.“

„Jenomže u Mrazivých jsme měli překvapení na naší straně.“

„On svůj moment překvapení vyčerpal.“

„A ty se vrátíš kam?“

„Na Benetnaš.“

„A ty myslíš, že se tam ubráníš?“

„To nevím. Ale budu hledat řešení. Rozhodně se nebudu nikde schovávat, to by bylo asi to, co by si přál.“

Vstoupil voják. Opatrně zasalutoval a pak něco pošeptal Lokimu. Ten kývl. Voják odešel a za chvíli vstoupil posel. Beze slova podal Lokimu pergamen.

Loki chvíli studoval a pak pergamen položil na stůl.

„Acamar a Wasad nám nejspíš zítra pošlou zprávu, že vystupují z unie a přecházejí k Tygrasovi.“ Oznámil všem.

„Nikdy nás neměli rádi.“ Ušklíbl se Nik. „Po tom, co jsme jim na Acamaru porazili jejich skvělou armádu a na Wasadu jsme s Rackem rozpoutali pirátskou bouři a svrhli jejich boha, co žral lidská srdce.“ Strčil loktem do Racka. „To byl přeci tanec, co?“

Racek smutně pokýval hlavou.

„Niku. Tohle je začátek. Během několika dní přejdou další planety na stranu nepřítelů.“ Loki zchlادil Nikův výlev radosti.

„Krysy vždycky opouštěly loď jako první.“

„Potápějící se loď.“ Upozornila Pandora.

„Pche.“ Zasyčel Nik a zvedl se. „Zítra jedu na Benetnaš. Pokud nikdo nemáte žádný návrh, končím tohle sezení.“

Chvilí čekal, ale když všichni mlčeli, odešel z místnosti. Když odešel, naklonili se k sobě a dali se šeptem do řeči.

Cestou do ložnice se Nik stavil venku na nádvoří. Byla už tma. Vojáci rozehnali čumily a na kůlu uprostřed nádvoří bylo mrtvé tělo ubičovaného sedláka.

Nika to potěšilo. „Tak pořádek se ještě udržuje.“ Pomyslel si.

Chvilku sledoval dětské kresby na zdi a jednu trošku poopravil. Pak odešel do ložnice.

Nechal si donést trochu svařeného vína a zamyšleně sledoval plameny v krbu.

Najednou se v místnosti lehce ochladilo.

„Na lehké úkoly mám generály.“ Pronesl zamyšleně.

„Na těžké mám vás.“ Odpověděl mu ženský hlas.

Neotáčel se. Jen polohlasem dal příkazy.

Večer zkontroloval, jestli jsou okna pevně uzavřená. Za dveře dal židli a na ní sklenici od vína. Když teď někdo otevře dveře, rachot skla ho vzbudí.

Do postele zmačkal polštáře a nakamufloval to tak, aby si každý myslel, že pod peřinou je on.

Pak si sedl na zem zády ke krbu a tak, jak spával kdysi, když byl ještě otrokem, vsedě usnul.

Tygras a Kuronská stáli před branou. Bohatýři vždy dotlačili před Kuronskou vozík plný hnoje. Kuronská zvedla ruku nad hnůj a chvilku se soustředila.

Ozvalo se bublání a kupa hnoje se začala hýbat. Během chvilky po sálu v chrámu na chrámové hoře poletovalo několik stovek krkavců.

„Leťte a hledejte Magdalenu, a až ji najdete, podejte mi zprávu.“ Poručila Kuronská krkavcům a otevřela bránu na Sabik.

Krkavci proletěli branou a brána se zavřela.

Bohatýři přitlačili před Kuronskou další hromadu hnoje.

„Kolik ještě těch světů budu otvírat?“ Vzdychnla Kuronská.

„Všechny.“ Tygrasova tvář pod maskou nebyla vidět. „Dokud nebudu vědět, kde je Magdalena.“

„A potom?“

„Potom?“ Tygrasův hlas zněl tlumeně. „Potom už zbývá jen Ahonic a naše štvance bude u konce.“ Pronesl se smutkem.

„Bude ti chybět štvance?“ Zeptala se.

„Nevím.“ Zamyslel se. „Ale určitě si najdu něco jiného, co mě zbaví nudy.“

„Třeba původní Země?“

Na Sadiře nastala zima. Na Benetnaši bylo počasí neměnné.

Racek vstoupil do tvrze na Benetnaši. Nikoho nenašel. Prošel většinu sálů, až nakonec Nika objevil v malé místnosti za trůnním sálem.

Nik seděl u krbu a házel do něho jeden pergamen za druhým.

„Co to děláš?“ Zeptal se Racek.

Nik sebou cuknul.

„Jak ses sem dostal?“

„Je otevřeno. Nikde nikdo.“

Nik zvedl ruce k plamenům.

„Většina utekla. Zbytek jsem propustil. Vzali to s ulehčením.“

„I vojsko?“ Racek udiveně zvedl obočí.

„I vojsko.“ Nik znovu hodil hromadu pergamenů do ohně.

„Myslel jsem, že budeš bojovat.“

„Množstvím vojska Tygrase neporazím. Nechci plýtvat zbytečně vojáky.“

„Co když na tebe zaútočí a zajme tě?“

„To může udělat, i když budu mít vojsko.“ Nik si přitáhl další zásuvku s papíry. Chvilku studoval texty.

„Tady jsou tajné plány pevností na Alamaku.“ Ukázal na jeden z pergamenů. „Z toho by měl asi Tygras radost, kdyby mu padly do rukou.“ Hodil pergamen do ohně.

„Myslíš že Tygrase zajímá Muž bez tváře?“

„Myslím, že ano.“

„Proč si to myslíš?“

„Je to jediná planeta, kam nemůže poslat svoje krkavce. Proto si myslí, že tam je Magdalena a Armin.“

„A opravdu tam je?“

„Nevím. Domluvili jsme se, že mi neřekne, kam odejde. Aby to ze mě Kuronská nedostala.“

„To je moudré.“ Racek pokýval hlavou.

„Přinášíš zprávy?“ Zeptal se Nik.

„Přináším.“ Potvrdil Racek.

Nik se zvedl a posadil se k malému stolku. Nalil z karafy víno a společně si přitukli. Nik naráz vyprázdnil svoji sklenici.

„Tak začni.“ Podíval se na Racka.

„Marie bodla Tygrase ukrytou dýkou do břicha.“

„Královna Marie?“

„Ano. Když se mu přišla poklonit. Měla malou dýku v rukávu a bodla ho dřív, než stihl někdo zareagovat.“

„Marie.“ Nik vydechl.

„Kuronská mu to vyléčila dřív, než stihl zakřičet bolestí. A Marie je teď v kobce na Tygrasově hradě.“

„Mučí ji?“ Nik vstal.

„Ano.“ Racek sevřel rty.

Chvilí bylo ticho. Pak Nik praštil sklenicí o stěnu.

„Všechno je to moje vina.“ Složil hlavu do dlaní. „Půjdu k Tygrasovi a vydám se mu do rukou.“

„Nepřijme tě. Prý až dostane Magdalenu a Armina.“

„Vždyť už má všechno. Pomstil se mi. Sebral mi království a přátele. Spálil mi obličej na kost. Proč už to neskončí?“

„Těší se z tvého zoufalství, z tvé bezradnosti.“ Racek smutně sledoval Nika. „Prý hlavu tvého syna vystaví proti dveřím tvojí kobky. Aby ses na ni mohl dívat. A Magdu nejdřív stáhne z těch jejích kouzelných šatů a potom z kůže.“

Nik zvedl hlavu z dlaní a červenýma očima sledoval Racka.

„Co mám dělat?“ Zeptal se zoufale.

„Nevím.“ Pokrčil Racek rameny. „Hlavně ať je Magda ukrytá. Alamak je dobré místo na úkryt.“ Racek se posadil vedle Nika a položil mu ruku na rameno. „Na trestanecké planetě ji Tygras hledat nebude. Neví, jak by se dostal přes ten vítr s tou žravkou.“

Nik lehce pokýval hlavou.

Nesežene tolik brnění, aby prohledal Alamak. A i kdyby, těžko může obléhat ty malé hrady po okolí. Žravka pronikne do záhybu v brnění a tam časem prožere i oblek napuštěný octem. Neexistuje nic, co by nedostala. Kromě kamene.“

„Jenom se děším, že i na to už Tygras našel řešení.“ Pokýval Racek hlavou.

Vítr na několik minut ustal.

Starý voják a dozorce na Alamaku vzal znovu hadr a otevřel dveře ven. Bylo přitímí, jak velké slunce zapadlo a poušť osvětlovalo už jen jedno z malých sluncí.

Rychle otřel dveře hadrem zvenčí. Prokontroloval poškození a hledal drobné spáry v železem pobitých dveřích, kam mohly zapadnout spory žravky. Když je objevil, rychle je přešel hadrem, namočeným v octě. Pak trhliny ještě pro jistotu zamazal pryskyřicí z benetnašského stromu.

Spokojeně zkontroloval své dílo.

„Tak.“ Pomyslel si. „Zase na pár dní klid.“

Vrátil se zpátky do budovy. Mimoděk zkontroloval hvězdnou bránu.

Zdálo se, že se lehce chvěje.

„Je tady někdo?“ Zeptal se nahlas a otočil se.

Další slova mu hrůzou zanikla v hrdle. Proti němu stáli dva obrovští vlkodlaci a hladově si ho prohlíželi. Za nimi stál muž oblečený v královském hermelínu, se zlatou korunou na hlavě. A vedle něj postarší žena, také skvostně oblečena. A o kousek dál několik bohatýrů.

„Král Tygras?“ Zašeptal zděšeně hlídač, když mu konečně sevřený krk dovolil mluvit.

„Osobně.“ Kývnul Tygras hlavou. „Tohle jsou ty směšné obleky, které se používají na Alalmaku?“ Zeptal se a ukázal na benetnašské brnění.

Hlídač lehce kývl hlavou.

„Je jich málo.“ Zamračil se Tygras. „A žádný není dělaný na vlkodlaky.“ Hlídač pokrčil rameny, protože on v tom nerozhodoval.

„Kde všude jsou strážní hrady?“ Zeptal se Tygras hlídače. „A kde jsou trestanci?“

Hlídač okem zajel na stěnu, kde trčela mapa Alamaku.

„V pořádku.“ Tygras se postavil před stěnu. „To je asi všechno. Už tě nepotřebuji. Můžeš odejít.“ Poručil hlídačovi.

„A kam mám jít, výsosti?“ Zeptal se hlídač.

„Jdi, kam tě nohy ponесou. Jsi svobodný člověk.“ Pousmál se Tygras a pokynul vlkodlakům. Ti otevřeli dveře, chytili hlídače a vyhodili ho na Alamak.

Ozval se řev a vítr, který se zvedl, dovnitř navál několik svítivých kousků žravky.

Tygras se sehnul a sledoval žravku, nevšímajíc si bolestného řevu venku a zoufalého bušení na dveře.

„Zajímavé.“ Podivil se a vysypal na žravku zbytek hlídačovy svačiny. Během několika minut žravka jídlo obalila a začala trávit, vydávajíc své typické světlo.

„Na Benetnaši jsem se s ní neměl možnost setkat.“ Vysvětlil Anně. „Nahore na stromech nerostla.“ Zaposlouchal se.

Bušení na dveře a bolestný řev utichl.

„Tak jdeme.“ Zvedl se a nechal si sundat svůj hermelínový plášť. „Čeká nás hodně zastávek, než dorazíme k Muži bez tváře.“

U dveří se na chvíli zastavil. Pohledem zkontroloval nápis nade dveřmi. Trestanecká kolonie Alamak. Stálo na něm. Tady vaše cesta končí.

„Tak to už neplatí.“ Pronesl Tygras a rukavicí setřel nápis.

Tygras zabušil na dveře.

Někdo je zevnitř otevřel. Vstoupili dovnitř.

„Trestanci?“ Zeptal se jeden z hlídačů a ukázal na Tygrasův doprovod.

„Jsme přeplnění a dochází nám houba.“ Zamračil se.

„Snadná pomoc.“ Tygras pokynul bohatýrům v brnění. Ti vytáhli dýky a zneškodnili hlídače. Mrtvá těla vyhodili ven.

Vstoupili dál. Za malou vstupní místností byl jeden velký sál s desítkami malých dvířek po stěnách. Na Tygrasův rozkaz se bohatýři rozběhli a začali dvířka otevírat.

Z každých dveří vyšlo několik nic nechápajících trestanců.

Tygras počkal, až se shromáždí uprostřed sálu.

„Takových bojovníků!“ Zakřičel, když se shromáždili. „A jen několik hlídačů! To jste se nedokázali osvobodit?“

„A jak jsme to měli udělat?“ Odsekl jeden z trestanců. „Venku žravka! Sežere nás zaživa.“

„A kdybych vám řekl, že se máte nažrat písku?“ Tygras lehce kopl nohou do země. „A potom se vám vaše kůže změní v kamenné šupiny, po kterých bude žravka klouzat, věřili byste mi?“

Jeden z vězňů se sklonil, hrábl pod sebe do písku a nabral si plnou hrst. Opatrně si přičichl a pak nechal písek sypat mezi prsty.

„Nevěřili.“ Odpověděl Tygrasovi.

„Tak to mi budete muset věřit. Jiná možnost pro vás není. Přijdu se na vás podívat za pár dní, jak vám to jde.“ Tygras si vzal přilbu do ruky. „Mezi námi. Pokud v té době už budete běhat po venku, zkuste najít někde kněžnu Magdalenu s tím jejím spratkem. Prý se tu ukrývá. Rád bych ji měl živou. Což neplatí o tom dítěti. Tam mi stačí jako důkaz jen hlava.“ Nasadil si přilbu a otočil se k východu. „Přeji dobrou chuť.“ Zvedl ruku na pozdrav.

„Na zpáteční cestě si vás vyzvednu. Pokud teda chcete jít se mnou. Jinak tu bídně zahynete.“

Nik klečel před Tygrasem. Bohatýři mu zkroutili ruce a donutili ho pokleknout.

Vedle Tygrase stál malý kovový kotlík a v něm žhavé uhlí. Nik sledoval kotlík se strachem v očích.

„Bojíš se?“ Zeptal se Tygras.

Nik neodpověděl.

„Bojíš se.“ Odpověděl Tygras za Nika. „Vidím ti to na očích.“

„Bojím.“ Přiznal Nik.

Tygras se spokojeně opřel. Chvilku se rozvaloval na trůně.

„Je to trošku nepohodlné, ten tvůj trůn.“ Zkusil se znovu rozvalit.

Nik mlčel.

„Byl jsem na Alamaku.“ Informoval Tygras Nika.

Nik zesinal.

„Co kdybych ti řekl, že mám Magdalenu a hlavu tvého syna? Chceš ji vidět?“

Nik sledoval Tygrasův obličej.

„Chci.“ Zašeptal po chvíli.

Tygras se zamračil.

„Muž bez tváře mi řekl, že poměr na mé vítězství je 6 300 ku jedné. Co tomu řekneš Ahoniku?“

„Že jsou to jenom čísla.“

„A taky mi potvrdil, že mám nejvíc zlata v celém vesmíru.“

„A potvrdil ti, že jsi idiot?“

„Idiot jsi ty.“

„Možná jsem idiot, ale poznám, kdy lžeš. Magdalenu jsi na Alamaku nedostal.“

„Myslíš, že jsem nedokázal dobýt pevnosti, které vedou k Muži bez tváře?“

„To nevím.“

Tygras pokynul bohatýrům. Ti vzali Nika a dotlačili ho k oknu.“

„Vidíš?“ Ukázal Tygras na kamenné golemy postávající venku. „Tihle kamenní muži rozmetali tvé směšné pevnosti. Nestojí ani jedna.“

„Ale Magdalenu jste nenašli.“

Tygras vztekle kopl do kotlíku s rozžhaveným uhlím. To se rozsypalo po celém sále.

„Najdu ji! Dřív nebo později ji najdu! A potom teprve poznáš bolest!“ Vztek se.

Začínal se zvedat kouř, jak žhavé uhlí propalovalo podlahu. Nutil je ke kašli.

„Zatím si užijvej svobody. Už se ti to krátí.“ Syčel Tygras na Nika.

„Pustte ho.“ Pokynul bohatýrům.

Ti ho pustili. Tygras vzal svíci a začal zapalovat těžké závěsy na oknech.

„Prozatím ti trošku vypálím palác.“ Zasmál se, když látky vzplály jasným plamenem. Chvilí sledoval plameny a pak rychle odkráčel pryč.

Grigorij Něvský stál před Tygrasem s hlavou skloněnou. Král Tygras seděl na přenosném trůně, zlatý šat mu volně splýval po opěradle trůnu. Zlatou masku si sundal a přísně sledoval tvář Grigorije.

Ozvalo se zadunění a pak zvonivá rána, jak vlkodlaci vyhákli stříbrný zvon z chrámu a hodili ho dolů. Zvon pukl a zvuk, který vydal, zněl jako sten umírajícího.

Grigorij ještě více svěsil ramena, pak se podíval na kamenné muže, stojící opodál s připravenými sekerami a pilami. Zahleděl se za ně, na strom života na Chortu, na svého syna.

Pomaloucku poklesl na kolena a padl na tvář před Tygrasem.

Plameny pochodní ponuře osvětlovaly trůnní sál na Nusakanu.

Anna Kuronská seděla na menším trůně, vedle zlatého trůnu Tygrase. Služebná jí pročesávala vlasy. Pokaždé ukázala Kuronské hřeben.

Kuronská před sebe pokládala na zlatý stolek vlasy z hřebene a počítala je.

„Čtyřicet.“ Řekla potichu, když služebná skončila s česáním. „Čtyřicet vlasů!“ Zařvala vztekla na služebnou. „To je čtyřicet ran.“

Služebná padla k zemi.

„Ne.“ Zasmála se Kuronská. „Nedám ti čtyřicet ran.“ Zvedla ruku a něco zadrmolila.

Dívka se zvedla na kolena a zavyla bolestí. Její tělo se pomalu začalo měnit a nabývat zvířecích rysů. Nohy a ruce se změnilly ve lví tlapy.

Jen obličej zůstával stále lidský.

„Sfinga.“ Pronesla ledově Kuronská. „Vždycky jsem chtěla navštívit Egypt.“ Vlkodlaci otevřeli dveře do trůnního sálu. Sfinga poplašeně vyrazila ven, jen tlapy jí podklouzly po vyleštěné dlažbě sálu.

Kuronská se rozesmála pološlým smíchem.

Do sálu vstoupily tři postavy. Anna Kuronská se na ně zmateně podívala.

„Co chcete?“ Zeptala se úsečně.

Shota Arveladze, střelmistr ze Země se zamračeně přiblížil.

„Anno Ivanovno. Chceme domů.“

„Hlupáku.“ Odsekla. „Cesta domů je zasypaná pod hromadou kamení.“

„Dokázal bych udělat řízený výbuch před branou. Tlaková vlna by možná dokázala uvolnit vchod.“

Nenávistně ho pozorovala.

„Nemám zájem se vracet na Zemi.“

„Ty ne! Ale my ano! Máme tam rodiny!“ Rozkřikl se Shota.

„Co si to dovoluješ?“ Zvýšila hlas Anna. „Nezajímá mě tvoje rodina. Buď rád, že jsi přežil.“

„Nedovolíš nám teda odchod k bráně?“

„Ne.“

„Dobrá, půjdeme tam i bez tvého dovolení!“ Otočil se Shota od Anny.

„Nikam. Zakazují ti!...“

„Nemáš mi co zakazovat, ty ruská děvko!“ Odsekl jí Shota přes rameno. Zrudla vzteky nad urážkou. Jen zvedla ruku a ukázala na Shotu a jeho doprovod. V koutku úst se jí objevila pěna.

„Roztrhejte je na kousky.“ Pokynula vlkodlakům u dveří.

Dva strážní se vrhli na Shotu Arveladzeho a Tengize Abuladzeho. Třetí, Ketevan Orjonikidze v první chvíli zkameněl hrůzou. Pak rychle odhadl situaci, otočil se a proskočil oknem.

Ozval se výkřik a potom ticho.

Anna vstala a přešla k oknu. Rozbitou vitráží sledovala uklidňující se hladinu v hradním příkopě. Snažila se nevnímat chroptící zvuky umírajících, praskot kostí a zvuk trhajícího se masa.

Pokud to přežil, daleko neuteče. Pomyslela si a ukázala rukou na hromadu smetí vytahaného při čištění příkopu. Chvilku se soustředila.

Uprostřed smetiště se zavířilo a vzneslo se několik obrovských supů.

„Najděte ho a dodělejte ho.“ Poručila jim Anna.

Ptáci se poslušně vznesli a začali kroužit nad hradem.

Anna Kuronská se otočila od okna. Chvilu sledovala krmící se vlkodlaky.

Pak pomalu přešla k podlaze pokryté krví. V podřepu sledovala zbytky toho, co bylo dříve člověkem. Pak zabořila ukazováček do zbytku masa.

Vytáhla ukazováček a zvědavě pozorovala kapku krve, stékající po předloktí.

Potom tu krvavou kapku olízla.

Hrad na Barbarské pláni byl opuštěný.

Kdysi místo, tak bohaté na život, bylo prázdné.

Nik pomalu projel na koni okolo hromady železa, která byla velkou sochou Golema, okolo kusů ohořelých dřev, co byly lavicemi a stoly.

Vyvrácené okenice, pobořené zdi.

Sesedl z koně a smutně se podíval na havrany a krkavce, kteří ho celou cestu doprovázeli.

Vešel dovnitř a pomalu procházel prázdnými místnostmi. Prošel obrovským sálem, kde se kdysi scházela velká rada, a potom vešel do malého sálu, kde se scházela malá rada.

V krbu malého sálu vesele praskal oheň a nad ním malý kotlík s polévkou.

Před krbem se hrálo několik postav.

„Přeji hezkou oslavu velké hranice.“ Popřál ironicky Nik, když vstoupil.

„Tobě také.“ Vzdechly postavy a otočily se.

„Moc nás už nezbylo.“ Nik smutně pokýval hlavou a začal podávat ruce ostatním.

Sesedli u malého stolu. Mordechaj nalil polévku. Nik hltavě vypil tu svoji.

Pak jen závistivě sledoval ostatní.

Žabák z Minehavy, tentokrát bez svého pána, Haralda. Mordechaj bez svých synů. Vzteklý Pes s tváří jako zmuchlaný papír. Grigorij Něvský, Racek.

„Přijede ještě někdo na oslavu?“ Zeptal se Racek a odsunul svoji porci polévky.

„Asi ne.“ Zabručel Nik.

„Magdalena?“ Znovu se zeptal Racek a přisunul svoji polévku před Nika.

„Asi ne. Nevím.“ Nik se vděčně podíval na Racka a vypil jeho polévku.

„Nevíš? Myslel jsem, že víš, kde je, a že jí dáš zprávu.“

„Nevím, kde je.“

„Ale jak se scházíte?“

„Nescházíme. Jedině to mě ještě drží při životě. Že ona je někde naživu.“

„A co když ji má Tygras už ve své moci.“

„Nemá.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Kdyby ji měl, tak už by mě nechal zajmout. Takhle mě nechává běhat po světě s mým strachem o ni a o děti.“

„Magdalena už porodila?“ Vytrhnul se Vzteklý Pes ze své zamyšlenosti.

„Určitě.“

„A? Kluk nebo holka?“

„Nevím.“ Zavrtěl hlavou Nik.

„To je smutné.“

„Tygras mi vypálil hrad na Benetnaši. Shořela tam moje knihovna, všechno, co jsem měl.“ Nik si prohrábl zbytky umaštěných vlasů. Za nehty mu zůstalo několik vší. „Udělal ze mě vyvrhela. Každý se mě bojí, nikdo mi nepomůže. Zničil hrad na Barbarské pláni.“ Rozpřáhl se okolo sebe. „Ničí vše. Lidem nasliboval hory doly, ale teď se jim vysmívá. Rozvrátil obchod. Donutil Pandoru, aby šla posluhovat Kuronské. Pak ji zavřel. Marie je v okovech. A co vy?“ Zeptal se ostatních.

„To je právě jedna z dalších věcí, které na tebe dopadnou.“ Sklonil hlavu Mordechaj.

„Co?“ Nik sledoval ostatní. Klopili hlavy a uhýbali očima.

„Musíme tě opustit.“ Zamumlal potichu Mordechaj.

„Opustit?“ Nerozuměl Nik.

„Musíme ti přestat poskytovat jakoukoliv podporu.“

„Musíte?“ Nik se podíval znovu dokola. „Proč?“

„Protože.“ Začal Grigorij Něvský. „Protože Tygras vstoupil se svojí armádou na Chort. Rozbil stříbrný zvon na chrámu a porazil mou malou armádu. Nedokážu bojovat proti deseti tisícům vlkodlaků, tisícovkám bohatýrů, stovkám harpyjí a desítkám kamenných mužů. Dal mi na vybranou. Pokud se mu pokloním a budu mu sloužit, nechá mě žít a vládnout. Pokud ne, porazí a zabije mého syna a z jeho dřeva postaví hranici, na které mě upálí.“

Nik mlčel.

„Má moje vnučata.“ Přidal se Vztekly Pes. „Někdy v noci je unesli, nebo nevím, jakým kouzlem je dostal do své moci. Musím přijet a vydat se mu na milost a nemilost, nebo pošle zpátky jejich hlavy.“

„Moji synové jsou u něho také.“ Potvrdil Mordechaj

„Harald ti také neposkytne podporu. Promiň.“ Sklonil Žabák hlavu.

„Co ty?“ Kývl Nik na Racka.

„Mě už nemá co vzít. Moje lodě spálil, moje lidi zabil.“

„Co chceš dělat?“

„Co můžu dělat. Jedině čekat na smrt.“

Nik sevřel rty.

„Tak co zbylo?“ Zeptal se sám sebe. „Drakul zahynul. Magda s dětmi jsou nevím kde. Pandora s ostatními čaroději posluhuje Tygrasovi a Kuronské. Marie je na mučidlech nebo v nějaké kobce u Tygrase. Loki zmizel. Ten měl vždy nejvíc rozumu. A teď vy.“

„Promiň.“

„Nevyčítám vám to. Je to asi nejrozumnější rozhodnutí. Udělal bych to samé.“

„Nezlobíš se?“

„Nemám právo se zlobit. Je to hlavně všechno moje vina, že to takhle dopadlo. Jestli se mám na někoho zlobit, tak jen na sebe.“

Bylo ticho. Nikdo nemluvil, každý se obíral svými myšlenkami.

Nik vzal plášť, který mu mezitím trošku u krbu uschnul, a hodil ho na sebe.

„Jestli chcete, otevřu vám bránu na vaše světy. Mám pocit, že tu jiný klíč-
ník není.“

Zvedli se a následovali ho. U brány je odeslal na jejich světy.

„Kam ty?“ Zeptal se Racka. „Nebo chceš zůstat se mnou?“

„Nee.“ Pousmál se Racek. Otevři mi na Nusakan. Je to moje země, tak pokud mám někde umřít, tak tam. Alespoň kousek doprovodím Vztekého Psa, na jeho cestě k Tygrasovi.“

„Kde tě najdu?“

„Buď v přístavu u brány, nebo v přístavu v hlavním městě.“

„Pokud mě uvidíš v hlavním městě, tak už asi v okovech.“ Posmutněl Nik.

„Pokud ty budeš v okovech, tak já už asi nebudu.“ Položil mu Racek ruku na rameno.

Nik se objal se Vztekým Psem.

„Drž se, dědku.“ Zašeptal mu.

„Ty taky.“

Nik znovu kývnul hlavou a otevřel Rackovi a Vztekému Psovi bránu na Nusakan. Pak se opatrně rozhlédl a ujistil se, že je sám.

„Eta Ophiuchi jedna.“ Pronesl potichu a zvedl ruce.

Brána na Sabik se otevřela.

Oproti Sadiře, kde bylo studené jaro a noc, bylo na Sabiku teplo a den.

Nik udělal několik kroků savanou a zastavil se před obrovským stromem.

Větve se mírně poodhrnuly a Nik vstoupil.

Pomalým krokem došel až ke kmeni, kde z kůry vystupoval reliéf obrovského indiána.

Sundal si plášť, pověsil ho na vyčnívající větev a sedl si na malou lavici, vedle hrobu z propletených větví.

Náhrobek tvořila odnož stromu. Byl vytvarován do sochy indiánské dívky.

Nik seděl a sledoval náhrobek.

„Kay. Mám pocit, že se brzo setkáme.“ Pronesl smutně.

„Proč ten pesimismus, králi Ahonicu?“ Ozvalo se od kmene stromu.

Nik pootočil hlavu.

Pomalým krokem k němu přicházel Loki.

Sedl si vedle Nika a podal mu láhev vína.

„Pil už někdo z té láhve?“ Zeptal se Nik.

„Já.“ Pousmál se Loki. „Jak to šlo?“ Zeptal se.

„Přesně, jak jsi říkal. Odsekl mě od ostatních.“

„Zabije je, až dostane tebe.“

„Také si myslím. Zatím jim nechává malou naději.“

„Nechává, nenechává.“ Pokýval Loki hlavou ze strany na stranu. „Myslím, že vědí, že je to jen odklad. Že až zahyneš ty, udělá s nimi také krátký proces. Pro to se budou snažit získat trochu času a skrytě tě podporovat.“

„Hodně skrytě. Už nevěříme jeden druhému.“

„Tygras ví mnoho věcí, které by vědět neměl. Možná je to náhoda, ale je lepší být opatrný.“

„A ty? Nejsi Tygrasův zvěď?“ Zeptal se Nik Lokiho.

„Na tuhle otázku není odpověď. Na to musíš přijít sám.“

„Myslím, že ne.“ Nik se otočil zpátky k hrobu Kay. „Nevěřím, že by někdo od nás donášel. Na to znám všechny moc dobře.“

„To sis kdysi myslel o Pandoře také.“ Pousmál se Loki. „Co třeba ten Racek?“

„Několikrát mi zachránil život. Navíc mu Tygras spálil jeho loď. Víím, co pro něj znamenaly. Položil by za ně život.“

Loki se natáhl po lahvi. Nik se napil a znovu mu ji podal.

„Kam teď půjdeš?“ Zeptal se Loki Nika.

„Asi na Nusakan.“

„Tam o tobě Tygras bude vědět.“

„To je dobře. Bude si myslet, že mě má na očích.“

Loki se opatrně napil.

„Už ani neváliš víno po patře, jak jsi to dřív dělal.“ Podíval se na něj Nik úkosem.

„To jsem dělal kdysi. Dneska na to kašlu.“ Loki se znovu napil.

„Tebe najdu kde?“ Zeptal se Nik.

„Nech mi tady zprávu.“ Ukázal Loki na hrob.

Nik lehce kývl hlavou.

12.

Nik seděl u ohně, na Nusakanu, na pobřeží.

Plameny osvětlovaly nejbližší okolí. Písek a nízké křoviny. V dálce čněly

stíny zničeného přístavu.

Seděl a sledoval, jak si příboj hraje s naplaveným dřevem a vyplavenými lidskými kostmi.

Pak sklonil hlavu a sledoval svoji dlaň.

Na dlani měl malou, černou pilulku.

„Tak malá, a dokáže zabít několik lidí.“ Uvažoval. „Když si ji teď vezmu, zemřu. Tygras zvítězí. Možná ztratí zájem o moje přátele a nechá je odejít. Stačí jen malý pohyb rukou, a všechno trápení skončí.“ Zvedl ruku a položil si pilulku na jazyk.

Ozvalo se zašramocení.

Nik vyplivl pilulku do ohně a svaly se mu napjaly. Rukou si zajel do rukávu a nahmátl rukojeť dýky.

Zašramocení se ozvalo o trochu blíž.

Pomalou zvedl hlavu a zaostřil na postavu v křoví. Lehce se zvednul, napnul se jak pružina a vyrazil. Jako blesk se vrhnul na postavu u křoví, svoji vahou a momentem překvapení ji srazil čelem k zemi, jednou rukou chytil za vlasy a nadzvedl jí hlavu. Druhou rukou jí přiložil dýku na hrdlo.

„Mluv.“ Zasyčel postavě do ucha.

Nic.

„Tvoje chyba.“ Zatlačil nožem na krk.

Ozvalo se několik zvuků, kterým nerozuměl a do toho pár vzlyků.

Lehce povolil tlak nožem.

„Nerozumím.“ Zašeptal.

Znovu pár zvuků v neznámé řeči. Přemýšlel, ale nedokázal ji zařadit.

„Co jsi kurva zač?“ Znovu šeptal postavě do ucha a lehce zatlačil dýkou na krk.

Ozval se pláč a celé tělo jeho oběti se roztřásl.

Vytáhl dýku zpod krku, postavil se nad postavu a prudkým trhnutím ji otočil čelem k sobě.

Rukou připravenou bodnout lehce ucuknul, když uviděl zjizvený a zkrvavený obličej, pokrytý desítkami ran od supích spárů a zobáků.

Sledoval vzlykající postavu, která drmolila něco přes rozbité rty. Potom zasunul dýku zpátky do rukávu.

Přihodil dříví na žhavé uhlíky a opatrně, stále sledujíc postavu, rozfoukal oheň.

Postava se pomalu zvedla a se strachem sledovala Nika.

Nik sledoval postavu.

„Kdo jsi?“ Zeptal se už klidněji.

Ticho.

Nik ukázal prstem na sebe.

„Nik.“ Řekl a potom ukázal na postavu.

„Ketevan.“ Řekla postava.

„Keteva.“ Zopakoval Nik

„Ketevan.“ Kývla postava.

„Odkud jsi?“ Zeptal se Nik znovu.

Zmatek ve tváři Ketevana.

„Dobrá, necháme to na jindy.“ Zabuřel Nik. „Máš hlad Ketevane?“ Zeptal se a pomohl si znakovou řečí.

Ketevan lehce kývl a ukázal, že má žízeň. Nik opatrně přitáhl svůj batoh a vyndal z něj láhev.

„Bohužel, jenom voda.“ Omluvil se.

Ketevan se zaklonil a hltavě pil. Čůrky vody mu tekly po tváři a po krku.

Nik mu podal kousek houby. Zdálo se ale, že Ketevan houbu nezná, tak ji Nik hodil do misky sám a zalil vodou z lahve.

Houba během pár vteřin nabobtnala a vytvořila odpornou, studenou Benetnašskou polívku.

„Na. Ale je to hnusný, pokud nejsi zvyklej.“ Podal misku Ketevanovi.

Ten se napil a tvář se mu zkroutila odporem. Na místech, kde se jeho rty dotkly misky, zůstaly krvavé stopy. Nik to sledoval.

„To vypadá jako od dravých ptáků.“ Ukázal na Ketevanovy šrámy.

Ten pokrčil rameny, významně se podíval vzhůru a znovu se s odporem napil polévky.

„Ptáci.“ Napodobil Nik let ptáka a přejel si nehty po obličejí.

„Da.“ Kývnul Ketevan.

„Za to může ta Kuronská. Ta je vytvořila.“ Poučil Nik Ketevana.

„Kuronská.“ Znovu kývnul Ketevan.

„Ty znáš Kuronskou?“ Zeptal se Nik

„Da. Ptáci. Kuronská.“ Potvrdil Ketevan a pomohl si rukama.

„Ty viděl Kuronská.“ Naznačil Nik rukou sledování.

„Da.“ Kývnul Ketevan.

„Hodně viděl Kuronská?“ Nik naznačil dlouhé sledování.

Ketevan kývl. „Nik. Sůl.“ Naznačil solení polévky.

„Zbláznil ses?“ Vyjevil se Nik. „Kde bych vzal sůl? A navíc, víš, jak bys řval, kdyby se ti sůl dostala do ran?“

„Hnusná.“ Ušklíbl se Ketevan.

„Jo. Hnusná.“ Nik se zarazil. „Řekl jsi hnusná?“

„Jo. Hnusná.“ Kývl Ketevan. „Ty jsi řekl hnusná.“

Nik se zarazil. „Já neřekl hnusná.“

„Já řekl hnusná. A ty jsi po mě opakoval.“

„Opakoval.“ Nik se zamyslel. „Říkej něco Ketevané.“

„Co mám říkat?“

„Co chceš. Hodně mluv.“

„Proč?“

„Rozumím ti. Čím dál víc ti rozumím.“

„Ty mi rozumíš?“

„Ano. Nevšiml sis, že ti odpovídám?“

„Ty mi odpovídáš? No jo, odpovídáš.“ Potvrdil Ketevan.

„Muž bez tváře říkal, že to nebude problém.“

„Kdo?“

„Toho neznáš.“

„Co mám říkat?“

„Ty jsi ze Země, že?“

„Ano.“

„Povídej mi o Zemi.“

„Co mám říkat?“

„Všechno. Hlavně, jak ses sem dostal. O Kuronské a o Tygrasovi.“

„Ty je znáš? Jsi jejich přítel?“ Pojal Ketevan podezření.

„Ne. Jsem jejich hlavní nepřítel.“

„To je Ahonic.“

„To jsem já. Jsem král Ahonic a zkráceně je to Nik.“

„Ty jsi král? Kde máš království a vojsko?“

„Pryč. O všechno jsem přišel díky té zatracené čarodějnici Kuronské.“

„Mně zabila kamarády.“

„Mně také.“

„Mrcha jedna.“

„Děvka.“

„Kdybych věděl, jak se jí dostat na kobytku?“

„To kdybych věděl, tak tady tak nesedím. Kdy začne svítat?“ Ketevan se ustrašeně rozhlédl.

„Asi za hodinu. Proč?“

„Musím se schovat. Nebo mě ptáci zabijou.“

„Poslala je za tebou ona?“

„Ano.“

Nik přemýšlel.

„Pojď.“ Pokynul Ketevanovi.

„Kam?“

„Na jiný svět. Tam ptáci jen tak neproletí.“

„Ty umíš procházet branou?“

„Ano. A ty také, jestli jsi opravdu člověk. Což za chvíli zjistíme.“

„Jak?“

„Nechám tě otevřít bránu.“

„Bránu?“ Ketevan znejistěl. „Sledoval jsem vchod do chrámu na chrámové hoře a mám pocit, že tam je hlídka.“

„Jsou i jiné způsoby, jak se dostat k bráně na Nusakanu.“ Usmál se Nik.

Nik seděl a sledoval Kaiin hrob. Náhrobek tvořil silný oddenek stromu a vytvářel sochu dívky s dlouhými vlasy, s lukem napjatým k výstřelu. Ozvalo se zašustění a Loki si sedl vedle Nika.

Nik poposedl, aby udělal Lokimu místo.

„Kde je teď?“ Zeptal se.

„U indiánů. Šaman ho dává dohromady.“ Loki si také poposedl. „Bylo dobře, že jsi ho dovedl sem. Ty rány od dravců se rychle zanítily. Chybělo jen pár dní a umřel by na otravu. Naštěstí se domorodci vyznají.“ Usmál se.

„Indiáni.“ Zamračil se Nik.

„Indiáni.“ Potvrdil Loki. „Takže ty jsi říkal, že Kuronská poštvála vlkodlaky na jeho kamarády ze Země.“

„Jo. A jeho se pokusila zabít pomocí obrovských supů.“

Loki pokýval hlavou.

„Až se probere, chci s ním mluvit. Rozumí naší řeči?“

„Ne. Ale my se během pár chvil dokážeme naučit tu jeho.“

„To je dobře. To je dobře.“ Pokýval Loki hlavou. „Co ti ještě povídal?“

„Kuronská zešilela. Asi. Vytváří jedno monstrum za druhým. Trpaslíky, víly, skřety, ďábly, démony. Obrovské vlky, upíry.“

„Opojení mocí?“

„Ne. Asi je opravdu šílená. Prý nebyla v pořádku ani na Zemi.“

„A tady se její šílenost projevila naplno.“ Doplnil Loki. „Je dost možné, že původní lidé, ovládající hmotu to nebudou mít v hlavě v pořádku.“

„Nestraš. Bude nám k něčemu?“

„Určitě. Už teď nám dal víc informací, než jsem čekal. A hlavně. Jakýkoliv člověk ze Země dokáže otevřít bránu na Zemi.“

„I když je zasypaná?“

„Třeba se nám to konečně podaří prorazit. I když, nevím, jak by nám Země mohla pomoci.“

Nik seděl a přemýšlel. Loki ho pozoroval.

„Na co myslíš?“ Zeptal se po chvíli.

„Jsi jediný, kromě Magdy a mých dětí, kteří ještě nejsou u Tygrase ve vězení, nebo mu nedělají poskoky.“

„A tobě vrtá hlavou, proč tomu tak je? Nemám pravdu?“

„Máš.“

„Slíbil jsem Tygrasovi, že mu budu dávat zprávy o tobě. O všem, co chceš podniknout, co chceš dělat.“

Nik seděl a upřeně sledoval hrob Kay.

„Takže, všechno, co Tygras věděl, to má od tebe?“

„Ne. Stalo se to teprve nedávno. Slíbil mi život za to, když tě budu zrazovat.“

„A?“

„Niku. Oba víme, jak to je. Nedělám si naději, že až dostane Magdu a tvé děti, že mě nechá žít.“

„Je jenom otázka času, než tě prokoukne.“

„Já mu nějaké zprávy dávám.“

„Jaké?“

„Takové, které si může zjistit i odjinud.“

Znovu sledovali hrob.

„Je tu takový klid.“ Vzdychl Loki. „Tohle Kay hrozně závidím.“ Zvedl se a odešel. Větve se za ním uzavřely, jako by tu nikdy nebyl.

Nik vzal kámen ze země a mrštil ho proti havranovi. Havran poodlétl a výsměšně zakrákal.

„Nech je být, nebo nám to Tygras spočítá.“ Ozval se spolupoutník. „Stejně mi připadá, jako by tě stále sledovali.“

„Sledují každého.“

„Hledají tu čarodějnici, s těma děckama.“ Poučil Nika spolupoutník. „A až ji konečně dostanou, Tygras splní, co slíbil.“

„Ty tomu opravdu věříš?“ Zabuřel jiný z jejich hloučku.“

„Slíbil to.“

„Slíbil, jestli mu budeme přísahat poslušnost, že naplní potoky pivem a na stromech porostou klobásy.“ Vytáhl jiný z hloučku kus roztrhaného papíru a ukázal ho ostatním.

„Neukazuj to tak veřejně.“ Zašeptal jiný a vyděšeně se podíval po havranovi, který je stále sledoval.

Putovali už třetí den. Nik se zamíchal mezi hlouček poutníků, toulajících se krajem a hledajících práci. Nikdo ho nepoznal. Po Tygrasově popálení mu

Magda a Pandora zhojily obličej a běžný lid ho takto neznal. Proto mohl nerušeně putovat z místa na místo.

Teď večer si sedli k malému ohni. Pomalu se stmívalo.

Z lesa se ozvalo zavytí.

Všichni sebou lehce trhli.

„Klid, to jsou jen vlci.“ Uklidnil je rozložitý chlapík, který je vedl. „Vlkodlaci se rozvalují na hradech.“

„A ty jsi odkud?“ Zeptali se Nika.

„Původně ze Sadiry. Na Benetnaši jsem sbíral houbu. Potom, co Tygras vypálil tvrz krále Ahonica, zhroutil se obchod s houbou. Každý si bral, co chtěl, nikdo vlastně nevěděl, jak se houba suší. Nějací idioti zapálili sušárny na Nair al Saifu, protože si mysleli, že houba se usuší sama.“

„Jo.“ Vzdychl někdo. „Za Ahonica tě sice za potulku spráskali a za krádež pověsili, ale alespoň bylo co do huby. I když jsi byl vyřízenej, tak na Sadiře jsi mohl na stezce otroků do špitálu a tam ti dali najíst a alespoň tě dali dohromady.“

„U nás na Grassiasu, pokud jsi měl hlad, musel jsi jít a nosit dřevo z místa na místo. Teprve potom jsi dostal najíst.“

„Ale najíst jsi dostal.“

Hřáli se u ohně.

„Opravdu nemáte nikdo nic k jídlu?“

Zavrtěli hlavou.

Chvilí bylo ticho.

„Mám měďák. Možná bychom mohli koupit trochy hrachu u nějakého sedláka.“

„Říkal jsi, že ten měďák máš pro čaroděje u brány.“

„Za měďák už mně bránu neotevře. Chtějí pět měďáků. Za hlavu.“

„Za hlavu? Dřív to bylo tak, že jsi dal měďák za otevření. Kolik prošlo, tolik prošlo.“

„To bylo dřív. Než Tygras začal hrabat.“

„Psst.“

„Pojďme raději spát.“

„Já s takhle prázdným žaludkem neusnu. Budu se převalovat celou noc.“

„Já už otupěl. Je mi to jedno. Jestli umřu přes noc hladý, je mi to jedno.“

Rozložili se kolem ohně. Přes noc nikdo hlady neumřel a ráno se rozdělili. Nik se vrátil k bráně.

Nikdo u ní nebyl. Ani lidi, co chtěli cestovat. Ani čaroděj. Jen nějaký stařík smutně sledoval bránu.

„Pusto.“ Kývnul na Nikovu otázku. „Lidi nemají na cestování a klíčníci si

chodí, jak se jim chce.“

„Kam chcete?“

„Na Lucidu. Za dcerou.“

„Alpha Monocerotis čtyři.“ Zvedl Nik ruce.

Stařík se překvapeně podíval na Nika.

„Král Ahonic.“ Řekl po chvíli.

Nik kývl.

„Odpusťte, ale já od vás pomoc nepřijmu.“ Vzdychl stařík. „Kdyby se to dozvěděl Tygras, ublížil by mně i celé mojí rodině. Omlouvám se. Počkám raději na klíčníka.“ Otočil se od brány a odešel pryč.

Nik sledoval, jak odchází. Pak se znovu otočil k bráně.

„Eta Opchiuchi jedna.“ Přikázal a otevřel bránu na Sabik.

Na Sabiku byla noc. Poslepu došel ke stromu života.

„Můžu si u tebe zdřímnout?“ Zeptal se do tmy.

Nikdo neodpověděl, tak usnul v mechu jen přikrytý pláštěm.

Ráno ho probudila vůně ovoce. Před ním leželo v mechu několik známých i neznámých plodů.

„Děkuji, to jsem potřeboval.“ Poděkoval reliéfu velkého indiána. „Slaninu a pivo bys nezvládl?“

Indián lehce zakroutil hlavou.

„I tak je to vynikající.“ Pochválil Nik. „Nevíš, jestli se tu objeví Loki?“

„Už je na cestě.“ Odpověděl Indián.

„Ty mluvíš?“ Zakuckal se Nik.

Indián kývl.

„Ale asi hodně málo.“ Dopověděl Nik.

Indián se už ani nehnul.

Nik akorát dojedl, když se objevil Loki.

„Je něco nového?“ Zeptal se.

„Nic. Lidé stále nadávají, ale bojí se cokoliv udělat.“

„Vědí, že proti Tygrasovi by neměli šanci.“

„Co ty? Dozvěděl ses něco od pozemšťana?“

„Hmm.“

„Něco zajímavého?“

„Hmm.“

Nik se pozorně zadíval na Lokiho.

„Když mi takhle odpovídáš, je to opravdu něco zajímavého.“

„To je.“ Uculoval se Loki

„Sakra.“ Nevydržel Nik napětí. „Tak to vybal.“

Loki ještě chvílku mčel, ale pak se rozhodl přestat Nika trápit.
„Anna Kuronská zabila dva ze svých lidí, co si přivedla ze Země.“
Chvíli bylo ticho.

„No, tak ho zabila. To se občas vládcům stává.“ Nechápal Nik.

„Zabili ho vlkodlaci. Na její rozkaz.“

Nik pokrčil rameny.

„Pořád nechápu.“

Loki počouchle pozoroval Nika.

„Jak jsi přišel ty o schopnost čarovat?“ Zeptal se.

„Proklel jsi mě.“

„Ne. To nebylo prokletí.“

„Obvinil jsi mě...“ Nikovi to začalo docházet.

„Že jsi za pomoci hmoty zabil původního člověka.“ Doplnil Loki.

Nik sledoval rozesmátého Lokiho a lapal po dechu.

„To je pravda. Ona opravdu zabila původního člověka.“

„Za pomoci hmoty.“ Doplnil Loki

„Není tam nějaký háček?“ Nik znejistěl.

Loki zavrtěl hlavou. „Ptal jsem se několikrát. Po této její chybě pasu už od začátku. Celou dobu to nešlo, protože ona nezabíjela, ale měnila lidi v jiné tvory, tudíž nebyla naplněna klauzule viny. I když změnila tolik obyvatel, že by to vydalo na stovku původních lidí, stále to nebyla vražda. A kdyby vzala nůž a podržila toho pozemšťana vlastní rukou, tak by se to nevztahovalo na vládu nad hmotou. Dokonce, i když Tygras vraždil pomocí jejich výtvorů naše lidi, nevztahovala se na ni vina. Ale teď dala sama příkaz vlkodlakům. Tím naplnila přesně paragraf z Degeneraionu.“

„Ty jsi to věděl? Ty jsi od začátku čekal, že tuhle chybu udělá?“

„Doufal jsem v ní. Byla to naše jediná naděje.“

„Ty malej šmejde.“ Nik zakroutil nevěřičně hlavou. „Snad poprvé v životě jsem rád, že ten paragraf existuje.“

13.

Stáli před branou. Nik, Ketevan a Loki.

„Beta Coronae Borealis.“ Otevřel Nik bránu na Nusakan.

„Jdu první.“ Kývl na zbývající dva.

„Nebud' tam dlouho.“ Loki se starostlivě podíval k východu, kde začínalo svítat.

Nik vstoupil. Za chvíli byl zpátky.

„Okolo brány prázdné.“ Hlásil. „Jdeme.“ Znovu otevřel bránu na Nusakan.

Prošli branou. Nik je potichu a opatrně vedl pryč od brány.

„Hlídají většinou jen vchod na chrámovou horu.“ Vysvětloval šeptem. „Ale kdoví jestli. Tygras na brány kašle.“

„Kam půjdeme?“ Zeptal se Ketevan.

„Někam se zašijeme.“ Odpověděl Nik a vydal se na západní stranu chrámu. Poslušně ho sledovali.

Na jednom místě Nik na zemi roztáhl svůj plášť.

Posadili se na něj.

„Tak a co teď?“ Zeptal se Nik Lokiho.

„Budeme odříkávat: Vznáším obvinění, že Anna Ivanovna Kuronská zabila pomocí hmoty člověka. A to pořád za sebou.“

„A to by mělo zbavit Kuronskou možnosti čarovat?“ Zeptal se pochybovačně Ketevan.

„Mělo.“

„A nedá se to zvrátit?“

„Naštěstí ne.“ Loki se úkosem podíval na Nika. „Je to nezvratné, máme tady důkaz.“ A koutkem úst se ušklíbl směrem k Nikovi.

„Myslíš, že budeme stačit my tři?“ pochyboval Nik.

„Měl by stačit Ketevan. Je to původní člověk. Ale raději to pojistím ještě námi dvěma. Dokonce by to stačilo udělat to i na Sabiku. Ale opravdu chci mít jistotu, že to Kuronskou zbaví možnosti čarovat.“

„Tak se dáme do díla dřív, než nás tu někdo vypátrá.“

Začali mumlat obvinění. Asi po půl hodině se Loki rozhodl, že to stačí.

Nik vzal plášť a vraceli se k bráně. Před branou se zastavili.

„Jak je heslo na Zemi?“ Zeptal se Ketevan.

„Terra Primera tři.“ Odpověděl Nik. „Ale nenamáhej se, zasypali jste si cestu domů důkladně.“ Trpce sevřel rty.

„Nevěděli jsme, co děláme. Dostali jsme zapláceno.“

„Nevyčítám ti to.“

Ketevan stál nerozhodně před branou.

„Chci to zkusit.“ Rozhodl se.

„Řekni Terra Primera tři.“ Poradil mu Nik.

„Terra Primera tři.“ Ketevan zvedl lehce ruce, jak už předtím viděl u jiných. Brána zesklivatěla.

„Brána na Zemi je otevřená.“ Pokynul Nik Ketevanovi. „Bohužel je na ní navalena hromada kamení a suti. Klidně si to vyzkoušej.“ Mávl rukou k bráně.

Ketevan udělal krok a sáhl do brány. Ruka mu do ní zajela až po loket.

Udělal ještě dva kroky a prošel branou.

„Kurva.“ Zaklel Nik, popadl malého mužička okolo pasu a proskočil za Ketevanem dřív, než se brána zavřela.

Chvilkové zamotání hlavy.

„Brána je průchozí.“ Informoval ho Ketevan.

„To jsem si všiml.“ Nik pustil Lokiho a lehce uklouzl po skále. „To museli udělat lidé od vás.“

„Kde jsou?“

„Malý kousek od vás.“ Temnotu osvítilo světélko zápalky a ozářilo nevýraznou tvář. Nik sáhl k pasu a vytáhl meč.

„Kdo jste?“ Zeptal se a začal přesouvat na opačnou stranu brány.

„To vás nemusí zajímat. Myslím, že otázky budeme klást my.“

„Pan Leonidze?“ Vydechl Ketevan.

„Ketevane?“ Giorgi přistoupil blíž. Zápalka zhasla a tmou osvítila světlá s baterií. Nik s překvapením sledoval několik mužů ověšených zbraněmi, o kterých mu Ketevan vyprávěl.

„Ketevane.“ Giorgi objal Ketevana. Pak poodstoupil.

„Nevíš, kde je můj bratranec?“ Zeptal se.

„Pane Leonidze.“ Ketevanův hlas se zadrhl.

„Zatím jsme našli skoro všechna těla. Chybělo nám jen tvoje tělo, tělo mého bratrance, pak Tengize Abuladzeho, Anny Ivanovy Kuronské a asi i toho chlapa, co s ní byl.“ Vysvětloval Giorgi.

„Pane Leonidze. Ta těla už nehledejte.“ Zajíkl se znovu Ketevan.

„Jsou naživu?“ Zeptal se s nadějí Giorgi.

„Ne. Teda ne všichni. Tengiz Abuladze a váš bratranec Shota jsou mrtví.“

„Zahynuli snad při tom výbuchu?“ Giorgi Leonidze si strčil do úst další cigaretu. Pouze lehké chvění plamínku zápalky dokazovalo, že jeho pověstný klid je vystaven obrovskému tlaku.

„Ne, pane Leonidze.“ Koktal Ketevan. „Já. Já nevím, jak bych vám to řekl.“

„Řekni mi to v klidu, Ketevane. Upozorňuji tě ale, že pokud máš prsty ve smrti mého bratrance, nebudeš si dlouho užívat svého mladého života.“

„Pane Leonidze, já přísahám.“ Ketevanovi se roztřásla kolena.

„Vašeho bratrance rozsápali vlkodlaci, které na ně poštvala šílená čarodějnice Kuronská.“ Odsekl nahlas Nik a zasunul meč zpátky do pochvy.

„Hmm. Tak vlkodlaci. A čarodějnice.“ Giorgi Leonidze přesunul svůj pohled k Nikovi. „V první chvíli jsem měl dojem, že patříte k nějakému cirkusu. Ale kdybych na vlastní oči neviděl, jak jste vylezli z toho kusu kamene, a kdyby se o tohle místo tak nezajímala Ruská tajná služba...“ Zamyslel se. „Pojďte ven. Mám tam několik stanů a hlavně horký čaj. Myslím, že

nás čeká dlouhé povídání.“

Udělal několik kroků a pak se zastavil.

„Ukončete veškerou práci!“ Zavolal do okolí, kde se pohybovalo několik čelních lucerniček. „Podle posledních zpráv tu už žádná těla nenajdeme.“

„Musím?“ Zeptal se Ketevan.

Pan Leonidze kývl. „Vyžádali si tě. Prý dokážeš jako jediný otevřít cestu k nám.“

„Dokáže to každý člověk.“ Bránil se Ketevan. Giorgi Leonidze mlčel.

„Tak jo.“ Zničeně vydechl Ketevan. Chvilku ještě stál a doufal, že ho Giorgi stáhne zpět. Když se ale nic nedělo, otočil se a připojil se k čekajícímu Nikovi a Lokimu.

„Eta Ophiuchi jedna.“ Nik zvedl ruce a otevřel bránu na Sabik. Než vstoupili, na chvilku se otočili a zvedli ruku na pozdrav. Giorgi pozdrav opětoval. Pak se brána zavřela a najednou bylo naprosté ticho. Giorgi stál a přemýšlel. Nakonec se otočil a opatrně vylezl z jeskyně. Došel do svého stanu.

Zvedl se odporný ledový vítr a plachta stanu pleskala o stanovou tyč. Giorgi seděl a v tichosti popíjel čaj.

Jeden z členů jeho ochranky, který mu doléval, stále více vraštil obočí, až to nakonec nevydržel a zakašlal.

„Nu, copak tě trápí?“ Zeptal se ho Giorgi.

„Slíbil jste tomu divnému chlápku hromadu věcí. Víím, že není problém sehnat chlapy. Ale kde seženete takový množství zbraní?“

„To je věc, kvůli které se nemusíš trápit. Stačí jen vyčkat, myslím, že se nabídka už blíží. A mám takový dojem, že nebude jen jedna.“

Muž z Giorgiovi ochranky lehce vzdychl. Nikdy nedokázal pochopit svého šéfa a vždy zůstával v udivení stát před jeho schopnostmi odhadnout lidi.

Nik, Ketevan a Loki seděli na Sabiku, ukryti pod stromem života. Nik se krmil kusem slaniny, který sebral Leonidzemu a spokojeně vrčel. Ketevan se tvářil jako člověk, který našel cestu z vězení a byl chycen na útěku a znovu do vězení vrácen. Loki sledoval Nika a snažil se přijít na jeho tajemství. Nakonec to nevydržel a zeptal se.

„Docela by mě zajímalo, kde seženeš tolik zlata, co jsi tomu pozemšťanovi nasliboval.“ Mračil se. „Pokud víím, neseženeme ani polovinu toho, co jsi mu tvrdil.“

„Mám peníze v jedné takové bance.“ Mlaskal Nik.

„Není nikdo, o kom vím, že by měl peníze. Natož aby ti půjčil.“

„Ale potřebuji k ní krumpáč a lopatu.“ Dodal Nik.

„To už je trochu něco jiného.“ Loki se pousmál a chápavě pokýval hlavou.

„Teď ale potřebuji tak deset mužů. A stříbrné řetězy. To dokážeš sehnat?“

Zeptal se Nik Lokiho.

„Deset mužů seženu hned. Ale s tím stříbrem to bude horší.“ Zamračil se

Loki. „Jedině, kdybychom opět přetavili nějaké stříbrné zbraně.“

Nik dojedl a lehce říhl.

„Potom ty řetězy zase přetavíme zpátky. Potřebuji jen trošku rozeštvat nepřítele.“ Olízl si z prstů poslední kousky mastnoty, která mu zbyla po slanině.

Tygras pomalu zvedal a sundával ruku, ve které měl zlatou masku. Seděl na zlatém trůně, oblečen v šatech vyšíváných zlatou nití. U trůnu měl zrcadlo ve zlatém rámu. Vždy si přiložil na obličej zlatou masku a chvíli se sledoval v zrcadle. Pak ruku sundal a chvíli studoval svůj obličej.

A znovu a znovu. Nakonec ho to už přestávalo bavit.

Vzal zvonek a netrpělivě na něj zazvonil.

Vstoupil jeden z bohatýrů. Před zlatým trůnem poklekl na jedno koleno.

„Ať se okamžitě dostaví maršálek Vlkodlak.“ Tygras zvedl ruku, ve které měl zlatou masku a podíval se na sebe do zrcadla.

Bohatýr odběhl shánět maršálka.

„Děje se něco?“ Zeptala se Kuronská, sedíc na svém trůně, nervózně se opírajíc o opěradlo. Na klíně malý talířek s medovými koláčky, které pomalu pojídala.

Tygras mlčel a po očku ji sledoval. Hodně ztloustla. Vyděšeně na něj zamrkala.

„Jenom sedí na trůně a žere a žere. Podobá se bachyni.“ Pomyslel si.

„Ne, miláčku. Jenom asi takové drobné starosti.“ Mile odvětil.

Ulehčeně se usmála a znovu se opřela o opěradlo.

Do místnosti vešel maršálek Vlkodlak.

Tygras ho nechal dojít až před trůn.

„Výsosti.“ Maršálek poklekl na koleno.

„Podle posledních zpráv nedorazily dvě karavany se zlatem z Etaminu.

Chci vysvětlení.“

Maršálek se ošil.

„Výsosti.“ Zamumlal a z úst mu skanula slina. „Na Etaminu došlo k malým problémům.“ Zabuřel.

„Dvě karavany zlata, stříbra a jiných kovů jsou malé problémy?“ Zeptal se jedovatě Tygras.

„Ne. Totiž... Na Etaminu...“ Maršálek začal koktat.

„Co se děje na Etaminu!? Horníkům se nechce pracovat!?“

„My nevíme.“

„Co!?“ Tygras spustil ruku se zlatou maskou a vstal z trůnu. „Co nevíte?“

„Když nedorazila první karavana.“ Začal ze sebe sypat maršálek. „Vyslali jsme trestnou výpravu. Několik desítek vlkodlaků mělo napravit horníkům hlavu. Ale nevrátili se. Poslal jsem hlídku harpyjí, aby je našly, ale ani ony se nevrátily.“ Maršálek sklonil vlkodlačí hlavu.

Tygras stál nad maršálkem a se široce otevřenýma očima jej sledoval.

„Harpyje se nevrátily?“

„Poslal jsem tam ještě jednu, větší výpravu. Stovka vlkodlaků, deset bohatýrů a pět harpyjí.“

„A?“

„Pane!“ Zvedl hlavu maršálek Vlkodlak. „Je tam letec! Teda rytíř! Je celý v šedém. Lítá na šedivém draku. Hrozně pomalu. Ale když na něj harpyje zaútočí, nic si z nich nedělá. Spálí je svým ohněm.“

„Nějaký letec pálí moje holčičky!?“ Kuronská vstala z trůnu a na zem spadl talířek se zbytky sladkostí. Koláčky se rozkutálely po celém sále.

„Ano.“

„Jak může?! To přeci nemůže?!“ Rozkřičela se Kuronská a bezradně se podívala na Tygrase.

„Jak to víš?“ Zeptal se Tygras maršálka.

„Přežilo pár bohatýrů.“

„Ten šedivák zaútočil na vlkodlaky?“

„Ne. Ale jakmile byly zabity harpyje, přilétlo pár jiných draků a zaútočili na vlkodlaky. Vedl je bílý drak.“

„Pobili vlkodlaky?“

„Ano. Ale na bohatýry nezaútočili.“

„To je logické. Mají lidskou tvář a draci neútočí na nic, co má lidskou tvář.“ Poučil je Tygras.

„Ale harpyje mají lidskou tvář.“ Odsekla mu Kuronská.

„To máš pravdu.“ Došlo Tygrasovi. „Ledaže by.“

„Ledaže by co?“

„Ledaže by ten šedivý, starý drak neviděl a neslyšel.“

„Chceš říct, že ho řídí jen ten jezdec?“ Kuronská vydechla.

„On a jeho drak zaútočil i na bohatýry.“ Kývl maršálek vlkodlak. „To by odpovídalo. Normální draci spálili a roztrhali vlkodlaky a on potom sám

zaútočil na ten zbytek."

Tygras zvedl ruku s maskou a zadíval se na svoji zlatou tvář. Sledoval svoji tvář v odrazu zlaté masky.

„Kdo by mohl?“ Přemýšlel nahlas. „Pobili jsme všechny letce. Na tohle létání by musel roky trénovat a musel by být dračí letec duší. A jediný dračí letec duší, byl král Drakul.“ Odhodil zlatou masku do kouta. „Aho nic! Podvedl mě! Tvrdil, že Drakul je mrtvý. Že ho pohřbil někde v horách. Já idiot mu naletěl!“

Otočil se na Kuronskou, tvář zkřivenou vzteky.

„Ukončíme to! Vytvoř anděla smrti! Démona, který bude bleskem zabíjet na stovky metrů. Jeho hlas ať dokáže rozbít skálu. Jeho dech ať mění zemi v poušť. Při pohledu do jeho očí, ať každému pukne srdce. Při jeho doteku ať se taví ocel. Ať bojovníci zahazují zbraně, jen o něm uslyší. Ať se v nezměrném děsu choulí do klubíčka. Ať psi vyjí strachy, když jim vítr donese jen závan jeho pachu. Vytvoř takového démona a já ho vyšlu na Etamin. A potom na další a další planetu. Ať všichni pochybovači poznají, co znamená Tygras a že jakýkoliv odpor je marný.“ Vztekle mrštil zlatou maskou do kouta.

„Zničím každou planetu.“ Pokračoval. „Obrátím ji v poušť. Sadiru, Alamak, Elektru, Chort, Lucidu, Hadir, Benetnaš, Grassias.“ Vyjmenovával Tygras planety. „Nepotřebuji nikoho. Budu raději vládnout vlkodlakům a bohatýrům, než těm zrádcům všude v okolí. Padají na kolena, když jsi před nimi a za zády ti dělají posměšné grimasy.“ Zuřil. „Tak dělej!“ Obořil se na Kuronskou. Venku jsou hromady hnoje, slámy a dřeva. Udělej, co poručím!“

„Když já.“ Hlesla.

„Co, když já?!“ Ironicky po ní opakoval.

„Já už nedokážu čarovat.“

Tygrasovi zaskočilo slovo v hrdle. Jen s pusou otevřenou stál a sledoval oteklou tvář Anny Kuronské.

„Chceš říct.“ Zašeptal. „Že už neuděláš ani jediné kouzlo?“

„Ne.“ Po tváři jí tekly slzy.

„Jak...“ Zajíkl se. „Jak už to dlouho...? Jak dlouho už to nedokážeš?“

„Chvilí před tím, než ses vrátil ze Sadiry.“ Vzlykala.

S výrazem člověka, který najednou zestárl o desítky let, se Tygras otočil k zrcadlu. Chvilí sledoval svoji tvář a pak stočil hlavu do kouta, kde se na něj výsměšně dívala jeho zlatá maska.

Jevgenij Pavlov nemohl spát. Znovu vylezl z postele a namačkal číselný kód na svém trezoru. Opatrně vytáhl malou krabičku a donesl ke stolu. Otevřel ji, a asi potisící za posledních pár dní si znovu prohlížel zlaté mince.

Neznal jedinou z nich. Shlížely z nich reliéfy panovníků, které neznal, a popis na nich byl smíšeninou všech možných jazyků. Poznal pouze profil Tygrasův a odvodil si od nich profily na mincích Tygrasova otce a děda. Potom tu byla dračí mince, alespoň si ji tak pojmenoval. Z jedné strany drak a z druhé reliéf neznámého panovníka. A další a další.

Co to je za svět, kde se platí zlatem, ale přesto se cestuje mezi světy? Zvedl mobilní telefon a vytočil jemu známé jméno. Chvilku čekal.

„Dobrý den. U telefonu Pavlov, ten nadšený sběratel mincí. Chtěl jsem se zeptat. Máte ještě ve své sbírce nějaké mince. Velice rád bych koupil. Cena nehraje roli. Můžu vám zaplatit v rublech i v jakékoliv jiné měně, nebo popřípadě vyměnit za něco jiného.“

Chvilí poslouchal.

„Zbraně? To nebude problém.“ Usmál se. „Takže, cesta existuje?“ Zeptal se.

Čestmír Potůček nenáviděl svoji kůži. Některým to nedělalo problém, ale on by byl raději znovu člověkem. Nebyl nadšený svoji velkou silou ani vlkodlačí houževnatostí.

Navíc, stále ho pronásledoval dravčí hlad. To byla jedna z příčin, proč teď stál u stromu připoutaný stříbrnými řetězy.

Mělo ho napadnout, že mladé ovečky se jen tak nepotulují po lese. Ale ten dravčí hlad mu zatemnil smysly a pach zvířete úplně přehlušil pach stříbra, které normálně dokázal ucítit.

Vzpínal se a sténal.

Stříbrné řetězy se mu zarývaly do těla a působily mu nesnesitelnou bolest.

Nik ho pozoroval.

„Co čumíš!!“ Vlkodlak zařval, až sliny dolétly kousek před Nika.

„Nečumím, koukám.“ Opravil ho Nik.

„Zabij mě. Víš, jak to bolí?“

„Ani si to nedokážu představit.“

„Jako kdyby ty řetězy byly z rozžhaveného kovu.“

„Hmm.“

„Bavíš se, co? Ale přijde doba, kdy se budeme bavit my.“

„Já vím. Až pochytáte všechny mé přátele a vsadíte je do klecí, chytnete i mě a pak je před mýma očima budete mučit. Tohle už mi Tygras vzkazoval mnohokrát.“

„Budeš trpět, jako netrpěl nikdo před tebou.“

„Hmmm.“

„Nevěříš?“ Vlkodlak se znovu pohnul, aby ulevil mučenému tělu.

„Věřím, nevěřím. Co na tom? Ale teď jsi v zajetí ty a já se tě chci na něco zeptat.“

„Nic ti neřeknu.“

„Čím jsi byl, než tě Kuronská proměnila ve vlkodlaka?“

„To tě nemusí zajímat.“

„Típuju na vojáka. U nějakého knížete.“

„A co ti je do toho?“

„Jen tak.“ Pokrčil Nik rameny. „Asi to musel být zajímavější život. Než otročit Tygrasovi.“

Vlkodlak ztichnul. Sliny mu přestaly kapat z mordy.

„Veselý život. Hezká holka v nějaké vesnici, po ukončení vojenské služby svatba, za kořist a žold nějaký malý domek, hodně dětí.“ Pokračoval Nik a sledoval vlkodlaka. Ten sklopil hlavu a v očích se mu objevil smutek.

„A pak přišel Tygras s tou čarodějnici a ze všech z vás udělal tahle monstra. A slíbil vám, že až vyhraje tuhle válku, tak že vám vrátí lidskou podobu.“

Vlkodlak zvedl hlavu a pozorně se zadíval na Nika.

„Jak to víš?“ Zeptal se.

„Vím to. A vím ještě víc. To, že Tygras nehodlá splnit to, co slíbil. A i kdyby nakrásně chtěl, tak ani nemůže. Mám zprávy, že ta jeho čarodějnice nedokáže už čarovat. Zlo, které způsobila, přeteklo, a samo ji zahubilo.“

„Lžeš.“ Vlkodlak s sebou cukl, až se mu řetězy zaryly hluboko do masa. Zaskučel bolestí a povolil tlak.

„Nelžu. Nejsem Tygras. Běž za ní a vyzkoušej ji. Umí čarovat asi stejně jako ty, nebo já. Běž a řekni tuhle novinu všem. Že vás Tygras obelhal, že vás stále obelhává. Že vám nikdy vaši podobu nevrátí, že z vás zůstanou vlkodlaci, z vašich dívek harpyje, z vašich dětí skřeti, z vašich rodičů zombie. Že pro svoji potěchu zničil celou zemi, protože vás nenávidí. Jen běž. Ale nejdřív si zkus tu čarodějnici. Abys viděl, jestli ti lžu já, nebo Tygras.“

„Ty mě pustíš?“

„Kdybych tě chtěl zabít, udělal bych to hned. Nejsem sadista, abych tě mučil.“ Nik rozepnul zámek na stříbrném řetězu.

Ozvalo se stříbrné zacinkání a vlkodlak se narovnal.

Rychle se otočil k Nikovi a pozorně ho sledoval. Byl vyšší, o hodně vyšší než Nik. Pomalu napřáhal svoji obrovskou ruku s drápy na konci prstů k Nikově krku.

„Stačí trochu rychlejší pohyb mojí ruky a jsi mrtvej.“ Řekl potichu.

„Tak ho udělej. Pro mě to skončí. Ale co ty?“

Pomalou přibližoval ruku blíž a blíž. „Pokud jsi mi lhal.“ Pokračoval.

„Tak jsi získal svobodu od lháře. Myslíš, že bych tě pustil, kdybych tomu nevěřil. Nejsem váš nepřítel. Tuhle zemi jsem už jednou mohl mít, a přesto jsem to nechal na vás, ať si vládnete. Zamysli se.“ Nik pomalým jemným gestem odstrčil jeho spár od svého krku.

Vlkodlak se bleskurychle otočil a zmizel v lese.

„Uf.“ Oddychl si Nik. Chvilku počkal a pak zatleskal.

Z okolního porostu začínali vylézat vojáci s kušemi, ve kterých měli připravené stříbrné šipky.

„Riskuješ.“ Vzdychl Loki. „Kam teď?“

„Uklidíme vojsko a jdeme do banky pro zlato.“

14.

Služebná jemně česala vlasy Kuronské. Když skončila, položila před Annu Ivanovnu několik vlasů. Kuronská počítala.

„Devatenáct.“ Zvedla ruku. „Devatenáct vlasů.“ Pak ruku bezmocně spustila dolů. „Neproměním tě v žádné zvíře, važ si toho.“

Služebná poklekla.

„Děkuji.“ Hlesla tiše.

„Dostaneš jen devatenáct ran bičem.“ Kuronská se odvrátila od služebné.

Pak se otočila zpátky.

„Co to máš na ruce?“ Zeptala se.

Služebná schovala ruce za záda.

„Dělej.“ Nastavila Kuronská ruku.

Služebná opatrně sundala náramek a položila ho Kuronské na dlaň.

„Hezký.“ Kuronská prohlížela stříbrný náramek, složený z jemného, proplétaného stříbrného drátu. „Dáš mi jej?“ Nebyla to otázka, byl to rozkaz.

„Dostala jsem to od svého milého.“ Pokusila se služebná postavit na odpor.

Kuronská kývla a dva vlkodlaci se postavili za služebnou.

Pak si zkusila natáhnout náramek, ale nepřetáhla ho přes ruku.

Vztekle ho hodila do kouta.

„Vem si ten šmejď.“ Vztekle zasyčela na služebnou. „A nezapomeň. Deva-

tenáct ran.“

Služebná po kolenou dolezla k náramku. Pak vstala a s rukama na očích vyběhla ze sálu.

„Šetři si je.“ Tygras seděl na trůně, zlatou masku na obličejí a ani se nepohnul. „Nové si nevyčaruješ.“ Zabuřel ironicky. „Můžeme být rádi, že jsme sehnali tyhle. Protože až ti začnou česat hlavu bohatýři, budeš do pěti dnů plešatá.“

„Jsme tady.“ Nik shodil se zad krumpáč a lopatu.

„Hřbitov.“ Loki pozvedl svítilnu. „Neříkal jsi banka?“

„Moje osobní banka.“ Nik začal kopat. Po chvíli narazil na rakev.

„Promiň Starochu.“ Zašeptal Nik a krumpáčem rozbil víko rakve. Chvilku lovil mezi kostmi a pak vytáhl pytlík s penězi.

„Opravdu to udělal.“ Vytáhl lebku starocha a políbil ji na temeno.

„Vůbec nic nechápu.“ Loki opřel bradu o násadu lopaty.

„Stará historie.“ Nik uložil lebku zpátky. „Když jste mě kdysi s Pandorou a s králem Foxem oslepili, on mi vrátil zrak. A řekl si padesát zlatých za každé oko. Potom sto zlatých ještě za jeho knihovnu. Já mu je stihl donést ve chvíli, když umíral. Tehdy mi řekl, že si je dá v rakvi pod hlavu a že si je můžu kdykoliv půjčit, pod podmínkou, že mu tam vrátím jednou tolik.“

„To je ale lichva.“

„V nynější situaci je jediný, kdo se nebojí jít do tak riskantní investice jako je válka proti Tygrasovi. Proto musím vzít zavděk i takovým úrokem.“ Nik si hodil objemný pytlík do batohu a začal zasypávat hrob.

„Děkuji ti Starochu.“ Zašeptal, když byl hotový. „Pokud budu mít jen trochu možnost, vrátím ti to i s úrokem.“

„Sto zlatých není moc.“ Loki vzal lopatu a jemně uplácal čerstvě navršenou hlínu.

„Vím ještě o jednom pytli zlata. Dal jsem to k dispozici jednomu příteli a doufám, že z toho moc nesebral.“

„A kde to je?“

„Na pobřeží, u jedné rybářské chatrče.“

„U Matěje? Stihneme to do úsvitu?“

„Ne. Já půjdu sám. Ty se vrať s tímhle na Sabik. Ketevan je stejně už asi strachy bez sebe. S Ketevanem se vydejte na Zemi. Ukažte panu Leonidzemu zlato. Aby viděl, že slovo držím. Mám pocit, že předtím na nás kou-

kal dost podezřívavě. A zároveň zjistí, jak je daleko on.“

U dveří se ozval zvuk zápasu a do sálu vrazil rozzuřený vlkodlak. Udělal několik kroků a před trůnem se překvapeně zatavil.

„Co si to dovoluješ?“ Vztyčil se Tygras ze svého trůnu.

„Pane.“ Vlkodlak stále Tygrase překvapeně pozoroval. „Pane.“ Pokračoval.

„Co to máte s obličejem?“ Zeptal se.

„Nikdy jsi neviděl zlatou masku?“ Odsekl Tygras.

„Pane. Výsosti.“ Znejistěl Vlkodlak. „Slíbil jste, že nám vrátíte lidskou podobu.“

„Až zahyne Ahonic.“

„Tak ho nechte zabít. Máte ho v hrsti.“

„Kdy a jak zemře, to nech na mně! Jak si vůbec dovoluješ sem vpadnout?! Bez dovolení, ty stvůro?!“ Rozzuřil se Tygras.

„Stvůru ze mě udělala ona.“ Ukázal drápem na bledou Kuronskou.

„A povídá se mezi bytostmi, že už nedokáže čarovat.“

„Chopte se ho!“ Zařval Tygras na bohatýry, kteří se mezitím shromáždili ve dveřích.

„Tak je to pravda. Neumí čarovat.“ Ujistil se vlkodlak, stále sledujíc Tygrasovou zlatou masku. Potom jedním skokem proskočil oknem a zmizel ve tmě.

„To už je podruhé!“ Zuřil Tygras. „Okamžitě dejte na všechny okna na hradě pevné, ocelové mříže!“

Nik shodil pytel, ve kterém kovově zacinkalo. Znovu se podíval rozbitými okny ven.

Nic, nikde ani živáčka.

Rozdělal malý oheň v krbu. Znovu došel a zkontroloval vybledlé dětské kresby na zdech hradu.

Nic nepřibylo, žádný nový vzkaz.

Vrátil se zpět do hradu.

Vítr svištěl a profukoval rozbitými okny a vyháněl tu trošku tepla, co se podařilo vyrobit.

Nik seděl u ohně. Schválně oheň rozprostřel, aby vydával co nejméně světla. Náhle ho zachvátil podivný pocit.

„Na lehké úkoly mám generály.“ Pronesl do prostoru první část hesla.

„Na těžké mám vás.“ Ozvalo se z temného kouta a do místnosti ladným

krokem vkročila zahalená postava. Před Nikem padla na zem.

„Můj pane.“ Pronesla.

„Mám pro vás velmi obtížný úkol.“ Nik přišel blíž a pozorně si zahalenou postavu prohlížel. Tmavé šaty, pevně obalené okolo těla dávaly vyniknout ženským křivkám.

„Bude nám ctí za vás položit život.“ Zněla odpověď.

„Jestli se nám podaří porazit Tygrase, vy musíte zachránit rukojmí v jeho hradě a pomoci nám obsadit jeho hrad.“

„Máme tam už své lidi.“ Hlesla postava.

„Zatím se vaši lidé moc nepředvedli. Nedokázali jste zabít ani Tygrase, ani Kuronskou, jak jsem poručil.“ Zamračil se.

„Nepodařilo se nám dostat tak blízko, abychom mohli zaútočit. Tygras je obklopen bohatýry a vlkodlaky. Odpusťte, pane.“

„Odpouštím. Bylo těžké proniknout do Tygrasova hradu a trvalo to dlouho. Teď ale proveďte svůj úkol. Ať se za vás vaše zakladatelka nemusí stydět.“ Nik se otočil k ohni. Když se ohlédl zpátky, byl sám.

Znovu se natáhl k ohni a začal upravovat dříví tak, aby vzplálo jasnějším plamenem.

„Ach Kay.“ Vzdychl polohlasem. „Kdybys dnes viděla svoje dívky, byla bys na ně opravdu hrdá.“

Chvilku seděl a nahříval se u ohně. Potom prošel místnost po místnosti, dokud nenašel malé holubí pírkó. Nožem ho seřízl do ostra. Pak se vrátil k ohni. Řízl se do prstu a krev nechal kapat na kámen u krbu. Nakonec sáhl do opasku a vytáhl kousek pergamenu.

Bez přemýšlení napsal pár vět.

Pergamen opatrně sroloval do ruličky. Znovu sáhl k opasku.

Chvilku lovil v kapsáři a vytáhl malou kuličku. Lehce na ni foukl a na prst mu vyskočil dráček.

Nik vytáhl kousek masa a podal ho dráčkovi.

Drak se do masa zakousl, jedním pařátem si ho přidržoval na Nikově ruce, zatímco na druhý pařát mu Nik připevňoval zprávu.

„Víš, co máš dělat.“ Šeptal Nik dráčkovi. „Protože jedině ty dokážeš najít toho, kdo tě stvořil.“

Dotáhl provázky okolo pařátu dráčka a počkal, až dráček dožvýká sousto. Pak zvedl ruku a vypustil dráčka do tmy.

Zmatená sova, která považovala dráčka za velkého netopýra, vzplanula jasným plamenem a na pár vteřin osvětlila noční oblohu. Nik jen na okamžik zahlédl siluetu dráčka, mířícího k bráně.

Na Zemi se vše schylovalo ke zdárnému konci. Desítky žoldáků, sehnaných po celém světě, se řadily u ústí jeskyně. Z beden si tu lidé vybírali zbraně.

„Dobrá práce.“ Mávnul Giorgi Leonidze na Jevgenie Pavlova.

„Zbraně nebyl tak velký problém.“ Pochlubil se Pavlov. „Horší byla logistika.“

„To slovo mi nic neříká.“

„Přeprava a zásobování vojska. Tady šlo navíc o to utajit to i před mojí vládou.“

„Rozumím.“ Giorgi si chytil kožešinovou čepici, aby mu ji vítr neodvál.

„Podařilo se?“

„Nikdo nic neví.“ Pavlov koutkem oka zachytil něco nezvyklého.

Sáhl do bedny s náboji.

„Tahle munice je přeci zakázaná.“

„Ano. Na zemi.“ Zasmál se Giorgi

„To je pravda. Ale tu jsem vám já nedodal.“

„Nedodal.“ Potvrdil Giorgi.

„Tak kde jste...“ Zarazil se Pavlov. Pak mu to došlo. Prudce se otočil.

Jeho šofér se mile usmíval a mířil na Pavlova pistolí.

„Vysoký důstojník Ruské tajné služby a zrazuje Američanům.“ Zakroutil řidič hlavou a stiskl spoušť. Pavlov se svalil na sníh.

Řidič se k němu sklonil a prohledal mu kapsy.

„Tady je.“ Řekl po chvíli a podal Giorgiovi klíč od bytu. „A ať to vypadá jako loupežná vražda.“

Leonidze kývl.

„Tělo bude nalezeno u něho v bytě, jeho slavná sbírka zmizí a na mém kontě se objeví určitá suma.“

„Dost vysoká suma.“ Kývl řidič hlavou. „Tady jsou kódy k jeho trezorům. A prosím, ať nic nechybí.“

„Nebojte, pošlu na to spolehlivé lidi.“ Giorgi vytáhl další cigaretu z krabičky.

„Opravdu mi vrtá hlavou, jestli tam bude i ten zkušební rubl carevny Anny z roku 1730.“ Pomyslel si řidič a odvrátil hlavu od kouře, který akorát vyfoukl Giorgi jeho směrem.

Protože byl od Leonidzeho otočen, neviděl, jak Giorgi pokynul jednomu ze svých mužů. Muž z Leonidzeho ochranky vytáhl pistolí a namířil řidičovi na hlavu. Giorgi se otočil a udělal několik kroků dozadu, aby ho nezasáhl

kousky kostí, masa a mozku, které se po výstřelu rozletěly do okolí.

Když dokouřil, podíval se na hodinky.

„Je čas.“ Pomyslel si a vešel do jeskyně. Pomalu sestupoval po schůdkách dolů.

Nik s Ketevanem už tam čekali.

„Jste přesný.“ Pochválil Leonidze Nika.

„Čekáme tu už asi pět hodin.“ Zasmál se Nik. „Nechtěli jsme rušit.“

„Asi to bylo moudré. Měli jsme ještě malé jednání.“ Leonidze sáhl do kapsy pro cigaretu. „Chtěl jsem se zeptat, jestli máte ty peníze?“

Nik ukázal na pytel, na kterém seděl.

„Přepočítejte si to.“

Leonidze si přidřep, rozdělal pytel a začal počítat zlaté mince. Nik trpělivě čekal.

Po chvíli Leonidze vstal.

„V pořádku.“ Kývl.

„Nespočítal jste to všechno.“

„Vůbec jsem to nepočítal. Sledoval jsem vás. Zůstal jste klidný. Tak jsem věděl, že to bude asi v pořádku. Ketevane.“ Giorgi ukázal na pytel.

Ketevan poslušně zavázal pytel a hodil si ho na záda.

Stoupali k východu z jeskyně.

„Váš přítel mi nechal nějaké zlato už předtím.“ Připomněl Leonidze.

„Dohodili jsme se, že všechno zlato stavím do slitků. Aby se předešlo všetečným otázkám.“

„A zlato, které se dostalo na Zemi předtím?“

„Pokusím se ho dostat také.“ Leonidze stiskl v kapse klíč od Pavlova bytu.

„Děkuji.“ Poděkoval Nik.

„Dohoda je dohoda.“ Pokrčil rameny Giorgi.

Vystoupali ven. Vítr hnal drobný sníh a bodal ve tvářích.

„Tak tady je máte.“ Ukázal Leonidze rukou.

Nik se zapotácel.

„To je všechno?“ Zeptal se. „S tím mám porazit tisícovky nepřátel?“

„Věřte mi. Pokud je pravda všechno to, jste mi vy, Loki a Ketevan napovídali a té divné planetě, myslím, že vám zbude ještě dost pozemšťanů, abyste z nich měl zamotanou hlavu.“

Nik vzdychl.

„Ketevane?“ Poručil.

„Ano pane?“

„Projídi na Sabik a vzkaz Lokimu, že král Ahonic vzkazuje, že nastal čas.“

Ketevan se rozběhl ke vchodu do skály.

„Ketevane!“ Zavolal za ním Leonidze.

„Ano pane Leonidze?“ Zastavil se Ketevan.

„Pak se vrať. Něco tu pro tebe mám.“ Usmál se Giorgi.

Ketevan kývl a znovu vyrazil do jeskyně.

Malá vojenská hlídka na Benetnaši pomalu dojídala svoji polévku. Náhle brána zeskvotěla a dovnitř skočil malý čaroděj.

„To je dost.“ Zabuřel velitel.

Čaroděj pokrčil rameny. „Stejně je to zbytečná cesta.“

„To není tvoje starost.“ Odsekl mu velitel. „Tak dělej.“

Malý čaroděj zvedl ruce. „Beta Virginis“

Hlídka prošla a spolu s čarodějem branou na Zavijavu. Udělali několik kroků a zkontrolovali východ z brány. Narychlo očima přejeli nekonečnou ledovou pláň na Zavijavě. Pozorně se zrakem snažili proniknout přes sněhové vločky a dohlédnout až k ledovým městům Mrazivých. Ale nic nebylo vidět.

Velitel hlídky ještě pohledem zkontroloval sních, který vítr navál dovnitř. Hledal stopy, hledal známky života.

„Nic. Ani živáčka.“ Ujistil se velitel hlídky a otočil se zpět k bráně. „Po Mrazivých ani stopa. Alespoň, že tenhle problém máme vyřešený.“ Vzdychl.

Malý čaroděj otevřel bránu. Prošli zpět na Benetnaš.

Velitel zapsal zprávu do hlášení.

„Myslíš, že Tygras zruší tyhle hlídky?“ Zeptal se jeden z vojáků velitele.

„Asi ano.“ Pokrčil velitel rameny. „Už přes šest let, vždycky jednou týdně zkontrolujeme Zavijavu, jestli od ní nic nehrozí. A za celou dobu ani jeden Mrazivý.“

„Vymřeli?“

Velitel pokrčil znovu rameny. „Asi ano. Dám ruku do ohně na to, že na Zavijavě není jediná myslící bytost.“

„Když jste vstoupili do brány, něco malého tam vlítlo za vámi.“ Hlásil jeden z hlídky.

„To budou ti Tygrasovi krkavci.“ Odplivl si velitel. „Pořád hledají kněžnu Magdalenu a syna krále Ahonica.“

„Doufám, že je budou hledat až do skonání věků. Tygrasovi sliby o bohatství a hromadách jídla se nějak proměnily v pláč a skřípění zubů.“

„Mlč.“ Velitel se vyděšeně podíval po okolí. „Rozhodně se nemíním stát večerí nějakého vlkodlaka za tvoji nevyváchanou hubu.“ Zasyčel na vojá-

ka.

Magdalena stála na sněhové pláni. Vítr jí hnal velké vločky za límec.

Kůň netrpělivě zarehtal a zahrabal kopytem.

Jeden z vojáků přijel blíž.

„Výsosti, už je pozdě.“

„Já vím.“ Vzdychla a otřela si slzu, která se jí objevila v koutku oka.

V duchu si namlouvala, že je to jen od větru ale sama věděla, že tomu tak není.

Obrátili koně a pomalu se vraceli zpátky.

V dálce se objevil malý bod a rychle se blížil. Nakonec malý drak zakroužil a usedl Magdaleně na napřaženou ruku.

Rychle si zuby stáhla rukavici a vytáhla zprávu, připevněnou na dráčkově pařátu. Očima přešla text.

Pak, aniž dala najevo nějaké pohnutí, lehce zatlačila dráčkovi hlavu a zmáčkla ho do malé kuličky.

„Dobrá zpráva?“ Vojáci na koních přijeli blíž.

„Dobrá.“ Usmála se. „Svolejte všechny. Čas našeho vyhnanství skončil.“

Vracíme se.“

„Domů? Na Sadiru?“

„Ne. Na Nusakan. Do války.“

„Do války?“

„Do války proti Tygrasovi, Kuronské a tisícům vlkodlaků.“

„Ale.“ Vojáci spolkli protest, když viděli radostný výraz v tváři své velitelky.

15.

Ketevan proskočil branou. Rychle vyskočil z druhého konce brány a po několika skocích zmizel pod obrovským stromem.

Doběhl ke kmeni.

„Král Ahonic vzkazuje, že nastal čas.“ Oznamil k obrovské tváři starého indiána, plasticky vystupující z kmene stromu.

„Tak on už je zase král?“ Zpoza kmene vystoupil Loki. „Tak to je dobré znamení.“ Pousmál se.

Ketevan se otočil a běžel zpátky na Zem.

„Nu?“ Pokývl Loki k obličejí indiána.

Ozvala se rána, jak se srazily dvě obrovské větve. A po chvíli další rána.

Krkavci a havrani v okolí poplašeně vzlétli a hněvivě krákorali.

Domorodci se zastavovali a poslouchali. Když zazněla rána potřetí, někteří přestali dělat svoji obvyklou práci a loudavě a nenápadně se vydávali k obrovskému stromu. Prošli úzkými průchody mezi větvemi a zmizeli pod ním.

Jednoho mladého krkavce to zaujalo, tak přiletěl blíž. Neopatrně sedl na strom a zvědavě se snažil nakukovat mezi listy. Ani si nevšiml, jak se mu okolo krku pomalu obtáčí malá smyčka z tenkého šlahounku stromu. Ozvalo se přidušené zakrákání a zase ticho.

Domorodci v přítmi stromu opatrně trhali vlhkou trávu a stírali ze sebe barevnou hlínku, která maskovala jejich bílou barvu kůže.

Kořeny stromu se rozhrnuly a odhalily malou jeskyni. Kdo by se do ní podíval, viděl by, že je plná brnění, oštěpů, štítů, kroužkových košil, mečů, luků a šípů ale i různého oblečení a obuvi.

Nik pozoroval zástup mužů procházejících branou.

„Opravdu nechcete jít s námi?“ Zeptal se Giorgie.

„Nejsem blázen, abych se hrnul do první linie.“ Giorgi zakroutil hlavou.

„I v Afgánu jsem před sebe pouštěl jináč. Většina z nich nepřežila.“

„Co ty speciální střely?“ Zeptal se Nik.

„Několik tisíc rtuťových střel. Vyrobených speciálně na zakázku.“ Vzdychl zničeně Giorgi.

„Chtěl jsem stříbrné.“

„Na to jste mi donesl moc málo zlata. Věřte mi. Rtuť zastoupí stříbro mnohem lépe.“

„Doufám, že máte pravdu.“ Mračil se Nik. „Takových pozemšťanů. A ani jeden pořádný čaroděj.“ Zoufal si.

„To, co vám posílám, vydá za čaroděje, bohatýry, vlkodlaky a já nevím, co všechno jste mi tady tvrdili. Věřte mi.“ Giorgi sjel pohledem na Ketevana.

„Drž se zpátky.“ Poručil mu a podal mu velkou, těžkou pistoli. „Touhle jsem sundal prvního vrabce. A také posledního. Nikdy už jsem na nic živého nevystřelil.“

„Vážně?“ Zapochoyboval Ketevan.

„Jistě. Velitelé osobně nezabíjí. Přece na to mají své lidi.“

„Pane Niku?“ Ketevan se zmateně otočil na Ahonica. „Vy jste osobně někdy někoho zabil?“

Nik dělal, že neslyšel.

„Pane Niku?“ Ketevan zvýšil hlas. „Zabil jste někoho osobně? Vy sám? Vlastníma rukama?“

Nik se podíval Ketevanovi do očí.

„Jestli se dostanu k Tygrasovi na délku svojí dýky, rozpáru mu břicho a jeho střevy uškrtním Kuronskou. A věř mi, že ji budu škrtnit pomalu. Hodně pomalinku. Je to jeden z mých nejhezčích snů. Těším se na to každou částičkou svého bytí.“

Ketevan udělal krok dozadu a schoval se za pana Leonidzeho.

„Opravdu musím jít zpátky?“ Zašeptal Giorimu do ucha.

„Jistě. A o všem mi podáš zprávu. Hlavně o té popravě. Byl bych rád, kdybys ji viděl na vlastní oči.“ Povytláhl pan Leonidze pobaveně obočí.

Ketevan vzdychl a vykročil k bráně.

Prošli branou. Na Nikův rozkaz neopouštěli chrám. Nik chtěl, aby se Tygras dozvěděl o jejich příchodu co nejpozději.

Loki s vojáky už tam čekal. Nedůvěřivě si přeměřoval žoldáky.

„Jestli tohle je výkvět pozemských vojáků, no tak to nevím.“ Zabuřel Nikovi do ucha.

„Jsou to žoldáci.“ Pošeptal mu Nik. „A navíc, ten typ, co jde po kořisti. Leonidze jim nic nezaplatil, vím to. Slíbil jim kořist ve zlatě.“

„Tygrasovo zlato?“ Zeptal se Loki. „To je ale špatné.“

„Možná se poprvé po dlouhé době pleteš v úsudku. Naopak, myslím si, že by to mohlo být velice dobré.“ Pousmál se Nik.

„Tak doufám, že tvůj úsudek bude lepší než můj.“

Nik se doširoka rozkročil a dal si ruce v bok.

„Pozemšťané!“ Zakřičel.

„Nevím, co vám už kdo řekl. Raději vám to trochu shrnu!“ Zamyslel se.

„Jste na jiném světě! To už jste zjistili! Pokud máte možnost, zabijte vše, co na vás bude útočit! Na to jste asi cvičení! Některé bytosti tu mají tuhý kořínek! Když na ně nebude působit železo, použijte rtuťové střely! Pan Leonidze mě ujistil, že to velmi dobře funguje!

Za to vám můžu slíbit, že budete mít tolik zlata, kolik unesete!“

„A kde to zlato je?“ Houkl jeden z pozemšťanů.

„V jednom hradě, několik dní ostré chůze!“

Nedůvěřivě si Nika prohlíželi a šeptali si mezi sebou.

„Chceme nějaké to zlato vidět.“

„Za pár dní. V jednom hradě.“

„Ukázaná platí.“

„A jak ho vám mám ukázat?“ Rozčílil se Nik.

„Už hodněkrát nám něco slíbili a pak skutek utek.“ Bylo slyšet, jak někdo

natáhl závěr samopalu.

„Máme problém.“ Zašeptal Loki.

Atmosféra houstla. Vojáci obklopili Nika, Lokiho a Ketevana a napřáhli kopí proti žoldákům. Ozval se smích.

„To bude rychlý.“ Pozvedli žoldáci zbraně.

„Pokud chcete vidět zlato, není problém vám nějaké ukázat.“ Ozval se hlas z temného kouta chrámu. Žoldáci se otočili a rozsvítili svítilny.

Ve světle se objevilo několik postav.

„Magdo?“ Nik udělal několik kroků a objal Magdalenu. Chvilí bylo ticho.

„To zlato.“ Zavrčel jeden z nedočkavých žoldáků.

„Hned.“ Před žoldáky dopadl malý pytel a kovově zachrastil.

Jeden žoldák vytáhl nůž a rozřízl obal. Na světle svítilen dopadla záře zlatých nuggetů.

„Takových pytlů odnositel z mého hradu několik tisíc. Můj hrad pak vypálili do základů. Ještě vám to jako důkaz nestačí?“

„Drakule?“ Vykřikl Nik a objal přítele. „Kde ses tu vzal?“

„Magda se pro mě zastavila.“ Drakul odstrčil Nika a oči měl mokré. „Pozdravuje tě Pepík a já ti chci poděkovat za záchranu života.“

„V pořádku.“ Mávl Nik rukou. „Co tvoje zranění?“

„Trvalo to. Nemohl jsem chodit, ale na létání na drakovi to stačilo. Teprve až když se objevila Magdalena, tak mi vyléčila úplně to ochrnutí. Ještě jsem ale nejistý, proto mám hůl. Poklepal Drakul na kus klacku.

„Co děti?“ Rychle se otočil Nik na Magdalenu.

„Je dost, že ses zeptal.“ Pronesla trochu s výčitkou. „Armin i Lilith jsou v pořádku. Armin tě pozdravuje.“

„Lilith.“ Vydechl Nik.

„Nebyl jsi jaksi přítomen u vybírání jména.“

„Ne, v pořádku. Je to takové... Takové magické. Kde jsou?“ Podíval se Nik Magdaleně přes rameno.

„Kde asi? Schované. Nebo si snad myslíš, že je vezmu sebou do bitvy?“ Nik se zatvářil smutně, ale kývl.

„Je to rozumné. Děti do války nepatří.“ Chvilku se odmlčel a přemýšlel, jak neurazit přítele.

„Bylo by také dobré, aby se Drakul vrátil na svoji planetu.“ Otočil se od Magdaleny a podíval se na Drakula. „Protože pokud naše výprava selže, bude jediný, kdo povede odpor proti Tygrasovi. Bude to ten nejtěžší boj, protože zůstane poslední a sám. Je ti to jasné?“

Drakul se nadechl k odpovědi.

„Má pravdu.“ Postavil se Loki vedle Nika.

Drakul se zoufale podíval na Magdalenu. Ta pokývala hlavou.

Sevřel rty a sklonil hlavu.

„Otevřete mi bránu?“ Zašeptal.

Nik ho objal okolo ramen.

„Není čas na hrdinství.“ Zašeptal. „Nevím, co ti ze Země dokážou, a pokud nás Tygras dostane, budeš naše jediná naděje. Rozumíš. Poslední záchrana.“

„Teď už vím, jak se asi cítil Král z Neumětel, když jsme ho odmítli vzít na výpravu na Etamin.“ Smutně odpověděl Drakul.

Nik mu pevně stiskl ramena a otevřel bránu.

„Pozdravuj Pepíka.“ Zavolal za procházejícím Drakulem.

Brána se zavřela a Nik se otočil k ostatním.

„Nech si ty novoty.“ Zabručel na Magdalenu, která si mezitím změnila šaty na vojenskou maskovanou uniformu. „A netahej sem móresy ze Země.“

Pohledem zkontroloval situaci. Někteří žoldáci si ještě prohlíželi zlaté nuggety, ale ostatní už stáli připraveni a čekali na Nika.

Nik se nerozhlížel a vyrazil k chrámové bráně.

Hlídka u brány byla mrtva. Nikovi vojáci ji zabili hned, jak vstoupili na Nusakan, a potom se stáhli.

Nik rozrazil bránu a postavil se na kraj chrámové hory. Slunce ještě nevyšlo, ale vidět už bylo docela jasně.

S rozčileným a vyplašeným skřehotáním se vzneslo k nebi několik desítek dravých ptáků. Rychle stoupali mimo dostřel šípů.

Ketevan Nikovi za zády vystrašeně zaskučel.

Nik ukázal na žoldáky.

„Dokážete mě zbavit těch zsranejch ptáků?“ Zeptal se, aby vyzkoušel pozemské zbraně, o kterých od Ketevana jenom slyšel.

Žoldáci pozvedli zbraně a rozlehl se štěkot výstřelů. Z nebe padaly mrtvolky jedna za druhou. Za chvíli byla obloha čistá.

„Bez toho rámusu to nejde?“ Nik si sundal ruce z uší.

„Ne.“ Zakroutili hlavou žoldáci.

„Tak ne.“ Pokrčil Nik rameny a začal sestupovat z dolů.

„Myslíš, že to postřílení ptáků zabrání tomu, aby se o nás Tygras dověděl?“ Přidala se k němu Magda.

„Možná ano, možná ne. Ale teď vím, s čím můžu počítat já a docela se mi to líbilo.“ Nik odkopl krvavý cucek masa a peří, ležící mu u nohou.

Sestoupili dolů. U sousoší se zastavili.

„Tohle jsem teda nečekala.“ Prohlížela si Magdalena sochy. „Ten, co klečí, jsi ty a ten na trůnu je Tygras?“ Zeptala se Nika.

„A ta vedle je ta největší svině na světě.“ Odpověděl místo Nika Ketevan a pistolí ustřelil soše Kuronské hlavu.“

„Přestaň tohle dělat mně u ucha!“ Rozčílil se Nik. Ketevan provinile schoval pistolí.

Vyrazili. Nik starostlivě sledoval stromy a počasí.

„Myslíš, že Kuronská stále ovládá planetu?“ Zeptal se ho Loki.

„To se právě pokouším zjistit.“ Nik zamával na jednoho ze žoldáků.

„Dokážete se zbavit i tamtěch ptáků?“ Ukázal na nebe, kde ve výšce začalo kroužit několik krkavců, které nejspíš přilákal hluk střelby a zvědavost.

Žoldák si nasadil na zbraň puškohled a zamířil. Ozvalo se pár výstřelů a ptáci začali padat na zem. Několik dalších žoldáků se přidalo a za chvíli byla obloha čistá. Co neodletělo, nežilo.

„Dobrá práce.“ Nik se se zájmem podíval na žoldákovu pušku. „Je to na prodej?“ Zeptal se.

„Tu pušku dostane jen ten, kdo ji vykrotí z mých ztuhlých prstů.“ Odpověděl pateticky odstřelovač.

Nik se usmál, pokrčil rameny a otočil se. „I to se dá zařídit.“ Zašeptal Loki mu. Ten lehce kývl.

Rychle pokračovali kupředu, ničím neobtěžováni. Žoldáci drželi ostré tempo i s velkým nákladem zbraní a munice.

Opoledne toho začínali mít Nik i ostatní dost.

Chvíli odpočívali. Nik se zamíchal mezi žoldáky. Zajímal se o zbraně, výcvik, osudy. Žoldáky zajímalo jenom zlato. Chtěli vědět, kolik tam toho může být, diskutovali, jakou má cenu na trhu, za co to utratí. Když se jim Nik snažil vysvětlit, kdo a co je nepřítel, jaké problémy je můžou čekat, jen opovržlivě mávali rukama.

Akorát jedenkrát dva z nich projevili malý zájem.

„Kuronská?“ Jeden žoldák se zarazil a přestal čistit samopal. „Taková starší ženská? Už předtím byla divná.“

„Vy ji znáte?“ Trhnul hlavou Nik.

„Jistě. Dělalí jsme hlídače v tý nemocnici, kde pracovala. Když utekla, tak nás nejdřív na několik týdnů zavřeli a pak nás vyhodili. Proto jsme vzali tuhle práci.“ Pohládl závěr samopalu. „Lepší než číst o upírech a vlkodlačích je s nimi bojovat, co.“ Kopl lehce nohou do svého druha ve zbrani.

„Hmm.“ Odpověděl mu ten druhý a ani nezvedl oči od čtečky.

Stmívalo se. Nik poručil zastavit a připravit se na noc. Žoldáci si bezstarostně připravovali jídlo na malých ohních.

„Co hlídky?“ Zeptal se Nik jednoho z vůdců žoldáků.

„Nestarejte se.“ Dostalo se mu odpovědi. Nik se vrátil ke svým vojákům a hlídky na své straně tábora postavil.

Večer se k nim přidalo pár žoldáků a se speciálními brýlemi se připojili k hlídkám. V noci byl klid, pouze od lesa se občas ozvalo pár výbuchů, jak se někdo snažil přejít nástražné minové systémy.

Ráno se šel Nik podívat, co se dělo u lesa, ale žoldák na hlídce ho včas zastavil.

„Udělej ještě krok a sbíráme tě v okruhu sta metrů, kámo.“ Varoval ho a ukázal na tenký drát, natažený asi metr před Nikem.

Pokračovali dál. Na Nikovu radu se vyhýbali lesům. Cesta se protahovala a žoldáci brblali, ale vidina zlata je poháněla kupředu.

Za tři dny zažili první větší bitvu. Z nedalekého lesa se vyrojily desítky vlkodlaků, bohatýrů, pár upírů, nějakí skřeti a jiné, nepojmenovatelné bytosti. Nastala řež. Vlastně, jatka. Žoldáci sestřelovali vlkodlaky rtuťovými střelami, které jim rvaly z těl kusy masa a nutily je válet se po zemi v obrovských bolestech. Upíři se rozpadali ve vyschlé trosky a bohatýři se nedostali ani tak blízko, aby mohli vystřelit z luku, natož hodit kopím. Nik chodil mezi žoldáky s rukama na uších a liboval si. Najednou uviděl známou postavu.

„Pozor. To je Vij!“ Zařval Nik, když uviděl postavu staříka s očními víčky až na zem. „Nedívejte se mu do očí, nebo vás to zabije.“

K Vijovi přiskočili dva démoni a začali mu zvedat víčka.

„Co s ním?“ Zeptal se někdo.

„Nevím. Ani deset chlapů se sekerou se neproseká k jeho srdci.“ Nik si přikryl oči předloktím.

Ozval se výbuch.

Nik opatrně spustil ruku.

Tam, kde předtím stál Vij, trčely jen dvě nohy podobné kořenům. Okolo se povalovaly kusy masa a na nejbližším keři viselo jedno Vijovo víčko jako plachta malého člunu.

„Hotovo.“ Zabuřel zjizvený muž po Nikově pravici a odhodil prázdný tubus od RPG.

„Vynikající.“ Poklepal Nik střelci po rameni. „Odkud jsi?“

„Slovensko.“

„Slovensko?“ Opakoval Nik a nejistě se podíval po Lokim. Ten mírně pokrčil rameny.

„Už vím.“ Vzpomněl si Nik. „Slovensko. Velká země, rozlehlá města, přístavy s krásnými lodmi, vznešení králové.“ Zkusil to.

„Nemel kokotiny keď piču vieš.“ Odplivl si Slovák a z batohu vyndal další hlavici k RPG.

Nik se prkenně uklonil a rychle se pakoval.

„Nějak jsem mu nerozuměl.“ Zašeptal Loki

„Já také ne. Asi jsem se někde docela netrefil.“

„Příště si vezmi ceremoniáře. Ať z toho není nějaká diplomatická roztržka.“

„Rozhodně si dám příště raději pozor na jazyk.“

Ozvalo se vzteklé pískání. Nik si zakryl uši a zkroutil se bolestí. Vedle něj se krčil Loki.

Většina těch žoldáků, kteří měli helmy, zvedla hlavně vzhůru a pokropila nebe železem. K zemi se snášely harpyje jako listy ze stromů, když zafouká podzimní vítr.

Za chvíli se rozhostilo naprosté ticho.

Nik vstal a sundal si ruce z uší.

Louka před nimi byla pokrytá desítkami mrtvých, nebo umírajících bytostí.

Mezi nimi procházeli žoldáci a dávkami ze samopalu doráželi ty, kteří přežili.

„To máš za Drakulovy draky.“ Zašeptal Nik mezi výstřely vzkaz Tygrasovi.

Pokračovali dál. S jídlem problémy neměli, žoldáci měli své zásoby. Nikovo vojsko dalo přednost sušeným houbám, vhodným na delší pochod, a přestože nad houbou žoldáci ohrnovali nos, sami přiznávali, že na dlouhé cesty je to asi nejideálnější potrava. Navíc cestou míjeli zničená města a vesnice. Tygras nechal obyvatele buď povraždit, nebo změnit v bytosti a ty se z větší části rozutekly po okolí. Takže v polorozbořených domech se dalo najít hodně jídla, nehledě k tomu, že část domácích zvířat se dostala ze svých stájí, kotců a kurníků a rychle se přizpůsobila životu bez svých hospodářů.

Občas na ně spontánně zaútočilo několik zombií, vlkodlaků, hejkalů, lesních mužů, skřetů, upírů, harpyjí, dokonce i golemové měli tu čest vyzkoušet si zásah do svého kamenného těla z ručního raketometu. Byly to pouze malé skupinky, které jednaly spíš z touhy zabít, než že by to byla organizovaná Tygrasova armáda.

Nikovo vojsko postupovalo dál s minimálními ztrátami a neměnnost počasí Nika utvrzovala v tom, že zákon z Degenerationu na Kuronskou funguje.

Třináctý den konečně dorazili na dohled hlavního města na Nusakanu. Hrad čněl nad městem ve své majestátní podobě, ale město pod ním vypadalo opuštěně a poničeně.

Okolo města byla obranná zeď na mnoha místech poškozená. Brána do města byla zavřená a před branou Tygrasovo vojsko. Sám Tygras seděl na koni, slunce se odráželo v jeho zlatém brnění a zlatá maska zakrývala jeho obličej.

„He... Hele. To je fakt ze zlata?“ Strčil do Nika vedle stojící žoldák.

„Jistě.“

„Je můj.“ Nahlásil žoldák všem ostatním.

„Jenom to zlato. Toho chlapa uvnitř chci já.“ Odpověděl Nik.

„Souhlasím. Dobrej kšeft.“ Zasmál se žoldák.

Nik předstoupil před svoji armádu.

„Tvoje posedlost zlatem mě fascinuje!“ Zavolal Nik na postavu ve zlatém brnění.

„Měl jsem tě poslat do pekel už hned dávno a ne si s tebou takhle hrát!“

Odpověděl mu Tygras.

„Nápodobně! Podruhé už chybu neudělám!“

„To nebudeš mít možnost. S tou troškou, co tě doprovází, budu hotov dřív, než se stihneš pomodlit.“

„A kolik toho zbylo tobě? Slyšel jsem, že se ti polovina vojska rozutekla po tom, co zjistila, že nehodláš splnit slib. Ten, co jsi jim dal!“

Tygras mlčel. Pod zlatou maskou nebylo vidět, jak moc ho ta zpráva zaskočila.

„Je pravda, že Kuronská skončila s čarováním?!“ Snažil se Nik Tygrase vyprovokovat a zároveň znejistit jeho vojsko.

„Můžu vám všem přísahat.“ Otočil se Tygras ke svému vojsku. „Že největší čarodějnice ve známém vesmíru stále dokáže čarovat a až nastane čas, vrátí všem, kteří nezklamou, lidskou podobu. Ale ti, kteří zakolísají, kteří nás opustí, budou stále bloudit v kůži prokletých bytostí! A proto! Na ně! Roztrhejte je na kousky a nikoho nešetřete!“ Mávl Tygras rukou směrem k Nikovi.

„A sakra.“ Zabrbľal Loki, když se na hradbách vyrojily stovky vlkodlaků a z hradeb se začaly hrnout na malou armádu.

„Je jich trochu víc, než jsem čekal.“ Připustil Nik. „Na co, kurva, čekáte?!“ Rozkřikl se na pozemšťany. „Až nás sežerou?“

Nastal masakr. Proti pozemšťanům se hrnuly stovky bytostí. Kulomety začaly kosit Tygrasovo vojsko. Žoldáci páľili jako o život a vrhali mezi

bytosti jeden granát za druhým. Vzduch čpěl střelným prachem a spáleným masem.

Výstřely proměnily okolí v jatka. Mrtvá i nemrtvá těla se kupila na hromádách, ale další a další bytosti se hrnuly přes ty hromady a snažily se dostat k Nikovi a jeho malé armádě.

Velkorážní kulky trhaly bytosti na kusy a rtuťové střely je zabíjely po desítkách. Přesto se nepřítel pomalu blížil.

„Tohle neustojíme.“ Přiblížil se k Nikovi jeden z žoldáků, který ostatním neoficiálně velel. „Plamenomety!“ Zařval.

Dopředu se postavilo několik mužů a ohnivé jazyky začaly spalovat vše, co přežilo přehradnou palbu.

Nad hlavami jim prolétl malý démon a popadl jednoho z žoldáků a zvedl ho do vzduchu. Kulka z odstřelovačské pušky mu rozdrtila hlavu a žoldák spadl na zem. Rychle se zvedl, oklepal se a vytáhl pistoli a začal dál pálit do mezer mezi plameny.

„Náplň v plamenometech brzo dojde a pak už je nic nezadrží.“ Upozornil Nika velitel.

Ochladilo se. Nik se podíval po Magdaleně. Seděla na zemi se kříženými nohama a špičky prstů u rukou měla spojené. Oči zavřela a potichu drmolila zaříkávadla.

„Co to dělá?“ Zeptal se velitel.

Nik si přiložil prst na ústa.

V okolí se více ochlazovalo. Nik roztáhl ruce a ustupoval od Magdaleny, tlačíce i ostatní.

„To jsou kouzla?“ Zeptal se velitel.

Nik kývl a ukázal bradou do míst, kde plamenomety chrlily poslední zbytky své ohnivé náplně.

Na místa, kam dopadla zápalná směs, se oheň stále zvětšoval, jako by ho živila neznámá síla a rostl do stále větší výšky. Zároveň se jakoby zužoval a rozšiřoval do stran. Některé plameny se už spojily a začaly tvořit okolo Pozemšťanů a Sadirovců ohnivou stěnu.

Plamenometčící, aniž věděli, co se děje, automaticky zaměřovali svoji zápalnou směs do míst, kde byly mezery mezi plameny a uzavírali tak ohnivou stěnu.

Magdina pleť začínala šednout.

„Ustupujte dozadu.“ Poroučel polohlasem Nik a sledoval, jak se okolo Magdaleny začíná tvořit kruh vyschlé a popraskané země, který se stále rozšiřuje.

Magdě začala téct krev z nosu a ohnivá stěna se okolo nich spojila v pla-

menný kruh.

„Hotovo.“ Magdalena otevřela oči. „Máte několik minut.“

„To nám bohatě stačí.“ Kývl velitel a přeskupil vojsko.

Přes ohnivou stěnu proskočilo několik ohnivých fagulí, jak se některé bytosti pokoušely projít. Hned za stěnou se zhroutily v bolestech a křečích.

„Palte!“ Zařval velitel a kulky začaly znovu kosit Tygrasovo zaskočené vojsko.

Pár harpyjí přelétlo přes plameny, ale jejich křik rychle přehlušilo praskání výstřelů. Šípy, co posílali Tygrasovi lučištníci, nedokázaly nijak významně uškodit, zatímco projektily z pušek a samopalů bez problémů prolétaly ohnivou stěnou a zasahovaly cíle s neomylnou přesností.

„Proč nedá povel k ústupu?“ Zeptal se velitel.

„Protože je to idiot.“ Odpověděl za Nika Loki.

Nik přešel k Magdaleně a podal jí trochu vody. Zároveň jí mokrým kapesníčkem začal omývat tvář.

„Co to je za monogram?“ Chytila Magdalena Nikovu ruku a pozorně se zahleděla na krajkový kapesníček.

„Jak to mám vědět?“ Zarazil se Nik.

„Tak já mrznu na ledové planetě a ty si tady užíváš s nějakou N. D.“

„Ten kapesníček jsem někde našel.“ Bránil se Nik.

„V nějaké posteli?“

„Nech toho.“

„Kde jsi ho vzal?“

„Nevím. Jestli sis nevšimla, tady se bojuje.“

„Tohle si ještě vyřídíme.“

Nik zvedl oči v sloup a otočil se od Magdy.

„Taky jsem jednou zapomněl vymazat zprávy z mobilu a mám díky tomu na těle dvaadvacet stehů.“ Snažil se ho potěšit velitel.

„Ale já ji opravdu neznám.“ Zavrtěl Nik hlavou.

„Běží!“ Zařval jeden ze žoldáků. „Hrr na ně.“ A skočil do ohnivé stěny.

Velitel žoldáků vzdychl.

„Idioti jsou všude.“ Uklidnil ho Nik.

Tygras zmizel. Zatímco se hádali, otočil koně a nechal vojsko vojskem.

S ním i maršálek Vlkodlak a další, co ho obklopovali. To mělo na jeho vojsko demoralizující účinek. Vlkodlaci, zombie i ostatní bytosti přestaly útočit a začaly se rozbíhat do všech stran. Pouze bohatýři se svojí sveřepostí a zbedněností se stále snažili dostat až k Nikovi.

Ohnivá stěna začala pomalu dohasínat. Všude se povalovaly prázdné

nábojnice, tubusy od RPG, kroužky od pojistek granátů, kusy výstroje, mrtví žoldáci a o kus dál stovky a stovky mrtvých nebo poraněných bytos-tí.

Žoldáci chodili mezi tou spouští a ranou z milosti ukončovali jejich trápení. Občas se odněkud vynořila nějaká bytost, která byla zraněna lehce, nebo vůbec a podle stupně omezenosti se buď snažila nečekaně zaútočit, nebo utéct. V obou případech ji skosila střelba.

„Jdeme.“ Zavelel Nik.

„Ne tak zhurta.“ Zbrzdil ho velitel žoldáků. „Pokud je nepřítel ještě ve městě, musíme se připravit. Nerad bych dopadl jako Paulus ve Stalingra-dě.“

„Není ve městě. Bude bránit hrad a zlato.“

Při tomhle slově se veliteli rozšířili zorničky.

„Jdeme.“ Zavelel.

„Obsaďte únikové cesty z města. Zaberte přístav.“ Poručil Nik svým mužům.

„Jděte s nimi.“ Ukázal velitel na několik žoldáků.

„Takový hovno.“ Zvedl žoldák loket. „Chci ke zlato.“

„Dostane se na každého. To vám slibuju.“ Slíbil znovu Nik.

Žoldáci se otráveně přidali k Nikovým lidem.

Ostatní pomalu a opatrně postupovali k hradu.

16.

Tygras se zlatou maskou stále na obličeji běhal a organizoval obranu hradu. Okolo něho se rojil ten zbytek bohatýrů, co mu zbyl, a pár zabe-dněných vlkodlaků, kterým nedošlo, že hra je prohrána.

Kuronská seděla opřena v koutě trůnního sálu a potichu si něco šeptala.

„Zkus něco dělat.“ Přišel k ní Tygras.

„Všechno je ztraceno. Přijdou na řadu tanky a děla a rozstřílí tvůj hrad na hromadu kamení. Viděl jsi, co udělali s tvou armádou?“

„Krávo blbá!“ Zuřil Tygras. „Všechno je to stejně jenom tvoje vina. Užívala jsi svoji moc víc, než se to dalo snést, a takhle to dopadlo. Za všechno můžeš ty.“

„Všichni zahyneme. Já umřu v cizím světě. Moje kosti sežerou ghulové.“ Zoufala si.

„Zmlkni. Máme dost zlata. Vrátime se na Zemi a najmeme ještě větší armádu, než má Ahonic.“

Trochu ji to povzbudilo.

„Neumřeme tady?“ Zeptala se.

„Ne.“ Rozhodl Tygras. Mávl rukou na maršálka.

„Maršálku Vlkodlaku.“ Poručil. „Jedeme na Zemi sehnat vojsko. Vy udržte hrad za každou cenu a popravte rukojmí.“

Dovnitř vpadl jeden z bohatýrů. „Vojsko nepřítel je ve městě a rychle se blíží.“ Hlásil.

Tygras se rychle rozhodl. Popadl Kuronskou za ruku a táhl ji za sebou až na nádvoří. Stál tam kočár, kterým jezdila Kuronská.

„Otevřete bránu.“ Poručil a strčil Kuronskou do kočáru. Sám si sedl na kozlík a bičem popohnal koně.

Brána se otevřela a koně vyrazili. Tygras si sundal brnění a zlatou masku a pohodil ji u cesty. Na okraji města u vyvrácené městské brány je zastavila hlídka.

„Z cesty!“ Zařval na ně Tygras. „Odvážím důležitého zajatce.“

„Koho?“ Zeptal se jeden z vojáků.

„Koho asi. Kuronskou.“

Voják nakoukl do kočáru. Pak zvedl samopal na Tygrase.

„A ty jsi kdo?“ Zeptal se.

„V pořádku. Toho znám. Je to jeden z Ahonicových lidí.“ Položil pozemšťanovi ruku na samopal jeden z Nikových vojáků.

Tygras tryskem vyrazil k bráně.

Maršálek Vlkodlak zatím přecházel po sále a organizoval obranu. Do místnosti vstoupilo několik nově přijatých služebných.

„Nikdo neopustí hrad.“ Zavrčel na ně maršálek.

„Máme na starosti děti. Král Tygras přeci poručil popravít rukojmí.“ Uklonila se služebná.

„Pravda.“ Vzpomněl si maršálek. „Vezmi všechny děti a odveď je do sklepení.“ Poručil.

„A tam se stane co?“ Zeptala se opatrně.

„Schováme je, aby se jim při útoku na hrad nic nestalo, huso blbá.“ Zasmál se maršálek Vlkodlak tak, že to nikoho nenechalo na pochybách.

Služebné kývly na bohatýry u dveří. „Pomůžete nám?“ Zeptaly se.

„Běžte.“ Mávl maršálek na bohatýry.

Dveře zaklaply. Maršálek se otočil. Pak se zamyslel.

Dovnitř vstoupilo pět služebných. Ale ven odešly jen tři. Kam zmizely ty dvě? Zeptal se sám sebe a dravčím pohledem přejel místnost.

Nikde nic. V nozdrách ucítil pach spálené slámy. Otevřel okno a vyklonil se z okna.

Hořela sláma ve stáji.

Náhle pach hořící slámy přehlušil pach stříbra.

„Stříbro? Tady?“ Napadlo ho.

Okolo krku se mu omotala stříbrná struna a do ledvin mu zajela dlouhá stříbrná jehlice.

Služebná sehnala děti do houfu. Pomalu sestupovaly dolů. Cestou se k nim přidaly ještě dvě služebné.

„Kam se cpete, ženský.“ Rozčiloval se jeden z bohatýrů, který doprovázel děti.

„Máme uklidit stopy.“ Odsekly mu.

Bohatýr pokýval hlavou a dál si jich nevšímal.

„Nebylo nás pět?“ Zeptal se po chvíli.

Zastavili se. Jeden z bohatýrů opravdu chyběl.

„Sakra ženský, šly jste poslední. Kam zmizel?“ Rozčiloval se.

„Odbočil nahoře v chodbě.“ Vysvětlovaly ženské. „Vrátíme se?“

„Ne. Ty.“ Ukázal velitel bohatýrské hlídky na jednoho. „Najdi ho a toho blba přiveď.“

„Bohatýr odběhl. Čekali notnou chvíli.“

„To je divný.“ Bručel velitel hlídky. „Jdu se po nich podívat. Vy běžte napřed. A ať ani jedno z dětí nechybí.“ Vyrázil do temných chodeb Tygrasova hradu.

Nikdy už ho nikdo nespatriil.

Zbylá skupina dorazila do sklepení.

Před kobkami stála hlídka. Jeden bohatýr a jeden vlkodlak.

„Tak na vás přece jenom došlo, spratkové.“ Ulevil si vlkodlak a otevřel dveře.

„Pevně za námi zavřete. Ať nikdo nic nezjistí.“ Zašeptala jedna ze služebných vlkodlakovi. Ten se chápavě usmál a z mordy mu ukápl pár slin.

Nahnali děti do mučírny. Kat si vzal velkou sekeru a podíval se na děti.

„Začneme od největšího, ty malý se tolik necukaj.“ Rozhodl.

„Mým vnoučatům nikdo hlavy sekat nebude.“ Ozvalo se z kouta mučírny a do světla vstoupil Vztekly Pes.

„Kdo vás sakra pustil?“ Kat zvedl sekeru nad hlavu.

Vztekly Pes mu zasadil ránu pěstí mezi oči rukou omotanou řetězem. Kat se skácel dozadu plivaje krev a zuby. Vztekly Pes pustil z ruky řetěz a skočil katovi na hrudník. Ozval se praskot drcených žeber a kat začal pro změnu krev i kašlat, jak zlámaná žebra propíchala plíce.

Vztekly Pes se ohnul a vypáčil katovi z rukou sekeru. Pak se otočil.

Proti němu stál vlkodlak s mečem a lapal po dechu. Pustil meč a drápy se snažil zoufale chytit stříbrnou strunu, která mu stahovala krk.

Vzteklý Pes zvedl katovskou sekeru a rozsekl vlkodlakovi hlavu.

Ten spadl na zem a za jeho zády se objevila jedna ze služebných. Obratně vytáhla strunu zpod vlkodlakova krku a omotala si ji okolo zápěstí.

Během pár vteřin ze struny byl vkusný, proplétaný, stříbrný náramek.

„Co vy jste, kurva, zač?“ Zeptal se Vzteklý Pes.

„Služebnice.“ Usmála se služebná.

Vzteklý Pes zhodnotil situaci. U dveří stály další dvě služebné a kusem dřeva podpíraly dveře tak, aby se nedaly zvenčí otevřít. Vzteklý Pes se sklonil nad dvěma mrtvými bohatýry.

„Podřezané krky. Takhle hrozně ráda zabíjela Kay Parkerová.“ Zabručel si pro sebe.

„Myslíte, že je tohle zdrží?“ Kývnul k zabarikádovaným dveřím.

„Myslím, že budou mít jiná starost, protože právě teď chytla sláma ve stájích, zablokovalo se zvedání padacího mostu a někdo zavraždil maršálka Vlkodlaka.“ Usmála se jedovatě služebná. „Vezměte sekeru a pojdte otevřít další kobky.“ Poručila Vzteklemu Psovi.

Ten se neodvážil neposlechnout.

„Ten padací most nám ušetřil hodně práce.“ Kývl velitel žoldáků k Nikovi.

„Každý děláme, co umíme.“ Usmál se Nik. „Bude to fungovat?“ Ukázal na žoldáka, který připevňoval na bránu hradu plastickou trhavinu.

„Semtex?“ Zasmál se velitel. „Ten nezastaví ani samo peklo.“

Ozval se výstřel, jak snajpr sestřelil dalšího bohatýra z hradeb.

Žoldák zmizel od brány.

„Výbuch.“ Zařval velitel a lehl na zem. Nik i ostatní ho automaticky následovali.

Zem se zatřásla a nad hlavou jim přelétly kousky dřev z brány. Dým zahalil okolí.

Žoldáci se zvedali a za divoké střelby se hnali dovnitř.

„Obsadte vězení.“ Poručil Nik svým mužům a s taseným mečem vtrhl dovnitř mezi prvními.

„On si vždycky bude říkat o průšvih.“ Zašeptal Loki Magdaleně. Ta odevzdaně pokrčila rameny.

Nik proběhl branou. Střelba se ozývala ze všech stran. Zkušeně zamířil do katakomb.

Před branou stál vlkodlak.

„Hej, příteli. My se známe ještě z lesa.“ Zavrčel na Nika.

„Zmizni odsud. Hra je dohraná.“ Odsekl mu Nik.

„A co?“ Zeptal se ho Vlkodlak. „Pobíhat jako zrůda po lese?“ Rozpřáhl tlapy. „Tak dělej. A ať to netrvá.“ Poručil.

Nik se rozpřáhl a stříbrný meč mu vbodl rovnou do srdce.

Vlkodlak zvedl hlavu a potichu zavyl. Pak klesl na kolena a padl na zem, přímo Nikovi k nohám.

„Dobrá trefa.“ Poklepal někdo Nikovi na rameno.

„To nebyl boj, to byla vražda.“ Vzdychl Nik a rukojetí meče urazil zámek.

Sestupovali dolů. Místy se chodby rozdvjojovaly a mizely v temnotě.

„Tady to je.“ Nik se přiblížil ke dveřím vězení. U dveří visel vlkodlak, pověšený na tenké stříbrné struně. Vedle ležel na zemi bohatýr a dlouhou jehlicí zabodnutou přes oko hluboko v hlavě.

Nik opatrně zabušil na dveře vězení.

„Na lehké úkoly mám generály.“ Zašeptal.

„Na těžké mám vás.“ Zazněla odpověď a dveře se otevřely.

Vešli do mučírny. Před Nikem klečelo několik služebných s hlavu skloněnou.

„Rukojmí?“ Zeptal se úsečně Nik.

„V pořádku.“ Dostala se mu odpověď.

„Jsem spokojen.“ Dál jim Nik nevěnoval pozornost a šel dál. Minul Vztek-lého Psa, který si něco povídal s dětmi a jen lehce mu pokynul na pozdrav.

Někde už zajatci vyšli ze svých kobek a teď se objímali a vítali se svým zachráncem. Nik se s nimi zdravil a prohlížel jednu kobku po druhé.

Konečně našel to, co hledal.

„Marie.“ Nik objal uzlík hadrů v kobce.

„Niku.“ Zašeptala. „Věděla jsem, že pro mě přijdeš.“

„Jsi tak odvážná. Tak hrdinská. Bodnout Tygrase kvůli mně.“

„To nebylo kvůli tobě.“ Potichu se zasmála. „Ale vyhrožoval, že ublíží Magdaleně.“

„Aha.“ Nik se lehce odtáhl. „No, přesto jsi hodně statečná. Tygras je poražen. Jsou tu ještě jiní zajatci?“

„Racek je někde o pár cel dál.“

„On dostal i Racka?“ Nik se zhrozil.

„Už dávno. Ještě než sem zavřel mě.“

„Ale vždyť...“ Nikovi projelo hlavou hrozné tušení.

„Stráže.“ Zařval na celé vězení. „Loki, rychle ke mně.“

„Co se děje?“ Loki, Magdalena, Pandora a další se nahrnuli do cely.

„Racka. Najděte Racka, ať je kdekoliv a přiveďte mi ho v řetězech!“

„Tak přece jenom je Racek zrádce?“ Loki vytřeštil oči.

„Racek leží tady kousek ve vedlejší cele. Ale ten Racek, co byl celou dobu u mě, je Tygras. Kuronská mu změnila obličej. Proto věděl všechno o tom, co chystáme. Proto stál vždy poblíž mě. Protože se bavil mým zoufalstvím. Proto teď nosí zlatou masku na obličej. Protože mu Kuronská nedokáže vrátit jeho podobu.“

„Jsme takoví hlupáci.“ Loki lehce praštil hlavou o veřeje dveří.

„Racek prý odjel směrem k bráně. S někým v kočáře.“ Hlásila hlídka od dveří.

„Za ním. Ten v kočáře je Kuronská. Sice neovládá hmotu, ale bránu na Zemi otevřít může.“ Nik podal Marii Magdaleně a postavil se. „Jestli nám zdrhnou na Zemi, máme možná větší problém, než si umíme představit.“

Před sklepením mu zastoupil cestu velitel žoldáků.

„Hrad je čistý.“ Hlásil.

„Dobrá. Ale Tygras utekl.“

„To je nám jedno. Chceme zlato.“

Nik pohledem přejel žoldáky shromážděné na nádvoří. Chvilku přemýšlel.

„Pojďte se mnou.“ Rozhodl se.

Následovali ho, zbraně stále odjištěné. Procházeli hradem, až došli do trůnního sálu.

„Trůn ze zlata. A ten vedle také.“ Užasli žoldáci.

Nik to nekomentoval, pouze zmáčkl ozdobu pod opěradlem trůnu. Masivní zeď za Tygrasovým trůnem se začala otevírat. Do očí je udeřila zlatá záře.

„Plním slib.“ Ukázal Nik rukou. „Naberte si zlata, co unesete.“

Ozval se rachot, jak někomu upadl samopal na kamennou podlahu. Žoldáci stáli neschopni slova.

„Pánové.“ Přerušil Nik ticho. „Tlačí nás čas. Naberte si zlata, co dokážete, a rychle zpátky. Než se nepřítel přeskupí a znovu zaútočí. Odtud každý sám za sebe.“

Vstupovali do pokladnice jako děti, když vstupují do obchodního domu plného hraček.

Rozzářené oči, na tvářích nevěřičný úsměv.

V hromadách tam byly vyházeny zlaté mince, slitky, šupiny zlatých draků, poháry ze zlata, zlaté nádoby, truhly šperků, valouny čistého zlata vykopané nebo vyrýžované kdoví kde, zlaté sochy a svaté předměty blyštící se žlutou nádherou.

Ohromeně kráčeli tou obrovskou místností, kde se zlato vršilo v hromadách, hrozících se každou chvílí sesunout.

„Plním svůj slib.“ Řekl jim Ahonic. „Každý si může vzít zlata, co unese.“ První padli na kolena a začali se hrabat ve zlaté nádheře. Plnili si kapsy, sypali si zlaté mince za košile. Strhávali si ze sebe těžké kabáty a snažili se z nich udělat vaky na co největší množství bohatství.

„Prodej mi ten bágel.“ Vykřikl jeden ze žoldáků na druhého, který právě ze svého batohu vysypal hromadu granátů, několik kilo plastické trhavin a pásy kulometných nábojů.

„Ani za zlaté prase.“ Zasmál se majitel batohu.

První žoldák vytáhl z boty nůž a zkušeně ho vrazil druhému do prsou. Rychle popadl batoh a začal do něj hrnout zlaté mince, nevšímajíc si posmrtných křečí svého někdejšího spolubojovníka ani krve, která tekla po zlatých mincích.

Někde vzadu se ozvalo několik výstřelů z pistole.

„Už se perou.“ Loki sledoval rvačku v pokladnici.

„A to je jen začátek.“ Kývnul Nik. „Naperou se zlatem, že ho sotva unesou. Potáhnou hromady zlata liduprázdnou krajinou. Budou se topit v bažinách, vraždit se mezi sebou. V noci je budou napadat upíři a zombie, přes den vlkodlaci a divá zvěř. Jen málo se jich dostane k bráně. Pojdme raději pryč, než něco také schytáme.“ Odešel z pokladnice.

Stoupali po schodech do věže. Průvan jim hnal do nosu pach spáleniště.

„A co se stane u brány na Zemi?“ Loki dal otázku, i když znal odpověď.

Nikova tvář byla jako z kamene.

„Nikdo se nesmí vrátit zpátky na Zem. Nikdo nesmí nic říct o jiných světech. O hromadách zlata.“

„Ale na Zemi už o nás vědí.“

Nik se zastavil a malým okénkem z věže sledoval hrad. První žoldáci s pytli a batohy těžce vybíhali z brány. Nad hlavou jim začali kroužit krkavci.

„Někteří o nás vědí.“ Kývnul. „Budeme jim platit za mlčení. Nebo je necháme zabít.“

Egon sedel u mrtvého stromu. Zády se opíral o kmen a znovu, asi po desáté si kontroloval zásobník.

Pět nábojů. S pěti náboji do pistole se má probojovat až k bráně. To nevy padá dobře.

Z křoví se ozvalo zapraskání.

„Karl? Jsi to ty?“ Zašeptal opatrně.

„Jsem.“ Ozvalo se ze křoví a Karl vylezl z křoví.

„Uf.“ Oddychl si Egon a zastrčil pistoli zpět do pouzdra. „Kde jsi byl? Ztratil ses mi před dvěma dny.“ Pokračoval.

„Zabloudil jsem.“

„Karl? Kde máš zbraně?“ Podivil se Egon. „A kde máš zlato?“

„Našel jsem lepší věc než zlato.“ Pousmál se Karl.

„A co to je?“ Egonova ruka sklouzla zpátky k pouzdru s pistolí, když uviděl v Karlově úsměvu povyrostlé špičáky.“

„Nesmrtelnost.“ Odpověděl Karl a vrhl se na Egona. Ten vytáhl pistoli a rychle začal mačkat spoušť. Ozvalo se pět výstřelů a pak už jen ticho. Egon držel v ruce prázdnou pistoli a celý se klepal. Karl se pomalu k Egono-
novi přibližoval a nepříjemně se usmíval.

Kryštof se opájel představou, co s tou hromadou zlata udělá. Před očima mu defilovaly krásné ženy z nočních klubů, drahá auta, bujaré pitky.

Mejdany u bazénu hned vedle terasy jeho honosné vily.

Opájel se tak svými představami, že úplně přestal sledovat okolí. Až když nemohl pozvednout nohu, probral se.

Stmívalo se. Stál sám uprostřed močálu a pomalu se propadal. Rychle a zmateně se rozhlížel po okolí.

Nic, čeho by se mohl zachytit.

Bahno už mu sahalo po pás.

Sundal si těžký pytel a držel ho v náručí.

Pud sebezáchovy a zkušenosti mu radily vysypat z pytle tu hromadu zlata a zkusit si na pytel nalehnout a opatrně se z bahna vyprostit.

Ale nedokázal to udělat. Stál už po prsa v bahně, pytel si držel na hrudi a pomalu se potápěl.

Když bahno dosáhlo až ke krku, zavřel Kryštof oči a znovu si vyvolal krásnou představu. Seděl u svého bazénu, krásná dívka mu nesla jeho pití a sluha mu leštil venku jeho nové auto. A to všechno jenom díky zlatu, které stále svíral pevně na hrudi.

Hlava zmizela v bahně, jen pár bublinek ukazovalo místo, kde skončil jeden velký sen.

Štefan se opatrně sehnul nad mrtvolou, podezíravě sledujíc okolí.

Nikde se nic nehnulo. Znovu sklonil zrak. Pozorně sledoval tvář mrtvého

žoldáka. Toho neznal. Ale musel to být idiot. Navlíknout na sebe zlaté brnění.

Ten, kdo žoldáka zabil, rozhodně nešel po zlatě. Zlaté prsní pláty byly roztrhané drápatou tlapou a zlatá helma se válela kousek opodál. Z těla chyběly kusy masa a kosti byly rozdrčené od dravčích tesáků.

Štefan opatrně začal sundávat z mrtvolky zlaté brnění.

Nenabral si tolik zlata jako jiní. Věděl, že ho čeká dlouhá cesta a byl rozhodnut se sem vrátit s něčím, čím toho zlata pobere víc. Ale teď už je to k bráně jen kousek a tohle tu přece nenechá.

Sundal z mrtvolky brnění a svojí obrovskou silou ho začal mačkat dohromady. Na chvíli se zarazil a zaposlouchal se do zvuků lesa.

Nic. Jen zvuky lesa.

Snajper čekal. Původně chtěl Štefana zastřelit dřív, ale pak se rozhodl, že ho nechá dodělat práci. Sledoval, jak lisuje kusy brnění a řemeny z nich dělá úhledný balíček.

Štefan potěžkal balík zlata. Odhadoval tak třicet kilo. Spolu s tím, co posbíral po okolí a nabral si v hradě, tipoval, že bude mít tak šedesát kilo zlata. Dost na to, aby si najal malou armádu a společně s ní si došel pro zbytek toho, co se bez užitku válelo na hradě.

Přivázal si zlato k batohu a narovnal se.

Už je to jenom kousek.

Lesem se rozlehl výstřel z odstřelovačské pušky.

Zbytky Tygrasovy armády, která se potulovala okolo, zběhlí vlkodlaci, harpyje, hladoví denní i noční dravci zpozorněli a pak se rychle vydali k místu, odkud zazněl výstřel.

„Toho už jsem někde viděl.“ Nik se sklonil nad Štefanovou mrtvolou.

„To je ten, co zabil Vije.“ Vzpomněl si Loki.

Štefan ležel na prsou, hlavu pootočenou. Uprostřed čela měl malou díрку. Mrtvé oči sledovaly stopu, která vedla směrem k bráně.

Někdo se snažil táhnout něco těžkého.

Nik zvedl oči a pomalu se vydal po stopě.

Po několika minutách našel kusy zlata, lidské, čerstvě ohlodané kosti a odstřelovačskou pušku.

Nik se opatrně ohnul a zvedl pušku. Jemně ji otřel a nevšímaje si zlata poházeného po okolí se vrátil k ostatním.

Tygras konečně dojel k bráně. Ze čtyřspřeží mu zbyli jen dva koně, dva

uštval cestou. Dole pod Chránovou horou zastavil, chytil Kuronskou za loket a táhl ji nahoru.

Hlídka zmateně nastavila kopí proti příchozím, ale když poznala Racka, nechala ho projít a vzdala čest. Tygras se vítězoslavně pouсмál a vstoupil do chrámu. Rychle došel k bráně. Ani tady hlídka nedělala problémy.

Kuronská pronesla heslo a brána zesklovatěla. Tygras nejprve opatrně do brány strčil ruku a když zjistil, že brána je průchozí, udělal na hlídku posměšné gesto a proskočil s Kuronskou skrz. Chvilka zamotání hlavy a byli venku.

„Tak se jim to povedlo.“ Zavrčel Tygras a táhl Kuronskou k východu.

„Jak jsi mohl vědět, že je brána na Zemi průchozí?“

„A kde jinde by Nik sehnal ty vaše bastardy, ty krávo blbá.“ Odsekl Tygras Anně.

Stála jako socha a polykala slzy.

„Dělej, ty blbko, hni se.“ Tygras se hrnul k východu z jeskyně.

„Nikam nejdu.“

„Za chvíli je tu Nik a i s těmi pozemšťany.“

„Mě už je to všechno jedno. Ať si mě zabije.“

„Tak si tu chcípni. Stejně už tě nepotřebuju, když už čarovat nedokážeš.“

Seženu si někoho jiného.“ Tygras se otočil k východu.

„To asi těžko.“ Ozvalo se z kouta jeskyně a hořící cigareta ozářila Giorgiovu tvář.

Tygras ztuhnul. Pak rychle zhodnotil situaci.

„Kdo vy jste?“ Zeptal se Giorgie.

„Její dávný přítel.“ Giorgi se podezřívavě podíval do Rackova obličeje.

„A kdo jste vy? Mám pocit, že se známe.“

„Nikdy jsem vás neviděl. Jsem tady poprvé.“

„Nějak se tu dobře vyznáte.“ Giorgi znovu potáhl z cigarety a svítící ohařek mu zbarvil tvář do červena.

„Mluvil jsem s Ahonicem a ten mi to tu popsals.“ Tygras se otočil k východu. „Myslím, že vám jde o ni, a ne o mě.“ Ukázal na Annu.

„To ano.“ Giorgij se otočil k Anně. „Našli jsme tady několik mrtvých. Ale můj bratranec tady není. Myslím, Anno Nikolajevno, že asi víš, kde se nachází?“ Udělal několik kroků k Anně. Za ním se vynořili ze tmy dva hromotluci s výrazem, který nikoho nemohl nechat na pochybách.

„Za to může on.“ Ukázala Anna na Tygrase, který se pomalu přesouval k východu. „Je to ten, co byl se mnou tehdy u tebe.“ Syčela nenávislně.

„Má jenom změněný obličej.“

„Ty svině.“ Zařval Tygras a vrhnul se k východu z jeskyně. Giorgij se ani

nepohnul, jen mohutně znovu potáhl z cigarety.

Tygras vyskočil na schůdky a proběhl východem. Pak se ozval vyděšený výkřik.

„Pojď, Anno, tady je tma. Venku mám postavené nějaké stany a jiné věci. Povíš mi, co se vlastně stalo. A já ti za to slíbím, že tě nebudu před smrtí trápit.“ Giorgij přišel k Anně a nastavil jí rámě. Beze slova se do něho zavěsila a pomalým krokem se vydali k východu.

Druhý den se objevil Nik i s malým doprovodem. Giorgi už na něj čekal.

„Kde jsou ostatní pozemšťané?“ Zeptal se Nika.

„Mrtví.“ Zabuřel Nik a pokynul jednomu ze svých mužů.

„Tady je zbytek.“ Řekl, když muž položil před Giorgie malou truhlici. Giorgij lehce nohou nadzvedl víko.

„V pořádku.“ Spustil nohu.

„Mám ještě něco na srdci.“ Nik se podíval Giorgiovi do očí.

„Nu?“

„Nejsem si jistý, ale je dost možné, že sem utekli dva z mých nepřátel.

Kdyby se vám je podařilo najít, rád bych si promluvil o ceně.“

Giorgiův pohled znovu sjel na truhličku. Pak se rozhodl udělat gesto.

„Není potřeba mluvit o ceně. Našel jsem je. Měl jsem s nimi osobní účet. Ale pokud si s nimi budete chtít promluvit, myslím, že to nebude už možné.“

Dvě ztuhlá těla postavená kolmo dolů a zabořená po krk v ledu.

„Takový sibiřský způsob poprav.“ Vysvětloval Giorgi. Vyseká se v ledu díra, odsouzený se pověsí za nohy, hlavou do té díry a nechá se tam zamrznout. Tělo ztuhne a hezky to drží.“

Nik poklekl na zem a začal odhrabávat navátý sníh.

„Opatrně. Pokud do toho těla vrazíte, může se to ulomit.“ Giorgi zmačkal prázdnou krabičku od cigaret.

Nik odhrnul sníh a začal čistit led. Trvalo chvíli, než led zprůhledněl natolik, že skrz něj bylo vidět na Tygrasův – Rackův obličej.“

„Prý si nechal změnit tvář. Máte u vás vynikající plastické chirurgie.“

„Ano, nechal si změnit tvář.“ Nik vstal.

„Nevěřil jste mi?“

„Ne. Už jednou jsem si myslel, že je mrtev. A stálo mě to...“ Zamyslel se.

„Kdybych spočítal, co všechno mě to stálo, asi bychom tu byli hodně dlouho.“

„Bude vás to stát hodně. Podle dohody. Žádní jiní svědci.“ Leonize ukázal

na další těla ve sněhu.

Nik přešel blíž a sledoval další mrtvé.

„Byli nebezpeční?“ Zeptal se.

„Ano. Pro vás i pro mě. Proto museli zemřít. Všechno zlato i stříbro, které jsme našli, je staveno do slitků.“

Nik ještě jednou pohlédl na mrtvolu Pavlova a jeho řidiče.

„Na Zemi už jsou jen dva lidé, kteří vědí o bráně a vstupu na jiné planety. Já a Ketevan. Ketevan bude u vás, aby mohl otvírat bránu na Zem. A já zůstanu tady. Nechal jsem u svého přítele obálku, ve které je vše vysvětleno, kdybych zemřel nějakou nepřírozenou smrtí. Nebo se někde ztratil. On bude vědět, komu ji odevzdat.“

Nik chápavě pokývl a pustil rukojeť dýky, kterou nenápadně svíral.

„Budu vám platit za klid. A za mlčení. Jak jsme se dohodli.“ Odpověděl Leonidzemu.

Leonidze se otočil a odcházel. „Někdy se stavím k vám na čaj.“ Lehce mávl rukou na pozdrav. „Jak to říkala Anna? Epsilon Eridani dvě?“ Nečekal na odpověď a pokračoval v chůzi.

Nik zamyšleně sledoval zmrzlá těla.

Závěr

Nik vstoupil do řídicího stanoviště a kopl do světélkující mlhy.

„Tak, jaké jsou tvoje výpočty teď?“ Opřel se o stěnu.

„Má cenu to počítat? Vyhráls.“ Odpověděl Muž bez tváře.

„Vyhrál. Ale za jakou cenu.“ Nik se zamračil.

„Jestli chceš, přesně to spočítám.“

„Rozhodně ne. Chci se tě zeptat na něco jiného. Proč je brána na Zemi ukrytá?“

„Ukrytá?“

„Je maskovaná jako skála. Běžný člověk ji nenajde, když neví, kde hledat.“

„Jo tohle myslíš. Brána na Zemi je jedna z prvních bran, které tehdy byly postaveny. Nebyla stavěná na cestu mezi hvězdami, ale na cesty mezi světadíly. Lidé už sice uměli cestovat na blízké planety, ale ještě neuměli stavět obrovské mezihvězdné koráby. Lidé byli nedůvěřiví a nevěřili si ani mezi sebou. Proto brány na Zemi jsou skryté.“

„Řekl jsi brány na Zemi?“

„Ano. Řekl jsem brány na Zemi.“ Opakoval Muž bez tváře.

„Na zemi je více bran?“

„Jistě. Lidi by se přece netrmáceli takovou dálku. Až někam do pustých

končin pokrytých ledem.“

Nikovi se začala hrnout krev do hlavy.

„Smím znát zaklínadlo?“ Zeptal se opatrně.

„Na co?“

„Na jinou bránu na Zemi.“

„To je jednoduché. Změň poslední číslo?“

„Poslední číslo čeho?“

„Co říkáš, když chceš vstoupit na původní Zemi?“

„Já nic, já bránu na Zemi neotevřu.“

„Co říká ten, kdo otevře bránu na zemi za heslo?“

„Terra Primera tři.“

„Tak ať to poslední slovo změni třeba na čtyři.“ Ironicky pronesl Muž bez tváře.

„Ter... terra... Tři?“ Zakoktal se Nik. „Terra Primera tři není číslo planety?“

„Ne.“

Nik složil hlavu do dlaní. Pak spustil ruce, vytáhl meč a rukojetí meče začal mlátit do stěn lodi.

„Přivádíš mě k šílenství!“ Řval a mlátil vztekle jilcem meče, až se po celé lodi ozývalo kovové dunění. „Měsíce se zoufale snažím dostat na Zemi, abych zachránil život sobě a ostatním a zničil Tygrase a ty mi teď řekneš, že stačí změnit jen číslo!“

„Ano.“ Odpověděl Muž bez tváře. „Stačí jen změnit číslo brány.“

„Nik si sedl na zem, meč odhodil od sebe a začal se připitoměle pochechtávat. Z očí mu vyhrkly slzy.

„Takových mrtvých. Taková zkáza. Zničená planeta. Kvůli idiotskému stroji.“ Rozbrečel se vzteky.

„To idiotský bych si vyprosil.“ Protestoval Muž bez tváře.

Nik vztekle zvedl hlavu v puse připravenou nadávku, pak ji ale spolkl, sklonil hlavu a zeptal se.

„Terra primera tři je číslo brány?“

„Jistě.“

„Celou dobu jsme se nemohli dostat přes zasypanou bránu a přitom stačilo jen změnit poslední slovo.“

„Nechápu, proč ses nezeptal?“

„To není možný. To je zlý sen. Moji lidi umírali v lesích Nukasanu a přitom záchrana byla na dosah.“

„Ono to není tak jednoduché.“

„Co není jednoduché? Kde je zase problém.“ Nik nešťastně zvedl hlavu.

„No, brána třináct je například hluboko v moři. Pokud bys vstoupil, moc

bys toho asi nevyřídil.“

„Proč lidi stavěli bránu pod vodou?“

„Oni ji postavili na zemi, ale potopila se s celým kusem země.“

„Takže bránu třináct vynechám ale co ostatní?“

„Brány spotřebují obrovské množství energie. Proto bývají většinou vypnuté. Zapínají se na krátký okamžik tak jednou nebo dvakrát za pozemský rok. Aby lidé nastoupili a neplýtvali energií. Už tohle jim bere tolik energie, že se na slunci z toho dělají skvrny.“

„Tak jak to je. Otevřu jiné brány na zem nebo neotevřu?“

„Ty ne. Ty bránu neotevřeš.“

„Nech toho.“ Odsekl Nik. „Víš, jak to myslím.“

„Ten, kdo bude otvírat bránu, musí mít přepočít tabulek na pozemský čas. Mají tam trochu jiné dny a trochu kratší rok, než znáte třeba na Sadiře.“

„A kolik bude času?“

„To je různé. Hele Niku. Ať sem Loki někoho pošle a já mu to začnu diktovat. Tobě už dochází čas. Stabilní, stále otevřené brány jsou jen první tři. Ale musím tě upozornit, že první bránu nechal jeden z pozdějších vládců zabudovat do obrovského sarkofágu, aby mu lidi nezdrhali na jiné světy. Později se z toho stal kult pohřbívání, lidi jsou divní.“

„To mi povídej.“ Nik si položil dlaň na čelo a zkontroloval si teplotu.

„A jejich stroje jsou šílený.“

„Občas z toho vznikaly hrozně kuriózní situace.“ Muž bez tváře dělal, že přeslechl Nikovu poslední poznámku. „Většinou se nějaký prostáček motal okolo brány, zrovna když se otevřela. Prolezl branou, vylezl na nějaké jiné planetě. Na planetě s naprosto odlišným časem. Narazil tam na zimní tábor rytířstva, chvíli se tam motal a pak se při dalším otevření brány vrátil. Protože ale na planetě trvaly dny a roky o mnohem déle než na Zemi, tak se vrátil až za rok, místo za pár týdnů, jak si myslel. Měli ho za blázna, byla z toho báj o spícím vojsku, přitom to byl jen zimní tábor chlastajících rytířů.“

„Hmmm.“ Nika to zjevně nepobavilo.

„Prostě.“ Muž bez tváře nasadil zase formální tón. „Pokud chceš na Zemi, musíš použít buď první stabilně zapnuté brány, které jsou ale na dost špatných místech, nebo brány, které se zapínají pouze občas.“

Nik svěsil ramena a zničeně pokýval hlavou. Pak sebral meč ze země, a pomalu odcházel.

„Kam spěcháš. Ještě máš chvíli času.“ Upozornil ho Muž bez tváře na stále zelenou mlhu.

„Něco bych ti doporučil, ale ty si ji stejně nedokážeš políbit.“ Odsekl Nik

a opustil řídicí stanoviště?“

„Myslíš ruku?“ Zeptal se Muž bez tváře.

Dveře řídicího stanoviště se zavřely a otázka Muže bez tváře zůstala bez odpovědi.

Racek stál na okraji pláže a sledoval moře.

Ozvaly se kroky.

„Co je to za planetu, kde nechávají válet v rozbořených hospodách neotevřené láhve s rumem?“ Nik podal Rackovi láhev.

Racek zavrtěl hlavou.

„Ale no tak. Sice ti to lodě nevrátí, ale alespoň utlumí žal.“ Nik znovu natáhl ruku.

Racek se napil.

„Seděl jsem v hospodě.“ Stočil Racek pohled na láhev. „Do lodí se nakládaly zásoby a já se připravoval na svoji nejobdružnější plavbu.

Najednou všechno ztichlo. Podíval jsem se, co se děje a přede mnou jsem stál já.

Tygras si nechal změnit obličej hned po příchodu do hospody. Svázali mě, vrazili mi do pusy roubík a na hlavu mi narazili pytel. Pak mě Tygras mým jménem uvěznil v mé lodi. Nevím, jak dlouho jsem byl vězněm na své lodi. Potom mě odnesli do kobky na královském hradě. S velkým, zamřížovaným oknem. Abych měl výhled na přístav.

Za čas mi Tygras donesl několik spálených kousků dřeva. Z mých lodí. To je jediné, co mi z nich zůstalo.“ Racek rozevřel dlaň a ukázal Nikovi několik zčernalých dřevěných třísek.“

Nik mlčel.

„Kopretina, Chryzantéma, Sedmikráska.“ Vyjmenovával Racek jména lodí. „Postavené z nejlepšího dřeva na Wasadu. Celá jejich flotila neměla šanci, proti těmhle lodím. Staly se legendou. Po válce jsem je nechal rozebrat a přetahat na Nusakan. Ty lodě byly můj život.“ Vzlykl.

„Nakoupíme nejlepší dřevo, co na Wasadu seženeme. Postavíme Kopretinu, Sedmikrásku a Chryzantému znovu.“ Snažil se ho Nik utěšit.

„To už nikdy nebudou ty lodě, se kterými jsme brázdili moře Wasadu. Chtěl jsem tady objevit Aditnaltu, ztracenou pevninu o které se bájí na Nusakanu tisíce let.“ Racek si znovu pořádně přihnul.

„Pořád se o to můžeme pokusit.“

„Pokusit? Tady?“ Racek se otočil a ukázal rukou. „Podívej se okolo sebe. Co je Nusakan? Mrtvá planeta.“

Nik se otočil. Nusakan byl opravdu mrtvý. Zničená a zbořená města i vesnice. Neosetá pole. Zdivočelá zvířata. A do toho stovky, možná tisíce bytostí potulujících se po okolí.

„No?! Co bude s mojí planetou!? Podívej se, a po pravdě mi odpověz!“

Rozkřikl se Racek.

„Co bude s Nusakanem?“ Nik sledoval obrovského krkavce, který přistál na torzu spálené chalupy. „Lidé, co opustili Nusakan před Tygrasovou hrůzovládou, se pomalu vrací. Společně s ostatními čaroději se pokusíme vrátit ostatním bytostem lidské tváře a lidskou důstojnost. Znovu obnovíme města a vesnice a i ty postavíš v přístavu svoje lodě. A pak spolu vyrazíme vstříc novým dobrodružstvím i za bájnou Aditnaltou.“

Racek se zadumaně otočil k moři.

„Víš co je tvůj problém Niku?“ Zeptal se po chvíli.

„No?“ Nik znejistěl.

„Že po těch letech, co jsem prožil s tebou, poznám, kdy lžeš.“

Nik mlčel.

Nusakan se opravdu stal prokletou planetou, na které se pohybují jen tisíce vlkodlaků a lkajících harpyjí. Pár desítek golemů. Obrovští dravci, supi a krkavci poletující děsuprázdnou krajinou, tvořenou opuštěnými hrady a spálenými městy. A hromady zlata, které Ahonic ukryl kdovíkdě, stále lákají na Nusakan stovky dobrodruhů, aby zde zhylnuli děsivou smrtí. Upíři a zombie procházející temnotou a hledající stále něco k snědku. Semeniště nestvůr vytvořených šílenou Kuronskou.

Temní rytíři, kteří se usídlili v opuštěných hradech a prokletí čarodějové hledající ztracenou moc šílené Kuronské. Skřeti a vyvrženci, pro které je soužití s lidmi nepřijemné. Ztřeštěnci, hledající v temnotách Nusakanu ztracený grál a hlupáci, kteří chtějí na Nusakanu vykonat hrdinské činy. Duchové mrtvých, které obrovská síla původního člověka uvěznila v astrálu a nedovolí jim odejít mezi stíny.

Moc a děsivost Nusakanu se ještě zvýší povinnými deportacemi magických bytostí z jiných planet. Její magický náboj začne být tak obrovský, že bude lákat čaroděje ze všech planet. Možnost nabírat a tvořit zde svoji magii bude sílit, až se nakonec celá planeta stane obrovským magickým nábojem, hrozícím každou chvíli výbuchem, a připraveným změnit celý vesmír.

Ale to už je vzdálená budoucnost.

Opravdu tak vzdálená?